tevhid

Zilhicce 1435

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık İslamî Eğitim Dergisi | EKİM 2014 | YIL: 3 | SAYI: 33 | FİYATI: 5 ₺ | ISSN: 2148-4635

فَمَنِ اعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُواْ عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَى عَلَيْكُمْ
وَاتَّقُواْ اللّهَ وَاعْلَمُواْ أَنَّ اللّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ

"Kim size saldırırsa siz de ona misilleme olacak kadar saldırın. Allah'tan korkun ve bilin ki Allah müttakîlerle beraberdir." (2/Bakara, 194)

BAŞYAZI'11

EHL-İ TEVHİDİN İMTİHANI

ÇÖZÜM SÜRECİ

Loading...
Radyo Tevhid
Radyomuza Hoşgeldiniz
radyotevhid.com
Yeni Sitemiz
Sohbet
Vakit, çok önemlidir insanoğlu hayatında.
Hele ki böyle bir zamanda...
Her anını cennete bir azık yapmak için
değerlendirmek isteyenler veyahut
vakit bulamayıp da kulluğunu düzeltecek
şeyler dinleyemeyenler için,
işte içerisinde imandan, ibadet ahkamına;
kalpteki muarız şeyleri düzeltmek için
gereken tedaviden,
Rasûl'den saçılan incilere; gönüllere nur ve
şifa olan ayetlere, aile fıkhından,
asli görevimiz olan davet fıkhına;
kulluğumuza yön veren nasihatlerden,
tarihin eskitemediği tevhid risalelerine
varıncaya kadar bir Müslümanın ihtiyaç
duyduğu tüm manevi azıkları
istifadenize sunuyoruz.
Kategoriler
TEFSİR
CENNETİN ANAHTARI
Anasayfa
Sohbet
Kur'an-ı Kerim
Dua
Neşid
İletişim
10
EKİM
İtibari ile yayında!
SOHBET
KUR'AN-I KERİM
DUA
NEŞİD
SİTEMİZ AÇILDI
radyotevhid.com

Ehli Tevhidin İmtihanı: Çözüm Süreci

ZİLHİCCE 1435
EKİM '14 SAYI: 33

بسم الله الرحمن الرحيم

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun...

Yaşadığımız coğrafya öyle bir hâl aldı ki, bırakın aydan aya gündemin değişmesini, günbegün gündem farklı mecralara kaymaktadır. Özellikle Suriye ve Irak sınırları olan Türkiye'nin dış politikası, artık iç politikası oldu diyebiliriz. İşte tam burada bölgede her türlü emperyal harekete amade olan PKK'nın da tarihten bu yana üstlendiği İslam düşmanlığı misyonunu yeniden hortlattı.

Son dönemde PKK; tehdit ve saldırılarının dozajını artırmıştır. İslami kuruluşları ve yayınevlerini tehdit ediyor, yayınevlerinin kapatılmasını ve Müslümanların bölgeyi terk etmelerini talep ediyor. Bu tehditlere aldırmayanlara yönelik silahlı saldırılar düzenliyor. Doğuda olduğu gibi Türkiye'nin batısında da benzer faaliyetler içerisinde bulunuyor. Bizleri kahreden, kendini *'İslami Basın'* olarak isimlendiren medyanın dahi üç maymunu oynamasıdır.

Ayrıca PKK yıllardır tevhidî çalışmalara yönelik sürdürdüğü düşmanlık ve kinini kusacak fırsatı yakaladığını düşünmektedir. İslam'a savaş açmamış olacak, IŞİD adı altında tevhidî çalışmalara yönelik istediğini elde edecektir. Ve öyle bir yapıdır ki, istediklerini vermek onları durdurmayacak. Daha fazlasını talep etmeye sevk edecektir. Gidişat da bunu göstermektedir.

Şunu belirtmekte yarar var ki PKK'nın saldırıları, Müslümanların varlığınadır. Hedef; tevhidî Müslümanları ve davetlerini bitirmektir. Durum böyle olunca, müdafaa ve sebat, Müslümanların zorunlu olarak boyunlarının borcudur. Burada özellikle dikkat edilmesi gereken şey; insanları saldırıya ve çatışmaya değil, meşru müdafaaya ve çalışma sahalarında *'ribata'* davettir. Bunun neye mâl olacağı hususunda farklı hesaplar içinde olmamalıyız. Her konuda öncülüğü misyon edinmiş ve burada yaptıkları fedakârlıklar, Allah ve müminler tarafından bilinen kardeşlerimize büyük görev düşmektedir.

Rabbimiz üzerimize sabır yağdır, ayaklarımızı sabit kıl, kâfirler topluluğuna karşı bize yardımcı ol.

'Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun' duamız ile...

Editör

İÇİNDEKİLER

teuhid
Aylık Dergi
Zilhicce 1435
Ekim 2014
Sayı: 33
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Emre UYAR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli
Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com
Adres: Kirazlı Mh. 1 Sk. No:21/A
34210 Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik için: 0 545 762 15 15

Yazışma Adresi: Emre UYAR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul
Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No:11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46
Dergi İçerisinde Yer Alan Yazılardan İlgili Yazar Mesûldür.
Kaynak Gösterilerek Alıntı Yapılabilir.

Satış Noktaları

İstanbul: Tevhid Kitabevi, Hürriyet Mh. Cumhuriyet Cd. No:3 Bağcılar/İSTANBUL | 0 (545) 762 15 15
Bursa: İkra Kitabevi, İlahiyat Fak. Karşısı Fethiye Mh. Kırlangıç Sk. No:17 Nilüfer/BURSA | 0 (532) 138 02 42
Diyarbakır: Tevhid Kitabevi, Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No: 90/A Bağlar/DİYARBAKIR | 0 (541) 857 34 20
Konya: Tevhid Kitabevi, Sarıyakup Mh. Karaman Cd. No: 81/A Karatay/KONYA | 0 (553) 513 48 48

İrtibat Büroları

MERKEZ: Kirazlı Mh. 1. Sk. No:21/A Bağcılar/İSTANBUL
Büro 1: Murat Paşa Mh. Yeşilçimen Sk. No:26 Bayrampaşa/İSTANBUL
Büro 2: Güvercin Tepe Mh. Fatih Cd. No:209 Başakşehir/İSTANBUL
Büro 3: İsmetpaşa Mh. 90. Sk. No:4 Sultangazi/İSTANBUL
Büro 4: Beş Nisan Mh. 749. Sk. No:5 Bağlar/DİYARBAKIR
Büro 5: Sarıyakup Mh. Karaman Cd. No: 81 Karatay/KONYA
Büro 6: Bahçıvan Mh. Sıhke Cd. Karatekin Sk. Yavuz Canlı Apt. Kat: 2 (Erçek Durağı Karşısı) Tuşba/VAN

Ebu Hanzala

Tüm Rasûllerin Ortak Müjdesi Muhammed ﷺ Allah'ın Rasûlü'dür

Allah'a Yalnız Onun Gösterdiği Şekilde İbadet Etmek

Sistem, insanları inançlarıyla yargılayamıyor. Çünkü Allah'ın hakkında hiçbir delil indirmediği, onların hevalarından uydurdukları yasalarında 'düşünce özgürlüğü' diye nerede başlayıp nerede bittiği henüz belirlenmemiş bir madde var. Ondan dolayı bizleri gündemde olan ve terör listesine alınmış bir yapıyla yargılıyorlar. El-Kaide diyorlar... Olmadı IŞİD diyorlar... O da olmadı yakında Eş-Şebab ismini vereceklerini tahmin ediyorum.

Allah'ın Adıyla...

Bizleri İslam'a hidayet edip, Muhammed Mustafa'ya sallallahu aleyhi ve sellem ümmet kılan Allah'a hamd olsun. Salât ve selam; önderimiz ve bizlere nefislerimizden daha evla olan Rasûlullah'a, pak ailesine ve seçkin ashabının üzerine olsun.

Bir önceki yazımızda Allah Rasûlü'nün Peygamberliğine şahitlik etmenin dört hususu gerektirdiğini söylemiştik:

1. Haber verdiklerinde onu sallallahu aleyhi ve sellem tasdik etmek

2. Emrettiklerinde ona sallallahu aleyhi ve sellem itaat etmek

3. Nehyettiklerinden kaçınmak

4. Allah'a yalnız onun sallallahu aleyhi ve sellem gösterdiği şekilde itaat etmek.

Kelime-i Tevhid iki ayrı bölümden oluşmaktadır. *"Allah'tan başka ilah/mabud yoktur."* Bu hüküm kişinin şirkten ve batıl dinlerden sıyrılıp, tevhide girmesi içindir. Âdeta Rabbine, *'Sadece sana ibadet edecek, dini sana halis kılarak kulluk edeceğim'* diye verilmiş bir sözdür.

İkinci bölüm: *'Muhammed Allah'ın Rasûlü'dür.'* Bu kısım nasıl kulluk edeceğimize dair Rabbimize verdiğimiz ahittir. Allah'ın subhanehu ve teâlâ bize göndermiş olduğu elçi ne demişse, nasıl yapmışsa biz de öyle Allah'a kulluk edeceğiz. Çünkü Rabbimiz bizleri direkt muhatap almamış, bize bir elçi yollamıştır. Elçiler mesajı iletir ve çekilirler. Ancak Nebi'nin elçiliği özeldir. Kıyamete dek; Müslüman olmak isteyenler için elçiliği geçerlidir.

Bu yazımıza konu olan *'Onun gösterdiği şekilde ibadet/ittiba'* onun sallallahu aleyhi ve sellem risaletine imanımızın, Nubuvvetine şahitliğimizin en belirgin hâlidir. Aynı zamanda bu kulluk ve davet faaliyetimizin ikinci ayağı olan sünnete davet ve bidatlerden sakındırmayı ifade eder.

Bu bölümden önce Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* örnekliğini, ona ittibanın zaruretini, emir ve nehiylerine itaatin iman oluşunu detaylarıyla anlattık. Tekrar etmeye gerek duymuyoruz. Bu yazımızda mümkün olduğu kadar bidat meselesi üzerinde durmaya çalışacağız. Özellikle de iyi niyet ve şer'i maslahatlar adı altında sonradan çıkarılan, Allah Rasûlü'nün sünnetinde dayanağı olmayan ameller, bunların hükümleri, ortaya çıkış sebepleri, bunları uyduranların gerekçeleri ve bunların İslam ve Müslümanlara zararları üzerinde duracağız.

Bidat Nedir?

Bidat, Arapça bir kelimedir. Öncelikle onun Arap lugatındaki kullanımını inceleyeceğiz.

ب-د-ع kökü; *'geçmişte bir benzeri olmaksızın sonradan ortaya çıkan şey'* için kullanılır.[1]

Arap lugatında bu kullanım, **sonradan çıkanın iyi veya kötü oluşuna bakılmaksızın** yapılır. Ortaya çıkanın daha önce bir benzeri yoksa buna *'bidat'* denir.

Rabbimizin yüce zatı için: بد يع السّموا ت و الأرض sıfatı kullanılır. Anlamı: "... *yeryüzünü ve gökleri* **benzersiz** *şekilde yaratandır."* [2] Bu ayette, بد يع güzel ve övgü makamında kullanılmıştır.

Allah Rasûlü için; ما كنت **عا بد** من الرسل *"De ki; Ben Peygamberlerin ilki değilim..."* [3] Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* vahiy iddiasında yalanlayan ve onu Allah'a iftira atmakla suçlayanlara cevap olarak bu ayet verilmiştir. Yani: *'Ben sonradan ortaya çıkmış ve tarihte benzeri olmayan bir insan değilim. Benden önce gelmiş Peygamberlerin tevhid davetini insanlara ulaştırmaktayım.'*

Burada olumlu veya olumsuz hiçbir anlam yüklenmeden kelimenin kök anlamı kullanılmıştır.

Kötü anlamında, yergi makamında kullanılmasına örnek şu ayettir:

"رهبا نية ابتد عو ها"

"Sonradan çıkardıkları ruhbanlık ise, onu biz emretmedik. Allah'ın rızasını kazanmak için yaptılar, bunun hakkını da vermediler." [4] [5]

Buradan yola çıkarak deriz ki; lugat anlamında kullanılan bidatte asıl olan kök anlamıdır. Yapılan şeyin iyi veya kötü olmasına bakılmaksızın, sonradan ortaya çıkan şeyler için *'bidat'* deriz.

Bidatin Şer'i Anlamı

Din dili Arapça'dır. Allah *subhanehu ve teâlâ* kitabını bu dil üzere indirmiş, elçi olarak seçtiği Nebi'yi Arapça bir mesajla insanlara yollamıştır. Usulî olarak biliyoruz ki İslam, Arap lugatının kelimeleri üzerinde farklı tasarruflarda bulunmuştur.

Din dili Arapça'dır. Allah kitabını bu dil üzere indirmiş, elçi olarak seçtiği Nebi'yi Arapça bir mesajla insanlara yollamıştır. Usulî olarak biliyoruz ki İslam, Arap lugatının kelimeleri üzerinde farklı tasarruflarda bulunmuştur.

Kimi kelimeyi olduğu gibi alıp, İslami kavramlara dahil etmiş, değişikliğe gitmemiştir. Bu tarz kelimelerde lugavi kullanım esastır. Örneğin; *'marid/hasta'* kelimesi bunlardandır. *'Hastalık'* üzerine hüküm bina edilen kelimelerdendir. Hastanın oruç tutması meselesinde Arap lugatına bakarız. Araplar hastalık kelimesiyle neyi murad ediyorsa, ruhsat hükümlerini o kapsamda ele alırız.

Bazı kelimelerin anlamını genişletmiş, asli manasına yeni şeyler eklemiştir. Bunun misali *'Salât/namaz'* kelimesidir. Aslı dua olan bu kelimeyi, İslam genişletmiş, belli

---

1. *Lisanu'l Arab 9/135*
2. *2/Bakara, 117*
3. *46/Ahkaf, 9*
4. *57/Hadid, 27*
5. *"Andolsun ki biz, Nuh'u ve İbrahim'i gönderdik, Peygamberliği de kitabı da onların soyuna verdik. Onlardan (insanlardan) kimi doğru yoldadır; içlerinden birçoğu da yoldan çıkmışlardır. Sonra bunların izinden art arda Peygamberlerimizi gönderdik. Meryemoğlu İsa'yı da arkalarından gönderdik, ona İncil'i verdik; ona uyanların kalplerine şefkat ve merhamet vermiştik. Uydurdukları ruhbanlığa gelince, onu biz yazmadık. Fakat kendileri Allah rızasını kazanmak için yaptılar. Ama buna da gereği gibi uymadılar. Biz de onlardan iman edenlere mükâfatlarını verdik. İçlerinden çoğu da yoldan çıkmışlardır." (57/Hadid, 26-27)*

   Bu ayetlere dikkat edilirse burada Rasûllerin yolundan çıkmış ve çoğunluğu fasık olan bidatçilere yergi vardır. Allah, 26 ve 27. ayetlerin başlarında, gönderdiği Rasûlü ve onlara tabi olanları anlatır. Sonra ittibayı bırakıp ruhbanlığı uyduranlara geçer. İttibanın karşılığı olarak anlatılan şey, yergiden başka bir şey olamaz.

vakitlerde, belli eylem ve sözlerle ifa edilen bir ibadet kılmıştır.

Kimi kelimelerin anlamını daraltmış, öyle kullanmıştır. *'Cihad'* kelimesi bunun örneklerindendir. Arapların her türlü çabaya ıtlak ettiği bu lafız, şeriatta İslam için sarf edilen çaba ve gayret için kullanılır.

Bu basit mukaddimeden sonra şunu söyleyebiliriz: İslam'ın, anlamını daralttığı bir kelimeyi geniş anlamıyla, genişlettiği bir kelimeyi de dar anlamıyla anlamak *'sapıklık'*tır. Dini tahrife ve Muhammedî sünnetin tağyirine yol vermektir. Örneğin, namazları terk edip, buna da *'Namaz, duadır. Ben de dua ederek namaz kılıyorum...'* diyen birini düşünelim... Ya da dünya için koşuşturup, dünyevileşme çabasına cihad ayetlerini delil getirip *'Cihad gayrettir, ben de gayret ediyorum...'* diyen birini ele alalım.

Bu mukaddime ve örneğimizi hatırda tutup konumuza devam edelim.

Şer'i olarak bidat ne demektir?

Arap lugatından alınan bu kelimede şeriat nasıl tasarrufta bulunmuştur?

Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

"...Muhakkak sözlerin en doğrusu Allah'ın kelamıdır. Yolların en hayırlısı Muhammed'in yoludur. ***İşlerin en şerlisi sonradan çıkanlarıdır. Her sonradan ortaya çıkan bidat, her bidat de sapıklıktır."*** [6]

Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem sabah namazını kıldıktan sonra ashabına döndü. Onlara gözleri yaşartan, kalpleri hüzünlendiren bir vaazda bulundu. *'Ey Allah'ın Rasûlü! Bu bir vedalaşma konuşmasına benziyor. Bize ne tavsiyede bulunursunuz?'* dedi içlerinden biri. Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem;

"Size Allah'tan korkmanızı tavsiye ediyorum. Başı üzüm tanesi kadar olan Habeşli bir köle dahi olsa işitmenizi ve itaat etmenizi tavsiye ediyorum. Benden sonra yaşayanlarınız çok ihtilaflar görecektir. Benim ve Raşid Halifelerimin sünnetinden ayrılmayın. Azı dişlerinizle/sımsıkı yapışın. Sonradan çıkan şeylerden sakının. Çünkü her sonradan çıkan, bidat; her bidat sapıklıktır" [7] buyurdu.

Bu iki hadisten yola çıkarak diyebiliriz ki; İslam, bidat lafzı üzerine de anlam daraltmasına gitmiş ve öyle kullanmıştır.

Öncelikle kapsamını daraltmıştır. Lugatta; her alandaki yenilik kastedilirken, şeriat, dinî alandaki yeniliklerle sınırlamıştır. Dinde olmayan, Allah Rasûlü'nden sallallahu aleyhi ve sellem yani dini tamamladıktan sonra ortaya çıkan her yenilik, bidattir. İki hadis dikkatle incelendiğinde önce Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem yolu ve onun sünnetinden bahsedilmiş, akabinde bidatlerden söz edilmiştir. Allah Rasûlü'nün kullanımında bidat; sünnet olmayan, sünnetin karşısındaki her türlü yeniliktir.

İkinci daraltma ise sıfatında olmuştur. Lugatta bidat, iyi veya kötü ayırt edilmeksizin her türlü yeniliğe ıtlak edilirken, şeriat sadece kötü ve yergi anlamında kullanmıştır. *"Her bidat sapıklık, her sapıklık ateştedir..." cümlesi* buna işaret etmektedir.

Bu açıklama şunu göstermektedir: Yazımız boyunca ele alacağımız, İslam'ın yasakladığı bidat; din alanında yasaklanmasındaki gaye de dinin

6. Müslim 867, Basit lafız farkıyla Sünen ashabı da rivayet etmiştir.

7. Ebu Davud, 4607; Tirmizi, 2676.

muhafazasıdır. Bazılarının bidat gibi hassas bir konu konuşulduğunda; *'Arabaya da binmeyelim, telefon da kullanmayalım...'* tarzında gevezelik yapmasının boş oluşu da anlaşılmış olur. Umumen dini konuların hiçbirinde lakayıtlığın kabul edilmeyeceği aşikârdır. Hususen bidat gibi dinin özü olan sünnetin muhafazasına yönelik lakayıtlık, Tevhid ve Sünnet ehli tarafından asla kabul edilemez.

Dinde Yenilik Çıkarmanın Yersiz Oluşu

Din tamamlanmıştır, onda yenilik, zımnen eksik oluşunu kabul etmektir.

Ayette Rabbimiz şöyle buyurur:

"...Bugün sizin için dininizi tamamladım, sizin üzerinize nimetimi tamamladım. Din olarak sizin için İslam'dan razı oldum..." [8]

"Rabbinin sözü doğruluk ve adalet yönünden tamamlanmıştır." [9]

Allah *subhanehu ve teâlâ* dinini tamamlamış ve onda doğruluk ve adalet yönünde hiçbir eksiklik bırakmamıştır. Bunun kabulü, imani bir zorunluluktur. Ancak tasdik bahsinde işlediğimiz gibi; bir şeyi ikrar, onu kabul etmek anlamına gelmez. Bu kabulün insanın hayatında görülmesi gerekir.

Önümüzde dolu bir bardak olduğunu farz edelim. Karşımızda bulunan ve elinde su sürahisi tutan birine *'Bardak doldu, tamamdır'* diyoruz. O da bize *'Evet, bardak doldu'* diyor. Bir yandan da su doldurmaya devam ediyor. Burada iki seçenek vardır. Ya muhatabımız yalan söylüyordur, bardağın dolduğuna inanmıyordur, ya da bizimle inatlaşıyordur.

Dinde yenilik çıkaran, Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* sünnetinde olmayan bidatlerle amel edenler de böyledir. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* *"Tamamladım!"* demesine rağmen hâlâ onda yenilikler çıkarmaya çalışan, ya Rabbini bu hükmünde tekzip ediyor ya da Rabbiyle inatlaşma içindedir. Sünnet imamlarından Malik *rahimehullah* bu durumu şöyle ifade etmiştir:*'Kim dinde bir bidat çıkarır ve bunun güzel olduğunu iddia ederse, Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem Peygamberlik görevine ihanet ettiğini söylemiş olur. Çünkü Allah: "...Ben bugün size dininizi tamamladım..." buyurmaktadır. Öyleyse o gün dinde olmayan bugün de dinden değildir.'* [10]

Bu, İmamın *rahimehullah* fıkhıdır. Sözün önemine binaen biraz açmak istiyorum.

Din, tamamlanmıştır. Ve Allah; Rasûlü'nü vefat ettirdiğinde insanları tamamlanmış bir din üzere bırakmıştır. Yenilik çıkaran her insana bakılır. Şayet bu yenilik din alanında yani bidatse; burada ciddi bir sorun oluşmaktadır. Allah Rasûlü dini tebliğ etmekle yükümlüdür.

İlk olarak; din, tamamlanmıştır. Ve Allah *subhanehu ve teâlâ*; Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* vefat ettirdiğinde insanları tamamlanmış bir din üzere bırakmıştır. Yenilik çıkaran her insana bakılır. Şayet bu yenilik din alanında yani bidatse; burada ciddi bir sorun oluşmaktadır. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* dini tebliğ etmekle yükümlüdür.

"Ey Rasûl! Rabbinden sana indirileni tebliğ et. Eğer bunu yapmazsan O'nun elçiliğini yapmamış olursun. Allah seni insanlardan koruyacaktır. Doğrusu Allah, kâfirler topluluğuna hidayet etmez." [11]

Bunu yapmadığı takdirde risalet görevine ihanet etmiş ve dini, insanlara tebliğ etmemiş olur. Öyleyse; çıkardığı bidati güzel görenin önünde iki yol bulunmaktadır.

1. Bu yeniliğin dine uygun ve güzel olduğunu kabul edip bu durumda uydurduğu yeniliği korumak için Nebiyi görevine ihanetle suçlamış olacaktır.

2. Bu yeniliğin kötü ve dalalet olduğunu ikrar edecek, böylece aleyhine şahitlikte bulunacaktır.

Ayette yer alan bir ifadeyle devam etmek istiyoruz. *"...Sizin üzerinize nimetimi tamamladım..."*

---

8. *5/Maide, 3*
9. *6/En'am, 115*
10. *El-İ'tisam, 1/49*
11. *5/Maide, 67*

Burada şu soru akıllara gelmektedir. Dinin tamamlanmasında nasıl bir nimet durumu vardır?

Bu nimet, dinin korunma altına alınmasıdır. Önceki Peygamberler için bu söz konusu değildi. Onların vefatından sonra din adamları ve yöneticiler sürekli yeni ibadetler, tören ve uygulamalar ihdas ediyorlardı. Belli bir zaman sonra Allah'ın *subhanehu ve teâlâ*, Rasûlleri *aleyhimusselam* aracılığıyla indirdiği ve fıtrata uygun olan din, kayboluyor, yönetici ve âlimlerin kendi heva ve zanlarıyla belirledikleri âdetler din yerine geçiyordu. Buna kötü niyetli ve dini istismar edenler de eklenince *'muharref din'* dediğimiz şey, kaçınılmaz oluyordu.

Allah *subhanehu ve teâlâ* bu ümmete dini tamamlamakla din adamlarının, yöneticilerin, çıkarcı bezirgânların, cahil ve heva ehlinin şerrinden onları korudu. Dine bir şeyler sokup onu tahrif etmek isteyen birileri çıktığında: *'Din tamamlanmıştır, tamam olanın yeniliğe ihtiyacı yoktur'* denilerek buna engel olunur.

Tarih boyunca İslam düşmanlığı yapanlar; dışarıdan ve karşı cepheden istediklerini elde edemediler. Çünkü İslam ümmeti mücahid bir ümmettir. Cepheleşmek onun genlerinde var olan kahramanlık ve adanmışlık duygularını açığa çıkarır. Bu düşmanlık içeriden, gizlice ve din kisvesi altında yapıldığında; aynı şeyleri söylemek pek mümkün değildir. Bidatçilik, dine içten saldırıdır. Düşünün; birileri ümmete gelip: *'Sizin Nebiniz sizi eksik bir yol üzere terk etti, bu hâliyle Muhammedî yol, sizi Allah'a yaklaştırmıyor. Bırakın onun modası geçmiş sünnetini(!) size yepyeni ibadetler, törenler, ahlak ilkeleri icat ettik!'* demiş olsun. Bu ümmete müntesip en facir insanların dahi bu sözlere tepkisi çok sert olacak ve hiçbir tabakada karşılık bulmayacaktır. Aynı teklif, içeriden ve din kisvesi altında yapıldığında, kitleler tarafından kabul edilip, din diye uygulamaya sokuluyor. Oysa bidatçinin teklifi de yukarıdaki tekliften farksızdır. O da Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* sünnetinin yetersizliğine inanmış, dine dinden olmayan yenilikler sokmuştur.

Evet, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinini tamamlaması; İslam dinini tahriften muhafaza etmesidir.

Bu öyle bir nimettir ki;

"Yahudiler dahi bunu anlamış ve gıpta etmiştir. Yahudinin biri Ömer'e *radıyallahu anh* geldi ve şöyle dedi:

— *'Sizin kitabınızda öyle bir ayet var ki, şayet o, biz Yahudilere indirilmiş olsa o günü bayram edinirdik.'*

Ömer *radıyallahu anh* sordu:

'O hangi ayettir?' 'Bugün size dininizi tamamladım...' ayeti dedi. Bunun üzerine Ömer *radıyallahu anh*, *'Vallahi o ayet Cuma günü Arefe'de inmiştir'* dedi." [12]

Bir Yahudinin dahi anlamış olduğunu anlamamaktan Allah'a sığınırız. Yahudi, anlamıştı ki Müslümanların dinleri tamamlandığı için kıyamete kadar bozulmadan devam edecektir. Onlar ise tamamlanmamış dinlerinin; yöneticiler, kötü niyetli din adamları ve heva sahibi cahiller tarafından tahrifini, her gelen asrın bir öncekinden kötü olacağını göreceklerdi.

Din Nasıl Bozulur?

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* haber veriyor:

"Allah, benden önce herhangi bir ümmete bir Peygamber göndermiş olmasın ki; mutlaka onun sünnetine yapışan ve onun yoluna uyan yardımcıları ve ashabı olmuştur. ***Onlardan sonra; yapmadıklarını söyleyen, emrolunmadıklarını yapan kavimler gelir.*** *Kim onlarla eliyle cihad ederse o mümindir. Kim onlarla dili ile mücadele ederse o mümindir. Kim onlarla kalbiyle cihad ederse o mümindir. Bunun ötesinde hardal tanesi kadar iman yoktur."* [13]

Bu hadis, dinin bozulması konusunda umdedir. Anlıyoruz ki Rasûllerin *aleyhimusselam* tabileri kendilerinden sonra iki gruba ayrılıyor.

1. Rasûl'ün *sallallahu aleyhi ve sellem* sünnetine sarılan, onun yoluna uyanlar. Bunlar Rasûllerin hayatında da, vefatından sonra da onların havarileri

12. *Buhari, 45; Müslim, 3017.*

13. *Müslim, 50*

ve ashabı olma unvanına layıktır. Bu ne büyük şereftir.

2. Peygamberlerin düşmanı olan, dini tahrif eden, kendileriyle mücadelenin iman olduğu topluluklar. Bunların ayırıcı vasfı; ***'yapmadıklarını söylemek, emrolunmadıklarını yapmak'*** şeklinde belirtiliyor.

Bidatçi; emrolunmadığını yapan kişidir. Allah ve Rasûlü ona ittibayı emretmiş, o ise bidatte/yenilikte diretmiştir. Dinin korunması ve kişinin bireysel imanını muhafazası bu taifeyle mücadelesinde gizlidir. Buradan anlıyoruz ki, Rasûllerin vârisi ve ashabı olmaya aday topluluklar sadece bidatlerle değil, bunları ihdas eden mubtedileriyle de mücadele etmelidir. Bu da iki şekilde olur:

Bidatçi; emrolunmadığını yapan kişidir. Allah ve Rasûlü ona ittibayı emretmiş, o ise bidatte/yenilikte diretmiştir. Dinin korunması ve kişinin bireysel imanını muhafazası bu taifeyle mücadelesinde gizlidir.

1. Rasûllerin sünnetine yapışmak ve onların yoluna uymak suretiyle hakkı izhar etmek.

2. Bidatın batıllığını ortaya koyup ehlini hecr etmek ve onlarla mücadele etmek suretiyle batılı iptal etmek.

Amellerin Kabul Şartı

Bidatlerle amel; kişinin diniyle kumar oynaması ve kendini hüsranların en büyüğü olan ahiret hüsranına düşürmesidir.

*"...Kim Rabbiyle karşılaşacağı günde, ecir almayı umuyorsa, **salih amel** işlesin, Rabbine ibadetinde hiç bir şeyi ortak koşmasın..."* [14]

Bu ayetten anlıyoruz ki; yapılan ameller, karşılığı alınacak ve alınmayacak olarak iki kısımdır. Bahtiyar olanlar, kıyamet gününde yaptıklarının karşılığını alacaklardır. Bedbaht olanlarsa; tüm çalışmalarına karşılık yaptıklarının sevabını alamayacak, hüsrana uğrayacaklardır. Şu ayetlerde olduğu gibi:

"Onların yaptıkları her bir (iyi) işi ele alırız, onu saçılmış zerreler hâline getiririz (değersiz kılarız)." [15]

14. 18/Kehf, 110
15. 25/Furkan, 23

"(Rasûlüm!) Dehşeti her şeyi kaplayan kıyametin haberi sana geldi mi? O gün birtakım yüzler zelildir. Durmadan çalışır, (fakat boşuna) yorulur. Kızgın ateşe girer." [16]

Kimisi de yaptığının karşılığını almış ve yüzü aydınlanmıştır.

"O gün birtakım yüzler de vardır ki, mutludurlar. (Dünyadaki) çabalarından hoşnut olmuşlardır. Yüce bir cennettedirler." [17]

Yukarıda zikrettiğimiz ayette, Rabbimiz bizlere yol gösteriyor. Amellerimizin kabulü iki şarta bağlanıyor.

1. Amelimizin salih olması, yani sünnete uygunluk,

2. İçine şirkin hiçbir çeşidinin karışmaması, yani ihlas.

İbni Kesir *rahimehullah*: *'...'Salih amel yapsın!' O, şeriata muvafık olan ameldir. 'Hiçbir şeyi şirk koşmasın!' Yani sadece Allah'ın rızası kastedilerek yapılan amellerdir. Bu iki şart, amelin kabulü için gerekli iki rükundür. Mutlaka amelin ihlaslı ve Rasûl'ün şeriatına uygun olması gerekir.'* [18]

"Bilakis, kim muhsin olarak yüzünü Allah'a döndürürse (Allah'a hakkıyla kulluk ederse) onun ecri Rabbi katındadır. Öyleleri için ne bir korku vardır, ne de üzüntü çekerler." [19]

Bu ayette, yapılan amelin ecri, iki şarta bağlanmıştır. Yüzünü Allah'a teslim etmek ve amelde muhsin olmak...

İbni Kesir *rahimehullah* bu ayette: 'Makbul amelin iki şartı vardır. İlki; halisane olarak sadece Allah'a yapılması... İkincisi; doğru olup Rasûlün şeriatına uygun olmasıdır. İhlasla yapıldığı halde amel, şeriata uygun olmazsa kabul edilmez.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Kimin yaptığı amel bizim yolumuz üzere olmazsa, o amel reddedilir/merduttur." [20] buyurmaktadır.

16. 88/Ğaşiye, 1-4
17. 88/Ğaşiye, 8-10
18. 18/Kehf, 110. tefsiri
19. 2/Bakara, 112
20. Müslim, 17-18

Ruhbanlar ve onlara benzeyenlerin amellerinin ihlaslı olduğu kabul edilse dahi Rasûle tabi olmadıkları müddetçe kabul edilmez.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* amellerden sünnetine uygun olmayanın sapıklık olduğunu söylemiştir. Daha tehlikeli olanı, bunların kıyamet gününde kabul edilmeyeceğini söylenmiştir.

"Kimin yaptığı amel bizim yolumuz üzere olmazsa, o amel reddedilir." [21]

"Kim dinimizde olmayan bir amel çıkarırsa, o amel reddedilir." [22]

Buradan anlıyoruz ki; dinde yenilikler çıkarmak, yersizdir. Çünkü sünnete uygun olmayan ameller Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından reddedilecektir. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bu denli açık bir hüküm ortaya koymuşken, birilerinin ısrarla bidatin güzelinden, olurundan, cicisinden bahsetmesini anlamak mümkün değildir.

Allah Akılla Razı Edilmez

Bidatçi; Allah'ı razı etmek için bidat ihdas eder. Onun zannı, bu yeniliklerle daha fazla Allah'a yaklaşacak ve O'nun rızasını elde edecektir. Bidatçi, Allah'ın akılla razı edilmeyeceğini bilmelidir. Şayet insanlar, akıllarıyla Allah'ı razı etmenin yollarını bulmaya muktedir olsaydı, **Allah insanlara Rasûl göndermezdi.** Bidatçinin ihdas ettiği yenilik veya başkalarının ihdas edip bidatçinin uyduğu ameller de bu fasit zan üzeredir.

Üç sahabenin kıssası bu konuda aydınlatıcıdır. Üç sahabe, Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* ibadetlerini sormak için onun evine geldiler. Kendilerine onun ibadetlerinden haber verilince; içlerinden biri: *'Vallahi geceleri hiç uyumayacak, namaz kılacağım'*, diğeri: *'Her gün oruç tutacağım'*, üçüncüsü: *'Kadınlarla evlenmeyeceğim'* dedi. Burada dikkat edilirse bu üç sahabe Allah'a daha çok yakın olmak, O'nun katında daha fazla mükâfat elde etmek için **akıllarıyla böyle bir yol düşündüler.** Oysa onlara Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* ameli haber verildiğinde bununla yetinmeli, *"Onda bizim için güzel örnekler vardır..."* demeliydiler. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bu durumu haber alınca onları çağırdı. Bidatçinin mantığına göre onları övmesi, *'Maşallah ne de güzel bir karar almışsınız!'* demesi gerekirdi. Allah Rasûlü ise şöyle tepki gösterdi:

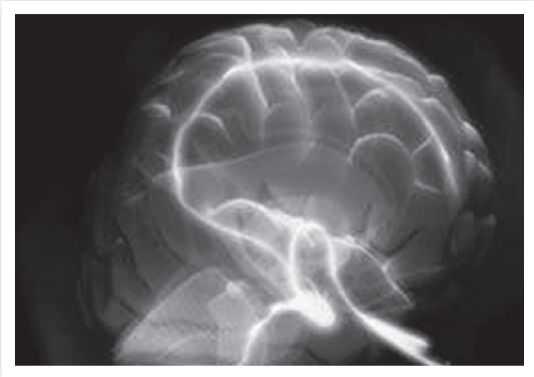
"Şüphesiz ben uyur ve gece namaz kılarım. Bazen oruç tutar, bazen de iftar ederim. Kadınlarla evlenirim. KİM BENİM SÜNNETİMDEN YÜZ ÇEVİRİRSE BENDEN DEĞİLDİR." [23]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* meşru olan amelde, kendisinin ölçülerine uymayan ve ondan fazlasını yapmaya yeltenen sahabelerine böyle tepki koyduysa, acaba aslı sünnetten hiç eser taşımayan bidatlere tepkisi nasıl olurdu?

Sahabe dahi olsa; Rasûlün *sallallahu aleyhi ve sellem* sünnetinin dışına çıkma hakkı yoktur. Ve meşru olan amelde ölçüsüzlüğü reddeden Nebi'nin, hiçbir meşruiyeti olmayan bidatlere müsaade etmesi düşünülemez.

Evet, dinin kemale ermiş olması, amellerin kabul şartlarının sünnete uygunluk olması ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* akılla razı edilemeyeceği

21. *Müslim, 17-18*
22. *Buhari, 5; Müslim, 17-18.*
23. *Muttefekun Aleyh; Buhari, 5063; Müslim, 1401.*

gerçeği, dinde yenilik çıkarmanın yersizliğinin delilleridir.

Bir sonraki yazımızda bidatlerin çıkış sebeplerini ve zararlarını yazmaya müyesser kılmasını Rabbimizden niyaz ediyoruz.

Bu yazımla beraber birkaç noktayı aydınlığa kavuşturmak istiyorum.

Gerek cezaevlerinden, gerekse de dışarıdan birçok mektup alıyorum. Allah *subhanehu ve teâlâ* tüm kardeşlerimden razı olsun, dünyada ve ahirette onlara ikramda bulunsun.

İlk olarak; bana yazılmış her bir mektuba mutlaka cevap yazıyorum. Müslümanların mektuplarını misafirlik olarak kabul ediyor ve bir misafire gösterilmesi gereken adaba riayet etmeye çalışıyorum. Haftanın bir gününü sadece mektuplara cevap yazmaya ayırıyorum. Yetişmediği zamanlarda -ki genelde öyle oluyor- kalanları bir sonraki haftaya bırakıyorum. Cevapların gecikmesi ilgisizlikten değil, bu sebeptendir. Tüm kardeşlerimden helallik istiyorum.

Cevapsız mektuplarla ilgili bazen şikâyet alıyorum. Şunu belirtmeliyim ki, ya mektubunuz bana ulaşmamıştır ya da cevap mektubu sizin elinize geçmeden başkasının eline geçmiştir.

Bir başka konu; mektup yazan ve bizlerle yeni tanışan bazı kardeşlerin, medyada benimle ilgili duyduklarını gerçek sanıp, bana öyle hitap etmeleri ya da o minvalde sorular sormalarıdır. Şunu belirtmeliyim ki, ben, insanları tevhide ve sünnete davet eden, şirkten ve bidatlerden sakındıran bir İslam davetçisi ve ilim talebesiyim. Bunun dışında hiçbir kimliğim yoktur. Dünyanın hiçbir yerinde faaliyet gösteren bir cemaat ya da örgütle İslam kardeşliği bağı dışında bir bağım da yoktur.

Bu davet esnasında kendileriyle şeref duyduğum öğrencilerim ve insanları Allah'a davette yol arkadaşı olan kardeşlerim vardır. Tağutların rahatsız olduğu şey, bizim akidemiz ve menhecimizdir. Onlar, bu akidenin açıktan ve belli bir program ve disiplin (Cemaat ve menhec) çerçevesinde anlatılmasını istemiyorlar. İstedikleri gibi manipüle edebilecekleri, aralarında gönül bağı olmayan, birbirleri için değil, her biri kendi için yaşayan serseri mayınlar istiyorlar. Bizler teorik olarak buna karşı çıkıp, fiilî olarak da Rabbimizin yardımıyla bu davete başlayınca onların hedefi hâline geldik. Rabbimize hamd olsun... Bunu şeref biliyoruz. Tağutları ve onların kullarını tekfir, onlardan ve dinlerinden teberri; sadece Allah'ı, Rasûlü'nü ve müminleri dost edinme ve bunu da tevhid ve sünnet ilkesi üzerine yapmayı bizlere nasip eden Rabbimize hamd ediyoruz.

Ancak sistem, insanları inançlarıyla yargılayamıyor. Çünkü Allah'ın hakkında hiçbir delil indirmediği, onların hevalarından uydurdukları yasalarında *'düşünce özgürlüğü'* diye nerede başlayıp nerede bittiği henüz belirlenmemiş bir madde var. Ondan dolayı bizleri gündemde olan ve terör listesine alınmış bir yapıyla yargılıyorlar. El-Kaide diyorlar... Olmadı IŞİD diyorlar... O da olmadı yakında Eş-Şebab ismini vereceklerini tahmin ediyorum.

Özellikle bizlerle yeni tanışan, dergimize abone olan kardeşlerimizin benzer sorularına ortak bir cevap vermek istedim. Davamızın sonu âlemlerin Rabbine hamd etmektir.

Selam ve dua ile...

Ehli Tevhidin İmtihanı: Çözüm Süreci

PKK'nin saldırı ve tehditleri iki kesim üzerinde yoğunlaşmaktadır. Demokrasiyi itikadi olarak reddetmiş ve tüm partileri aynı kategoride değerlendiren 'Tevhid Ehli Müslümanlar', oyunu AKP'ye değil de farklı bir siyasi partiye veren İslamcılar(!)...

Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla...

İnsanları farklı renk ve dillerde yaratıp, bunu azametine delil kılan Allah'a hamd olsun.

Salât ve selam; ırk, nesep, zenginlik kavramlarıyla insanları değerlendirmeyi cahiliye olarak ayaklarının altına alan Rasûl'e, ailesine ve pak ashabının üzerine olsun.

Adına *'Çözüm Süreci'* denen bir zaman dilimini yaşıyoruz. AKP hükümeti 90 yıldır devletin ana sorunu olan *'Kürt Meselesi'*ni çözmek adına bir süreç başlattı. Bugün *'Kürt Sorunu'* olarak resmen kabul edilen meseleyi, cumhuriyetin kuruluşundan itibaren değerlendireceğiz. Her ne kadar Kürtlerin sorunları cumhuriyet öncesinde var olsa da, sorunun netleşmesi, kemikleşip genişlemesi ve devletin resmî politikalarıyla süregelmesi, cumhuriyetin kuruluşuyla başlar.

Aslında cumhuriyet, Kürtlere düşmanlık üzere kurulmamıştı. Lakin üzerine kurulduğu esaslar, devamı için seçtiği ilkeler ve bunların hayata yansıması olan inkılaplar, *'Kürt Sorunu'*nu kaçınılmaz kılıyordu.

Yani cumhuriyet, iki ayak üzerine kuruluyordu. Laiklik ve modernlik...

Lozan sonrası gidişattan memnun olmayan Kazım Karabekir'in; Atatürk'le yaptığı bir görüşmede şu ilginç sözleri duyulur: *'Gelişmek için önlerindeki engel, halkın din ve namus anlayışıdır. Muasır medeniyet seviyesine ulaşmak, gelişmiş Batı toplumları arasında yerlerini alabilmek için namus ve din kavramının değişmesi gerekmektedir.'*

Lozan sonrası yapılan inkılaplara bakıldığında, hemen hepsinin bu iki esası ifsada yönelik olduğu görülecektir. Toplumun altı asırlık kabulleriyle oynayan cumhuriyet kadroları, bunun kolay olmayacağını çok iyi biliyorlardı. İçeriden ve dışarıdan bu yeni sürece itirazlara karşı *'Milliyetçilik'*

ilkesiyle çözüm bulmuşlardı. Toplumu Türk milliyetçiliği etrafında kenetleyecek; imparatorluk bakiyesi çok uluslu Osmanlı toplumu, Türklük potasında eriyecekti.

Diyebiliriz ki cumhuriyet; dine karşı laiklik, namus ve ahlaka karşı Batı modernizmi üzerine kuruldu. Bu yeni yapının harcı *'Milliyetçilik'* olarak belirlendi.

Doğal olarak asli hedefi Kürtler olmasa da; dindar, gelenekçi ve Türk ırkından olmayan Kürtler, sorun olmaya başlamıştı. Âdeta yeni kurulan cumhuriyet, Kürtlerle doku uyuşmazlığı yaşıyordu. Bu durum peş peşe *'Kürt Kıyamları ve İsyanları'*nı ateşledi. 1925 Şeyh Said Kıyamı, 1930 Ağrı aşiretler isyanı, 1937-38 Dersim'de yaşananlar bunlardan bazılarıydı. Bu durum, yeni cumhuriyeti ürkütmüş ve cumhuriyet, en ciddi tehlike olarak dindar Kürtleri görmeye başlamıştı. Sindirme ve kıyımla başlayan müdahaleler daha sonra da ret ve inkar politikalarına dönüşmüştü. *'Kürt diye bir millet yoktur, Kürtler dağlı Türklerdir'* hezeyanları, Kürtçe'nin yasaklanması gibi akıl almaz bir hâle bürünmüştü. Irkı yok sayılan, dili yasaklanan, geleneksel kimliği asimileye tabi tutulan Kürtler, fiziki ve psikolojik olarak da sistematik işkenceye uğramışlardı.

Irkı yok sayılan, dili yasaklanan, geleneksel kimliği asimileye tabi tutulan Kürtler, fiziki ve psikolojik olarak da sistematik işkenceye uğramışlardı.

Öyleyse; cumhuriyetin üzerine bina edildiği laiklik, modernizm ve milliyetçilik; dindar ve gelenekçi Kürt vatandaşları rahatsız etmiş, gidişata sözlü ve fiilî olarak itirazda bulunmuşlardır.

Cumhuriyetin kurucu kadroları, bu tepkileri varlıklarının önündeki en büyük engel görmüş, Kürtlere şiddet, baskı ve asimile politikaları uygulamışlardır.

Bu politikalar, istenilen sonucu vermediği gibi Kürtlerin muhalefetini pekiştirmiş ve sisteme karşı varlıklarını koruma adına sistem karşıtı örgütlenmeye gitmişlerdir.

Zaman zaman kimlik ve milli duygularla isyanlar olmuşsa da, Kürt isyanlarının geneli *'İslami Muhalefet'* şeklindedir. Şeriat talebi, İslam'ın yürürlükten kaldırılıp Batılı kanunlarla hükmetme, Kürtleri isyana teşvik etmiştir. Resmî tarih tezi bunun zıddını iddia etse de Kürt kıyamlarının *'Dinî'* olduğu su götürmez bir gerçektir.

Resmî tarih tezi; milliyetçilik harcıyla insanları bir araya getirmeyi hedeflediğinden kuruluş dönemi isyanlarını etnik kimliklere dayandırmayı tercih etmiştir.

1970 sonralarında Kürt muhalefetinde eksen kayması olmuş, önce Sol bir söylem öne çıkmış, daha sonra Sol söylemin Kürt halk tabanında rağbet görmediği anlaşılınca kimlik vurgusu ön plana çıkarılmıştır. Bu yeni muhalefetin mimarı; Kürt Solunu tamamen tasfiye eden, önceleri Apocular olarak anılan daha sonra PKK ismini kullanan örgüttür.

PKK, öncelikle Kürt muhalifleri tasfiye etmiş, sahada Kürt halkı adına verilen mücadeleyi tekeline almıştır. 80 askerî darbesiyle birlikte devlet eliyle Kürtlere reva gören insanlık dışı zulümler, köy yakma, tecavüz, Diyarbakır Cezaevi kısa zamanda örgüte kitlesel katılımlarla sonuçlanmıştır. 1980-1990 yılları arasını anlatması bakımından yıllarca PKK'nın dağ kadrosunda bulunmuş bir militanın şu sözleri manidardır: *'O gün ve şartlarda kim köyümüze gelse, onun peşinden giderdik.'*

Zulüm, inkâr ve ret öyle bir hâl almıştı ki insanlar silahlı mücadele dışında bir şeyin sorunu çözemeyeceğine inanmıştı. Son 30 yıldır on binlerce insanın ölümüne neden olan, binlerce insanın akıl almaz işkencelere maruz kaldığı, insanların göçe zorlandığı ve ülkenin duygusal olarak ikiye ayrıldığı, maddi anlamda bir bölgenin felç olduğu çok yönlü bir sorun...

AKP'nin iddiası; çözüm süreci ile amaçlanan genelde doksan yılın, özelde ise PKK ile başlayan otuz yıllık sürecin mağduriyetinin telafisi, hakların iadesi ve bu sorunu sebepleriyle beraber ortadan kaldırmaktır.

Çözüm Sürecine Bakışımız

Çözüm sürecine dair söylenenler ve oluşturulan umutların vakıada bir karşılığı olması durumunda takdir edilir. Bir halkın dilini, örfünü hatta varlığını inkâr, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* azametine delil olan ayetlerini inkâr etmektir.

"Ey insanlar! Doğrusu biz sizi bir erkekle bir dişiden yarattık. Ve birbirinizle tanışmanız için sizi kavimlere ve kabilelere ayırdık. Muhakkak ki Allah yanında en değerli olanınız, O'ndan en çok korkanınızdır. Şüphesiz Allah bilendir, her şeyden haberdardır." [1]

"O'nun delillerinden biri de, gökleri ve yeri yaratması, lisanlarınızın ve renklerinizin değişik olmasıdır. Şüphesiz bunda bilenler için (alınacak) dersler vardır." [2]

İsrailoğulları, Allah'ın ayetlerini inkâr, Peygamberlerini katletme, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yasaklarını hafife alma gibi cürümlerine rağmen Firavun'un tuğyanları altında ezildiklerinde, Musa *aleyhisselam* tevhid davetinin yanında onların kurtuluşunu gündemleştirmiştir.

"Haydi Firavun'a gidip deyin ki: 'Gerçekten biz, âlemlerin Rabbinin elçisiyiz; İsrailoğulları'nı bizimle beraber gönder...' " [3]

"Haydi, ona gidin de deyin ki: 'Biz, senin Rabbinin elçileriyiz. İsrailoğulları'nı hemen bizimle birlikte gönder; onlara eziyet etme! Biz, senin Rabbinden bir ayet getirdik. Kurtuluş, hidayete uyanlarındır.' " [4]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* Hilfu'l Fudul'a mazlum olan ve güçlüler tarafından ezilip horlanan müşriklerin haklarını muhafaza etmek için katılmıştır. Buradan anlıyoruz ki; İslam'ın *'hak'* olarak gördüğü şeyler, birileri tarafından çiğnendiğinde, İslam'ın yasakladığı bir yola başvurmadan, meşru yollarla mazlum olana yardım edilebilir.

Bu babdan, şayet AKP hükümeti iddia ettiği gibi hakları gasp edilmiş Kürt halkının mağduriyetini giderecekse, sahabenin putperest Perslerin karşısında, kitap ehli Romalıların kazanmasını istediği gibi, bizler de bu sürecin başarıyla tamamlanmasını temenni ederdik.

Ancak süreç ilerledikçe, süreçten umulanın aksine gelişmeler yaşanıyor. Konunun anlaşılması açısından sürecin resmî olarak iki tarafı kabul edilen AKP ve PKK'nin yaptıklarına bakmak gerekiyor.

AKP;

- Sürecin sağlıklı işlemesi için yasalar çıkarıp, görüşmeleri yasal zemine oturtuyor.
- Kürtçeyi *'Seçmeli Dil'* hâline getiriyor.
- KCK tutuklularını ve tutuklu milletvekillerini serbest bırakıyor.
- Bölgede ismi değiştirilen yerlerin isimlerinin Kürtçe olarak değişmesine müsaade ediyor.
- Köye dönüş projesiyle; yakılan, yıkılan köylerin imarına katkıda bulunuyor.
- Bölgenin kalkınması için iş adamlarına teşvik programları hazırlıyor.

PKK ise;

- Yol kesiyor, devletin polisini dahi kontrol noktalarında durdurup, kimlik sorgulaması yapıyor.
- Kontrol noktalarında insanları alıkoyup dağa kaldırıyor.
- KCK mahkemelerini kurup, halkın sorunlarını bu mahkemelere taşımasını istiyor.
- Bölgede bulunan gruplara bildiri dağıtıp, örgütten olmayan herkesin devrimle beraber bölgeyi terk etmesi gerektiğini ilan ediyor.
- Esnaftan vergi topluyor. Vergi ödemeye yaklaşmayanların dükkanlarını molotofluyor, isimlerini yayınlayıp *'ölüm listeleri'* oluşturuyor.
- Barış döneminde, ilk silahlı eylemi başlatan militanın heykelini dikiyor.

Bu tabloya bakan biri, iddia edilen süreç ve AKP'nin yaptıklarıyla vakıanın uyuşmadığını görecektir. Kaçınılmaz olarak, akıllara şu sorular gelmektedir:

1. *49/Hucurat, 13*
2. *30/Rum, 22*
3. *26/Şuara, 16-17*
4. *20/Taha, 47*

- AKP, silah bırakma ve çözüm süreci adı altında bölgeyi PKK'ye mi terk ediyor?
- AKP, bölünmeyi ve bölgeyi PKK'ye teslim etmeyi kabul etmiyorsa, PKK'nin bu tutumlarına neden sessiz kalıyor?
- AKP, Müslümanları çözüm süreci karşılığında gözden çıkarıp, PKK'nin insafına mı terk etti?
- Özellikle AKP'ye oy vermeyen kesimler, gözden çıkarılan bu kitleye dahil midir?
- Devlet, Kürtleri inkâr edip, JİTEM conilerinin insafına terk etmekle çözülmek istenen sorunu içinden çıkılmaz bir hâle getirdi! AKP kendisine oy vermeyen kesimleri bu tutumuyla yok sayıp yeni bir sorun mu başlatacaktır?

PKK'nin saldırı ve tehditleri iki kesim üzerinde yoğunlaşmaktadır. Demokrasiyi itikadi olarak reddetmiş ve tüm partileri aynı kategoride değerlendiren *'Tevhid Ehli Müslümanlar'*, oyunu AKP'ye değil de farklı bir siyasi partiye veren İslamcılar(!)...

AKP'li yetkililere bakılırsa, Lice olayları ve bayrak indirme hadisesi dışında çözüm süreci hiç olmadığı kadar iyi gidiyor. Basit provokatif sabotajlar dışında iki tarafın çözüm iradesinde hiçbir değişiklik yok. Anlaşılan silahlı saldırıya uğrayan, İstanbul'un göbeğinde uzun namlulu silahlarla taranan, yol ortasında kaçırılan Müslümanları, AKP sorun olarak görmüyor.

Cumhuriyetin kurucuları laikleşme ve modernleşme adına Kürtleri gözden çıkardılar. Bu gözden çıkarma; ülkeye 90 yıllık bir fatura olarak döndü.

Cumhuriyetin kurucuları laikleşme ve modernleşme adına Kürtleri gözden çıkardılar. Bu gözden çıkarma; ülkeye 90 yıllık bir fatura olarak döndü. Bugün AKP de çözüm adına birilerini gözden çıkarıyorsa, önümüzdeki 90 yılın faturasını hazırlıyor olduğunu bilmelidir.

Tehditler ve Saldırılar Karşısında Müslümanlar

Son dönemde PKK, tehdidi ve saldırılarının dozajını arttırmıştır. İslami kuruluşlar ve yayınevlerini tehdit ediyor, yayınevlerinin kapatılmasını ve Müslümanların bölgeyi terk etmelerini talep ediyor. Bu tehditlere aldırmayanlara yönelik silahlı saldırılar düzenliyor. Doğuda olduğu gibi Türkiye'nin batısında da benzer faaliyetler içerisinde bulunuyor. Bizleri kahreden, kendini *'İslami Basın'* olarak isimlendiren medyanın dahi üç maymunu oynamasıdır.

Bu tehdit ve saldırılar karşısında tavrımız ise; Rabbimizin yardımıyla geri adım atmamak, davetimizi ve çalışma sahalarını terk etmemek ve değerlerimizi müdafaa etmek yönündedir.

"Haram ay haram aya karşılıktır. Hürmetler (dokunulmazlıklar) karşılıklıdır. Kim size saldırırsa siz de ona misilleme olacak kadar saldırın. Allah'tan korkun ve bilin ki Allah muttakilerle beraberdir. Allah yolunda harcayın. Kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın. Her türlü hareketinizde dürüst davranın. Çünkü Allah dürüstleri sever." [5]

Tehditler karşısında sebat etmeyi ve İslami değerlerimizi müdafaa etmeyi *'elleriyle kendini ateşe atmak'* olarak değerlendiren, Müslümanlara kabadayılık taslayıp, kâfirlerin tehditleri karşısında *'pılını pırtını toplama hamallığına'* soyunanlara Ebu Eyyub El-Ensari'nin *radıyallahu anh* şu sözlerini hatırlatma gereği duyuyoruz.

"İstanbul'u fetih için yola çıkan ordudan bir muhacir, kendini düşman saflarının içine atmış ve düşmanın saflarını yarmıştı. Ordudan birileri: *"Elleriyle kendini tehlikeye attı"* ayetini okuyup bu durumu kınadılar. Orada hazır bulunan Ebu Eyyub El-Ensari itiraz etti: *'Bu ayet bizler hakkında indiğinden onun anlamını en iyi bizler biliriz. Biz ensar topluluğu Allah Rasûlü'yle beraber savaştık. Bir zaman sonra İslam kuvvetlendi ve Allah dinini izhar etti. Ensar olarak aramızda toplandık ve fısıldaşarak: 'Bizler savaştık ve Allah dininizi izhar etti. Artık biz ailelerimize dönelim, bahçelerimizi ıslah edelim' dedik. Allah bu ayetleri indirdi."* [6]

Tüm kardeşlerimiz bilmelidir ki;

İslam, mala veya ırza saldırıyı müdafaayı cihad kabul etmiş, bu uğurda ölmeyi şehadet saymıştır.

"Malını müdafaa ederken öldürülen şehittir." [7]

---

5. *2/Bakara, 194-195*
6. *Tirmizi*
7. *Muttefekun aleyh*

"— Ey Allah'ın Rasûlü! Adamın biri bana gelip malımı almak istese, ne yapmalıyım, diye sordu.

— Ona malını verme, dedi. Allah Rasûlü.

— Peki almak için benimle savaşırsa?

— Sen de onunla savaş, dedi. Allah Rasûlü.

— Peki beni öldürürse?

— Sen şehitsin, dedi. Allah Rasûlü.

— Ben onu öldürürsem?

— O ateştedir, dedi. Allah Rasûlü." [8]

Bugün saldırı İslam'adır. İslami çalışmanın son bulması, tevhid davetinin sonlanması ve bu davete gönül vermiş hizmet ehlinin bölgeleri değiştirilmek istenmektedir. Düzenin bozulması, kazanımların kaybedilmesi, temel hedefler arasındadır. Bu saldırının *'IŞİD'* adı altında olması Müslümanları aldatmamalıdır. PKK, 90'lı yıllarda yaşadığı güç zehirlenmesine benzer bir ruh hâliyle, her zaman engel olarak gördüğü İslam'ı ve özelde tevhid davetini hedef almaktadır.

Kardeşlerimiz bilmelidir ki;

İnsanlığımızın ve imanımızın gereği olarak her daim imtihan edilmekteyiz.

"Her canlı, ölümü tadar. Bir deneme olarak sizi hayırla da, şerle de imtihan ederiz. Ve siz, ancak bize döndürüleceksiniz." [9]

"Elif Lam Mim. İnsanlar, imtihandan geçirilmeden, sadece 'İman ettik' demeleriyle bırakılıvereceklerini mi sandılar? Andolsun ki, biz onlardan öncekileri de imtihandan geçirmişizdir. Elbette Allah, doğruları ortaya çıkaracak, yalancıları da mutlaka ortaya koyacaktır." [10]

Sahabede olduğu gibi her merhale tamamlandığında Allah *subhanehu ve teâlâ* bizleri farklı bir şeyle imtihan edecektir. Allah bizleri inancımızla imtihan etti. İçinde yaşadığımız toplumdan ayrıştık. Sonra *'dünya'*yla imtihan etti. O'nun dinini yüceltmek için kimimiz işini, kimimiz kariyerini, kimimiz eğitim hayatını terk etti. Sonra çocuklarımızla imtihan olduk. Cahiliye düzenini reddetmek adına kimimiz yuvasını yıktı. Sonra özgürlüğümüzle imtihan olduk. Şimdi Allah, bizleri canımızla imtihan etmek istiyor. Cennet karşılığında O'na sattığımız canları, bu davaya siper etmemizi istiyor.

Her yaşadığımız imtihan, bizleri ayrıştırdı. Bu, Allah'ın sünnetiydi.

"Allah temiz ile pisi ayırt etmeden müminleri hâllerine terk edecek değildi..." [11]

Her imtihanda olduğu gibi Rabbimiz iddialarında sadık olanlarla yalancı olanları ayıracak ve sevdiği kullarına gösterecektir.

"İnsanlardan kimi vardır ki: 'Allah'a inandık' der; fakat Allah uğrunda eziyete uğratıldığı zaman, insanların işkencesini Allah'ın azabı gibi tutar. Hâlbuki Rabbinden bir nusret gelecek olsa, mutlaka: 'Doğrusu biz de sizinle beraberdik' derler. İyi de Allah, herkesin kalbindekileri en iyi bilen değil

8. *Müslim*
9. *21/Enbiya, 35*
10. *29/Ankebut, 1-3*
11. *3/Âl-i İmran, 179*

midir? Allah, elbette (O'na gönülden) iman edenleri de bilir, ikiyüzlüleri de bilir (ortaya çıkaracaktır)." [12]

Kardeşlerimizin bilmesini isteriz ki;

Allah'ın takdir etmiş olduğu hayattan başkası yoktur. O'nun *subhanehu ve teâlâ* yazdığı ecel tahakkuk etti mi ne bir saniye fazlası ne de azı söz konusu olmaz. Cahiliye şairlerinden Antere'nin dediği gibi...

'Ebu Ubel! Ölümden nasıl kaçış olsun ki? Semada olan Rabbim onu takdir etmişse!'

Bir başkası;

'...Madem kaçış yoktur ölümden, korkakça ölmek ne büyük utançtır?'

Bu noktada Uhud ehlinin psikolojisini ele alan, onların iç dünyalarını ve kalplerini terbiye eden şu ayetler düşünülmelidir:

"Sonra o kederin arkasından Allah size bir güven indirdi ki, (bu güvenin yol açtığı) uyuklama hâli bir kısmınızı kaplıyordu. Kendi canlarının kaygısına düşmüş bir grup da, Allah'a karşı haksız yere cahiliye devrindekine benzer düşüncelere kapılıyorlar: 'Bu işten bize ne!' diyorlardı. De ki: 'İş (zafer, yardım, her şeyin karar ve buyruğu) tamamen Allah'a aittir.' Onlar, sana açıklayamadıklarını içlerinde gizliyorlar. 'Bu işten bize bir şey olsaydı, burada öldürülmezdik' diyorlar. Şöyle de: 'Evlerinizde kalmış olsaydınız bile, öldürülmesi takdir edilmiş olanlar, öldürülüp düşecekleri yerlere kendiliklerinden çıkıp giderlerdi. Allah, içinizdekileri yoklamak ve kalplerinizdekileri temizlemek için (böyle yaptı). Allah, içinizde ne varsa hepsini bilir.'..." [13]

Kardeşlerimizin bilmesini isteriz ki;

Allah'a cennet karşılığında satılmış canların toprağın altında ve üstünde, bedenlerimizde veya arşın kandillerinde asılı kuşların içinde olması arasında fark yoktur. Olmamalıdır da...

Bu canlar Allah'a satılmıştır. Allah *subhanehu ve teâlâ* onları alıncaya dek O'nun dinine hizmet etmeyle memurdur. Allah'ın dinine hizmetin her dönemde bizden istediği farklılaşabilir.

PKK yıllardır tevhidî çalışmalara yönelik sürdürdüğü düşmanlık ve kinini kusacak fırsatı yakaladığını düşünmektedir. İslam'a savaş açmamış olacak, IŞİD adı altında tevhidî çalışmalara yönelik istediğini elde edecektir.

Yerinde daveti; bazen infak, kimi zaman hicret ya da mücadele... Kâfirlerin İslami çalışmayı hedef aldığı ve tevhidî çalışmaları bitirmeye azmettiği dönemde *'ateşte yanmak pahasına'* Uhdudlar da, sabır da bu dinine hizmet kapsamındadır. Son ferdine kadar öleceklerini bilmelerine rağmen tuttukları nöbeti bırakmayan, kendilerini adadıkları akidenin savunuculuğunu terk etmeyenlere Rabbleri şu sözlerle karşılık verdi:

"İman edip salih ameller işleyenlere ise, zemininden ırmaklar akan cennetler vardır. İşte büyük kurtuluş budur." [14]

Biz böyle inanıyoruz... PKK yıllardır tevhidî çalışmalara yönelik sürdürdüğü düşmanlık ve kinini kusacak fırsatı yakaladığını düşünmektedir. İslam'a savaş açmamış olacak, IŞİD adı altında tevhidî çalışmalara yönelik istediğini elde edecektir. Ve öyle bir yapıdır ki, istediklerini vermek onları durdurmayacak. Daha fazlasını talep etmeye sevk edecektir. Gidişat da bunu göstermektedir.

İstediklerini aldıkları veya ürktüklerini fark ettikleri yapılara her geçen gün yeni istekler dayatmaktadırlar. Bu istekler *'çarşaflı kadınların sokaklarda görünmesi'* noktasına kadar ulaşmış durumdadır.

Böyle bir yapının karşısında maslahat gözetmek veya geri adım atmak sadece Müslümanlara karşı iştahlarını kabartacak ve dayatma listesinin maddelerini fazlalaştıracaktır.

Sabır, maslahat ve davet merhalesi söylemleri; henüz başlamamış ve başlama ihtimali olan olumsuz süreçlerin kavramlarıdır. Başlamış ve fiilî olarak saldırıya dönüşmüş bir sürecin değil...

Elbette, Müslümanların görevi davettir. Davet ise; çatışmadan, kavga etmeden inandığını anlatmaktır. Özellikle Türkiye gibi İslami hareketlere erken doğum yaptırmayı, onları kendi istekleri dışında farklı merhalelere çekmeyi *'devlet politi-*

12. 29/Ankebut, 10-11
13. 3/Âl-i İmran, 154
14. 85/Buruc, 11

kası' gibi uygulayan bir ülkede çok daha dikkatli olunması gerektiği izahtan varestedir.

Ancak burada saldırı, Müslümanların varlığınadır. Hedef; tevhidî Müslümanları ve davetlerini bitirmektir. Durum böyle olunca, müdafaa ve sebat, Müslümanların zorunlu olarak boyunlarının borcudur. Burada özellikle dikkat edilmesi gereken şey; insanları saldırıya ve çatışmaya değil, meşru müdafaaya ve çalışma sahalarında *'ribata'* davettir. Bunun neye mâl olacağı hususunda farklı hesaplar içinde olmamalıyız. Her konuda öncülüğü misyon edinmiş ve burada yaptıkları fedakârlıklar, Allah ve müminler tarafından bilinen kardeşlerimize büyük görev düşmektedir.

Tevhid ve sünneti müdafaa ve İslami çalışmanın bekası için; paralel zulme direnen, zindanları mesken edinen, bir daha alınacağını bilmesine rağmen *'ribatını'* terk etmeyenlere yeni bir görev düşmektedir.

Bu defaki fedakârlık özgürlüğümüze değil, canlarımıza da mâl olsa; canlarımız rıza-ı ilahiden, firdevs cennetlerinden ve tarihe şerefle yazılmaktan daha kıymetli değildir.

Ey gençliğini Allah'a adayan bu davanın yiğit muvahhidleri! Sizin dostunuz Allah, Rasûlü ve imtihanlarını başarıyla atlatmış sadık kardeşlerinizdir.

Sizin bunların dışında dosta, yardımcıya ve kendisiyle izzet bulacağınız kaynağa ihtiyacınız yoktur.

Birilerinin sizleri yardımsız bırakması moralinizi bozmasın. Sizleri hareket tarihinizden ders almaya davet ediyoruz. Siz hangi işinizde, yolun başında destek gördünüz ki, bu şerefli mücadelenizde destek görmeyi umuyorsunuz?

Akidenize *'aşırılık'* diyerek yüz çeviren, net ve anlaşılır davetinize *'tedbirsizlik'* diyenler bugün sizleri taklit etmiyor mu?

Ciddiyet ve vakarınızı, disiplin ve itaatinizi; kurbanı oldukları *'post-modern cahiliye'* ile bağdaştıramadıkları için sizleri kıyasıya eleştiren, sofilikle suçlayanlar bugün sizden menhecini ithal etmiyor mu?

Davet merkezlerine *'fişleme merkezi'* diyen, mescidlerinizi herc edenlerin mescid açma yarışını görmüyor musunuz?

Minnet, fazilet ve şükranlarımız Allah'adır.

Bu yaşananlardan ders almalıyız. Gidişatı değiştirmeyi görev bilenler; canlarını ortaya koymaktan çekinmeyen ve hayatta dikili ağacı olmayanların yardımsız bırakması ve muhalefetlerinden etkilenmeden yerlerinde sebat edenlerdir. Allah'a yemin olsun ki, sizler buna layık insanlarsınız!

Rabbimizden yardım istiyor ve O'nun yüceliğine sığınıyoruz.

Rabbimiz üzerimize sabır yağdır, ayaklarımızı sabit kıl, kâfirler topluluğuna karşı bize yardımcı ol.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

Özcan Yıldırım ozcanyildirim@tevhiddergisi.com

Ondan Ancak Mümin Korkar!
(Nifakın Ortaya Çıkışı)

Medine'de ilk nifak hareketlerinde münafıkların hedefi, fırsat düştükçe Müslümanları Rasûlullah ve İslam'dan soğutmaktı. Bu gayeye ulaşmak için, alay etme yolunu tutmuşlardı. Özellikle, ezan ile namaza davet yapıldığında ezanı alay konusu ediyorlardı.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun.

Geçen sayımızda nifakın tarif ve türleri üzerinde durmuştuk. Nifakın özellikleri ve ilk tezahürlerini incelemeden önce, psiko-sosyal zeminine bakmak, konumuza biraz daha ışık tutacaktır.

Nifak Zeminin Oluşumu

Nifakın çıkış zamanına bakıldığında tarihçilerin de hemfikir olduğu husus, ilk olarak Medine'de görüldüğüdür. Zaten nifak kavramına hem sosyal hem de vahiy cihetinden bakıldığında bu kavramın ıstılahi olarak ilk defa Medine döneminde kullanıldığını görmekteyiz. Dolayısıyla Mekke döneminde nifak kavramı, ıstılahi olarak kullanılmamaktaydı. Bazıları nifakın Mekke'de de olduğunu, bunun bireysel düzeyde ve ender olduğunu söylemektedirler. Fakat nifak hareketinin bireysel, organize ve kitlesel olarak Medine döneminde ortaya çıktığını söyleyebiliriz.

Medine'de nifak ve nifak hareketinin ortaya çıkmasından önceki içtimai duruma baktığımızda ise şunlar göze çarpmaktadır.

Medine, İslam öncesi dönemde Arap kabilesi olan Evs ve Hazrec, Yahudi kabilesi olan Kaynuka, Nadr ve Kurayzaoğulları'ndan müteşekkildi. Bunların dışında küçük Yahudi kabileleri de bulunmaktaydı.

Medine'de kabile nizamı hakimdi. Evs ve Hazrec arasında birtakım anlaşmazlıklar olurken, bunlar da yer yer Yahudi kabileleri tarafından körükleniyordu. Herkesin ortak kabulü olan bir

otorite olmadığı için anarşizmin hâkim olması da kaçınılmaz oluyordu.

Tarihte bu iki kabile arasında Yevm-i Sarare, Yevmu'l Furs, Yevm-i Buas savaşları gerçekleşmiştir. Ficar savaşlarında, Hazrec kabilesinden olup, kimi zaman Evs'in gönlünü kazanabilmek için esir katline karşı çıkan, kimi zaman savaş hususunda çekimser kalma politikası güden bir kişi ön plana çıkmaya başladı: Abdullah b. Ubeyy b. Selul...

İbni Ubeyy, kıvrak zekası ile güttüğü bu siyaset nihayetinde iki kabile tarafından sevilen, iki kabilenin ortak paydası ve çatısı olmuştu. Her ne kadar sosyal zeminden kaynaklı olarak tam bir otorite ve liderlik söz konusu olmasa da, İbni Ubeyy'in iki kabile tarafından sözü dinlenir bir şahsiyet olduğu da bir gerçektir. Siyer kaynaklarından olan İbni Hişam, İbni Ubeyy'in boncuklarla bezenmiş krallık tacının dahi sipariş edildiğinden bahseder. Yani İbni Ubeyy'in iki kabile arasındaki menfez görevi yavaş yavaş liderliğe kadar tırmanmıştı.

İbni Ubeyy, bu süre zarfında Yahudilerle ittifak hâlinde olduğu gibi, Mekke müşrikleri ile de diplomatik temaslarda bulunmaktan geri kalmıyordu. Buna işaret eden husus ise, Akabe'de Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ile görüşen kabilesini kendisine haber veren Mekkelilere: *'Bu, büyük bir iştir. Kavmimin böyle birşeyi benden saklayacağına inanmıyorum'* demiştir.

Nifakın başı olan İbni Ubeyy, kavminin kendisinden habersiz olarak böyle bir işe kalkışmasına tahammül edememiştir. Dolayısıyla kalbinin nifak tohumlarına müsait olabilmesi için zeminin tesviyesi süreci başlamış oldu.

Derk-i Esfel Ehli Kabuğunu Kırıyor!

Nifak, ilk tohumlarını hicret eylemi sırasında atmıştır. Daha Kuba mevkisinde konaklayan Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Amr b. Avfoğulları içindeki birtakım kimseler tarafından taşlanmıştır. Hatta Peygamber: *"Himaye, komşuluk bu mu?"* diyerek Kuba'dan ayrılmıştır.

Rasûlullah'a karşı yapılan hareketin sebebi nedir? Bir taraftan Rasûlullah'ı canından daha üstün tutan bir topluluk, diğer taraftan ona muhalefet edenler... Her ikisinin de Amr b. Avfoğulları'ndan ve Kubalı olduğu dikkatleri çekmektedir. Bu olay sosyal açıdan değerlendirildiğinde, birbirine zıt kuvvetli iki dava aynı yerde mücadeleye başladığı zaman, orada nifak hareketleri zuhur eder. Zira, iki taraftan hangisine katılacağını bilmeyen ve menfaatine düşkün birtakım kimseler, her iki kuvvete de yaranmak için nifaka başlarlar.

Kuba'daki bu olaya benzer bir olay da yine hicret esnasında Medine'ye girişte vuku bulmuştu. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Medine'ye girerken yolun sağ tarafını tutup, Hublaoğulları'nın evinin yanına geldiğinde, Abdullah b. Ubeyy b. Selul, köşkünün önünde gururlu bir vaziyette oturuyordu. Aynı zamanda da yanında bir topluluk bulunuyordu. İbni Ubeyy, Rasûlullah'ın kendisine inmek istediğini zannederek: *'Git! Sen, seni davet etmiş olanlara in!'* diyerek, Medine'de Rasûlullah'a karşı ilk fiilî muhalefetini başlattı.

İbni Ubeyy, bu hareketiyle Medine'deki durumunu bütün açıklığı ile ortaya koymuş, Evs ve Hazrec'ten henüz iman etmemiş olan kişilerle, Peygambere karşı muhalefeti oluşturmaya başlamışlardı.

Araştırmacı İbrahim Ali Salim, İbni Ubeyy hakkında şu görüşe yer verir: *'İbni Ubeyy, Medine'de ilk münafık değildir. Çünkü İbni Ubeyy'den önce nifak çıkarmak üzere İslam'a girenler olmuştur. Yalnız İbni Ubeyy, İslam toplumuna girmeden önce perde arkasından bunları çok güzel idare etmiştir. Fırsat düştükçe münafıkları, Müslümanların ileri gelenlerinin arasına yerleştirmiş, Rasûlullah'ı ve Müslümanları yakından takip ettirmek suretiyle, organize bir şekilde haberler toplatmış; toplattığı bu haberleri Medine'de nifak çıkarmada malzeme olarak kullanmıştır.'*

Hatta bir ara Rasûlullah, münafıkların müminlerle münakaşa etmek için Kur'an-ı Kerim öğrenmek istemelerinden bile endişelenmişti.

İbni Ubeyy, Rasûlullah'a karşı muhalefet için Medine'nin içini seçerken, dayısının oğlu Ebu Amir, Medine dışını tercih etmiştir. Aynı zamanda bu olaylarla her ikisi de Medine'deki nifak merkezlerinin karargâhını belirlemiş durumdadırlar.

Kısa bir süre sonra (Hicretin birinci yılında) İbni Ubeyy'in dayısının oğlu Ebu Amir, Medine'de Rasûlullah'a muhalefet etmekte gecikmedi. Rahiplik özentisi içinde bulunan Ebu Amir, kendi kendine Peygamber olmayı tasarlamıştı. Bu sebeple Rasûlullah'a derin bir kıskançlık duymakta, sorduğu soruda kendi bilgiçliğini ileri sürmekte idi. Nitekim Ebu Amir, Rasûlullah'a getirdiği dinin ne olduğunu sorduğunda, *"getirdiğim İbrahim'in dinidir"* cevabını aldı. Ebu Amir ise; *"ben İbrahim'in dini üzereyim"* diyerek, İbrahim dinine sahip çıkmaya kalkıştı. Rasûlullah ise Ebu Amir'in fasık bir kimse olduğunu ve İbrahim dini üzere bulunmadığını açıkladı. Neticede Ebu Amir, kavminin çoğu Müslüman olduğu için onlardan ayrılmış, Evs gençlerinden elli kişiyi yanına alarak Medine'yi terk edip Mekke'ye gitmiştir. Cahiliye devrinde kaba elbise giyer, ruhbanlığa özenir, rahip diye anılırdı. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*: *"Ona rahip demeyiniz, fasık deyiniz"* şeklindeki sözüyle ashabı uyarmıştır.

Ebu Amir, önce Kubalı münafıkları teşkilatlandırdı, sonra Mekke'ye gitti. Zira Kubalı münafıklar: *'Biz merkep bağlanan taşlıkta mı namaz kılacak, secde edeceğiz? Hayır, Ebu Amir gelinceye kadar biz ayrı bir yer edinir, namazımızı orada kılarız'* demek suretiyle Müslümanların mescidine uğramamışlardı. Bu durumda Ebu Amir Medine'de, nifak merkezinin temelini atmış oluyordu.

Müslümanlar, müşriklerin zulmünden kurtulmak için Hristiyan hükümdarı Necaşi'ye sığınmak üzere Habeşistan'a giderken, hicretle birlikte Peygamberin Medine'ye gelmesiyle rahipliğe özenen fasık Ebu Amir'in Mekke müşriklerinin yanına gitmesi dikkatleri çekmektedir.

Bu durumda İbni Ubeyy, Rasûlullah'a karşı muhalefet için Medine'nin içini seçerken, dayısının oğlu Ebu Amir, Medine dışını tercih etmiştir. Aynı zamanda bu olaylarla her ikisi de Medine'deki nifak merkezlerinin karargâhını belirlemiş durumdadırlar.

Hicretin akabinde Mekkeli muhacirlere Medine'nin havası pek iyi gelmedi ve alışamadılar. Medine vebasına tutulan muhacirler, namazda ayakta duramayacak hâle geldiler. Münafıklar *"Yesrib'in humması muhacirleri perişan etti"* demeye başladılar. Nifak ehlinin yaptığı propagandalar, muhacirleri pek etkilemedi, ancak civar Arap kabilelerinden bir grup, Rasûlullah'a gelerek Müslüman olmuşlardı. Bir müddet sonra Medine vebasına tutulup hastalanınca, bu defa münafıkların propagandası tesirini gösterdi. Medine'ye gelenler pişmanlıkla geri döndüler. Bedevilerden: *'Bizi eski halimize döndür'* diye Rasûlullah'a müracaatta bulunanlar oldu. Medine'de estirilen bu nifak rüzgârı neticesinde irtidad edenler bile oldu. Bu konuda Müslümanlar da iki gruba ayrılmak üzere idi. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Medine'den gidenler için: *"Medine demirci körüğü gibidir. Temizi alıkor, pisi dışarı atar"* buyurmuştur.

Medine'de vuku bulan hadiseleri istismar eden Yahudiler ile münafıklar, Rasûlullah'ın yakın arkadaşı Esad b. Zürare'nin *radıyallahu anh* vefatını fırsat bilerek dedikoduya başladılar. *'Eğer o, Peygamber olsaydı, arkadaşı ölmezdi'* diyerek Müslümanların zihinlerini karıştırmaya çalıştılar. Rasûlullah'ın bu konuda çok üzüldüğü, şu sözlerden anlaşılıyor:

"Ebu Umame'nin (Esad b. Zürare'nin) vefatı, Yahudiler ve münafık Araplara ne kötü bahane oldu...

Ben, ne kendim ne de arkadaşım için Allah'tan gelecek bir şeyi savacak kudrete sahip değilim." [1]

İbni Ubeyy'in evi, ilk zamanlar, Medine'de müminlerin dışında kalan grupların karargâhı oldu. Müteredditler grubu ve Yahudiler ile birlikte gizlice muhalefet oluşturmayı amaçlayan toplantılardan birine Rasûlullah da rastladı:

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Usame b. Zeyd'in *radıyallahu anh* terkisinde olduğu hâlde, Haris b. Hazrec Mahallesi'ndeki evinde hasta yatan sahabeden Sa'd b. Ubade'yi *radıyallahu anh* ziyarete giderken İbni Ubeyy'i evinin gölgeliğinde toplantı hâlinde gördü. İbni Ubeyy burada Müslümanlardan, Medineli müşriklerden ve Yahudilerden bazı kişilerle oturmakta idi. Rasûlullah yanlarına uğradığında İbni Ubeyy elbisesiyle burnunu kapadı. Yüzünü ekşiterek *'üzerimizi tozlama'* dedi. Rasûlullah selam verip merkepten indi. Orada bulunanları Allah'ın birliğine davet etti ve Kur'an-ı Kerim okudu. İyi davranışta bulunanların cennete, kötülük yapanların cehenneme gireceğini haber verdi. İbni Ubeyy hiç konuşmuyor ve devamlı susuyordu. Bir ara şunları söyledi: *'...Ey kişi! Ben senin söylediklerinden bir şey anlamıyorum. Eğer söylediklerin doğru ise, bundan daha güzel bir şey olamaz. Fakat sen evinde otur! Bu söylediklerini sana gelenlere anlat sana gelmeyenlerin, senin söylediklerinden hoşlanmayanların toplantılarına gelip de rahatsız etme!'* Orada bulunan Abdullah b. Revaha *radıyallahu anh* ve bazı Müslümanlar, o güne kadar İbni Ubeyy'e yapmadıkları muhalefeti gösterdiler. Ortalık karıştı. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* müdahale etti ve münakaşanın büyümesini önledi. Okuduğu şiirlerle İbni Ubeyy, ümitsizliğini dile getirdi:

'Senin kölen senin hasmın olduğu zaman,

Zelil olmaya devam edersin

Ve seninle güreş tutan kimseler seni yenerler

Hiç şahin kuşu kanadı olmaksızın yerden kalkabilir mi?

Ve eğer bir gün onun kanadı kesilirse, o mutlaka düşecektir' [2]

Sa'd b. Ubade *radıyallahu anh* hadiseyi öğrenince, Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* Medine'deki durumu arzetti. Onu affetmesini istedi ve şöyle dedi:

1. İmam Ahmed
2. İbni Hişam

"Allah'ın iradesi sana Peygamberlik vermek suretiyle tecelli etti. Oysa ki şu beldenin halkı İbni Ubeyy'e taç giydirmeye, hükümdarlık sarığı sarmaya ve onu kendilerine hükümdar yapmaya hazırlanmıştı. Yüce Allah'ın seni bize Peygamber olarak göndermesi, onların bu düşüncelerini gerçekleşemez bir hale getirince İbni Ubeyy çok üzüldü. O çirkin hareketi bunun için yapmıştır." [3]

Bu olay, bundan böyle Medine'de cereyan edecek nifak hadiselerinin başlangıcını teşkil edecektir. Ayrıca nifak için seçilen merkezi bir yerin tespiti de yapılmış durumdadır.

İbni Ubeyy, ilk seneler İslam'a girenlere de mani olmaya çalışmıştır. Evs kabilesinin Vail b. Zeyd kolundan Ebu Kays b. Eslet isminde şair bir zat vardı. Şiirlerinde haniflikten ve gelmesi beklenen Peygamberden bahsederdi. Rasûlullah ile görüşüp ayrıldıktan sonra yolda İbni Ubeyy'e rastladı. İbni Ubeyy nereden geldiğini sordu. Ebu Kays b. Eslet, Rasûlullah'ın yanına geldiğini, beklenen Peygamber de aranan vasıfların bulunduğunu ve ona tabi olacağını açıklaması üzerine İbni Ubeyy: *'Vallahi, sen Hazrec ile harbe tutuşacaksın. Sen her defasında bizim harbimizden sığınacak yer aradın; bir ara Kureyş ile anlaşma yaptın. Bu defa da onlara karşı Muhammed'e mi tabi olmak istiyorsun?'* diyerek, onun tekrar Rasûlullah'a gitmesine engel oldu.

Medine'de ilk nifak hareketlerinde münafıkların hedefi, fırsat düştükçe Müslümanları Rasûlullah ve İslam'dan soğutmaktı. Bu gayeye ulaşmak için, alay etme yolunu tutmuşlardı. Özellikle, ezan ile namaza davet yapıldığında ezanı alay konusu ediyorlardı. Kıblenin Mescid-i Aksa'dan Mescid-i Haram'a çevrilmesiyle ilgili emir gelince, aynı münafıklar dinde çelişki oldu-

3. Buhari

ğunu ileri sürmüşler, nifaklarını ise şu sözleriyle açığa vurmuşlardı: *'Muhammed'e ne oluyor? Bizi bir o yana, bir bu yana çeviriyor!'* [4]

Nifakın tezahürleri ve nifak noktalarının tespiti konusunda şöyle bir netice ortaya çıkarmak mümkün olabilir: Belâzurî'nin Fütûhu'l Buldân'ında verdiği haber değerlendirildiğinde, Ebu Amir'in Medine'yi terk ederken buradaki bozgunculara verdiği bir işaret var: Takva üzerine kurulan mescidin karşısına, münafıkların ayrı bir mescid yapmaları ve burada ibadete devam etmeleri. Yakın bir gelecekte de Ebu Amir'in burada başkan olacağının kavmi tarafından ümit edilmesi ve bunun için önceden hazırlığa girişilmesi, neticede de sözü edilen yerin münafıkların birinci nifak merkezini teşkil etmiş olması ihtimaldir.

Diğer bir husus da, İbni Ubeyy'in henüz İslam toplumuna dahil olmadan önce evinin nifak için karargâh teşkil etmesidir. İbni Ubeyy'in evi, Medine'de, ileride zuhur edecek nifak için ikinci gizli merkez konumundadır.

Vatandaşlık anlaşmasıyla, henüz fiilî bir durum göstermeyen, fakat her zaman gizli mücadelesini sürdüren Yahudiler, zaman zaman Müslümanlarla alay ediyorlar; Müslümanları dinleyip diğer Yahudilere aktarıyorlardı. Bir defa Rasûlullah onları birbirine sarılı vaziyette fısıldaşırken görünce hemen mescidden kovdu.[5] Bunlar Ben-i Kaynuka Yahudilerindendi. Yalnız öyle anlaşılıyor ki, bu Yahudilerin yer yer Kureyş müşrikleri ile, bazen de münafıklarla Rasûlullah'a karşı muhalefete başladıkları ve aynı zamanda Medine'de üçüncü nifak merkezini meydana getirdikleri görülmektedir.[6]

Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* daha Medine'ye adımını atar atmaz karşılaştığı bu psikolojik ve soğuk savaş, vefatına kadar devam edecektir. Derk-i Esfel ehlinin özellikle kendi çıkarlarına ters olan yerlerde kabuklarını çatlattıklarını göreceğiz. Bu da doğal olarak İslam Devleti'nin birtakım fitnelerle yüzyüze kaldığı zamanlarda vitrindeki yerini almıştır.

Nifakın çıkış sebeplerinin günümüz açısından analizine ise bir sonraki sayımızda değinmeye çalışalım inşallah.

'Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun' duamız ile...

4. *Taberi*
5. *İmam Ahmed, İbni Sa'd*
6. *'Peygamber Devrinde Nifak Hareketleri' isimli kitaptan alınmıştır.*

Sorumluluk İmtihandır; Aldatmamak

Aldatmak, Müslümanların sıfatlarından değildir. Münafıklar ve kalbi hastalıklı insanlar aldatırlar. Müslüman sorumluluk aldığında hem üstünde hem de altında bulunanlara karşı derin bir hassasiyet örneği sergiler.

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selam önderimiz, rehberimiz ve tek örnekliğimiz olan Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve sellem*, pak âline, ashabına ve etbaının üzerine olsun...

'Sorumluluk imtihandır' demiştik. İki ayrı mecliste bu konu etrafında dertleşmiş, birbirimize nasihatte bulunmuştuk. Demiştik ki; Allah *subhanehu ve teâlâ*, mümin kuluna onu imtihan etmek için sorumluluk verir. Her imtihanda olduğu gibi bu imtihanında da gözettiği bir hikmeti vardır. Hikmet; şükredenlerle nankör olanları açığa çıkarmaktır.

Müminler arasında şükredenlerin azınlıkta olduğunu da öğrenince; İslam adına sorumluluk alan her kardeşimizin hassas olması zarureti kendiliğinden ortaya çıkmış oldu. Öyleyse aramalıydık... Şükrün yollarını, ne yaptığımız takdirde şükredenlerden olacağımızı öğrenmeli ve amel etmeliydik. Çünkü bizler Allah'ın nankörler hakkında değişmez sünnetini biliyorduk. Önce nimetin alınması, sonra nimetin tam zıddı ile cezalandırılma... Öyle diyordu Rabbimiz:

"Allah, (ibret için) bir ülkeyi örnek verdi: Bu ülke güvenli, huzurlu idi; ona rızkı her yerden bol bol gelirdi. Sonra onlar Allah'ın nimetlerine karşı nankörlük ettiler. Allah da onlara, yaptıklarından ötürü açlık ve korku sıkıntısını tattırdı." [1]

"Andolsun, Sebe kavmi için oturduğu yerlerde büyük bir ibret vardır. Biri sağda, diğeri solda iki

1. 16/Nahl, 112

bahçeleri vardı. (Onlara:) 'Rabbinizin rızkından yeyin ve O'na şükredin. İşte güzel bir memleket ve çok bağışlayan bir Rabb!...' denildi. Ama onlar yüz çevirdiler. Bu yüzden üzerlerine Arim selini gönderdik. Onların iki bahçesini, buruk yemişli, acı ılgınlı ve içinde biraz da sedir ağacı bulunan iki (harap) bahçeye çevirdik. Nankörlük ettikleri için onları böyle cezalandırdık. Biz nankörden başkasını cezalandırır mıyız!" [2]

Çevremizde birçok insan görüyoruz. Allah *subhanehu ve teâlâ* onlara hidayet ediyor, sonra onlara dinine hizmet şerefini bahşediyor. Canhıraş bir şekilde koşturuyorlar. Müminlerin gönlünde taht kuruyorlar. Allah'ın onları sevdiğine dair hüsn-ü zannımız kuvvetleniyor. Çünkü müminlerin birini sevmesi Allah'ın onu sevmesinin alametidir diyoruz. Sevgi Rahman'ın arşında oluşur, sema ehline iner, oradan kalpleri arşa asılı müminlerin kalbine ilka edilir, böyle öğretti bize Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*.

Sonra birden her şey değişiyor. O güzel simalar kayboluyor. Bize yol gösteren, gördüğümüzde Allah'ı hatırladığımız yüz âdeta kararıyor. Bize öfkeyi, eleştiriyi, insanı huzursuz eden şeyleri hatırlatıyor. Dinlerken gönüllerimizin ferahladığı insanları, artık görmek bile rahatsız ediyor. Simalarında tebessüm, sözlerinde rahmet, bizi davet ettikleri yeni şeyde selamet görünmüyor.

Çoğu zaman bu zıt tabloyla ilgili yorumlar yapılıyor, fikirler beyan ediliyor. Oysa meselenin özü bizim işlediğimiz konudur. Allah sorumlulukla o kardeşimizi şereflendirmişken, o şükretmeyi değil, nankörlük yolunu seçmiştir. Rabbimiz *'Menettiğini verecek yoktur'* sıfatıyla onu bu hayırdan menetmiştir. Sadece menetmemiş, geri dönüşü olmayan bir yola sokmuştur. Nefislerimizin şerrinden Allah'a sığınırız...

Bu duruma düşmemek için şükrün şart olduğunu, şükrün yolunun da ihlas ve ihsandan geçtiğini paylaşmıştık. Bu yazımızda bunlardan üçüncüsünü konuşacağız. Aldatmamak!

Aldatmamak

Sorumluluk alanı ne olursa olsun, Müslümanın şunu bilmesi gerekir. Rabbi, onu Müslümanların işleriyle sorumlu tuttuğu anda, iki sınıf insana karşı sorumluluğu vardır.

Bunlardan ilki; ona bu görevi veren, İslami davada onun önünü açan, çoğu zaman onu eğitip bu görevleri icra edecek konuma getiren üstleri... Bu kimselere emir, hoca, abi diyebilirsiniz.

İkincisi; hizmet etmekle mükellef olduğu müminlerdir. Kendisine verilen görevin mutlaka Müslüman kardeşlerinin hizmetiyle ilgisi vardır. Öyleyse görev alan kardeşimiz, görev aldığı anda, görev sahasına giren Müslümanlara karşı sorumludur.

Kalbi hastalıklı olan ise, ahiretle sorunu olan insandır. Hesabı unuttuğu için kalbi hastalanmıştır. Çünkü hastalıkların başı gaflettir. Her şey Allah'ı ve O'na dönüşü hatırlattığı hâlde bundan gafil olan insan, kendi eliyle kalbine gaflet hastalığını aşılamıştır. Hesap şuurundan gafil olunca; aldatmaya başlar.

Aldatmak, Müslümanların sıfatlarından değildir. Münafıklar ve kalbi hastalıklı insanlar aldatırlar. Müslüman sorumluluk aldığında hem üstünde hem de altında bulunanlara karşı derin bir hassasiyet örneği sergiler. İnsanların verdiği görevlerde ya da Müslümanların beklediği hizmetlerde aldatmamak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışır. Çünkü o bilir ki, bu görevin yarını vardır.

Rabbi onu hesaba çekecek ve sorgulayacaktır. Onun için aldatmaz, sadıktır. Kalbi hastalıklı olan ise, ahiretle sorunu olan insandır. Hesabı unuttuğu için kalbi hastalanmıştır. Çünkü hastalıkların başı gaflettir. Her şey Allah'ı ve O'na dönüşü hatırlattığı hâlde bundan gafil olan insan, kendi eliyle kalbine gaflet hastalığını aşılamıştır. Hesap şuurundan gafil olunca; aldatmaya başlar.

Üstlerini Aldatmak

Sonuçta üstlerimiz bizler gibi insanlardır. Şeriat dairesinde kalıp, bizlere zahirimizle hükmetmekle mükelleftirler. Sorumluluklarımızla alakalı bizler, onlara ne iletirsek onunla muamele ederler. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*, sahabe gibi temiz bir toplumu bu konuda uyarmış, onlara hatırlatmada bulunmuştur.

2. 34/Sebe, 15-17

"Sizler husumetlerinizi bana taşıyorsunuz ve ***ben de sizin gibi bir insanım...*** *Olur ki bazınız meramını anlatırken daha etkili konuşur, ben de işittiğim/ikna olduğum üzere hükmederim. Kime bu şekilde kardeşinin hakkından bir şey verdiysem almasın. Çünkü bu, ateşten bir parçadır."* [3]

Bu uyarının sahabeye yapıldığını hatırlamalıyız. İnsan nefsini, tabiatını ve psikolojisini bilen bir Peygamber konuşuyor... Çünkü insan kınanmaktan hoşlanmaz. Onun tabiatı övülmek, sevilmek ve beğenilme isteğiyle yaratılmıştır. Sorumluluklarını aksatan, eksikleri olan bir insan muhtemelen uyarılacak, ona nasihatte bulunulacaktır. Bu da gayet normaldir. İslam toplumu hatasız insanlar topluluğu değildir. Hata yapan, hatası nasihatle düzeltilen ve tevbeyle yenilenen bir toplumdur. İslam toplumundaki selim kalpli insanlar, nasihat ve uyarıya bu gözle bakarlar. Çünkü insan; nefsinin hakikatini, ayıplarını ve nasihate olan ihtiyacını en iyi bilendir. Buna rağmen bir insan nasihatten rahatsız oluyorsa, vay onun hâline... Uyarılmamak için yalan söyleyecek, aldatacak, olmadığı gibi görünecektir. Tüm bunları yaparken gayesi, insanlara şirin görünmek onların yanında değerini yitirmemektir. Oysa bilmez ki kalpler Allah'ın elindedir. Allah *subhanehu ve teâlâ* dilediği kalbe dilediği sevgiyi yerleştirendir ve Allah aldatanı, yalancıyı, olmadığı gibi görüneni, kendine *'Allah'tan kork!'* denildiğinde nefsini izzetle beraber kibir kaplayan insanları sevmez, onlara buğz eder. Allah buğz ettiği kulu önce sema ehline, sonra yeryüzünde olup salih kalp sahiplerine buğz ettirir. Uyarılmak istemeyen bir insanın, içinde bulunduğu hâlin şenaatini anlamak için şu noktayı anlaması kafidir. O, nefsi için Allah'ı dahi çiğneyecek duruma gelmiştir. Öyle ki; yalanla, aldatmayla müminleri aldatacağına inanmıştır. Ya Allah? O'nu da mı aldıracaktır bu insan? Allah, sevdiğinin ve salih kullarının aldanmasına müsaade eder mi? İslam davası ve Müslümanlar sahipsiz midir? Haşa!

Evet, bu uyarı vahiy toplumunda yapılmıştır. Vahyin semadan indiği ve insanların gece evlerinde yaptıklarını, kalplerinin derinliklerinde gizlediklerini ifşa eden vahiy toplumunda...

Demek ki; insanda bulunan bu menfi haslet o denli kuvvetlidir ki, semadan haber gelse dahi, bu haslete yenik düşüp, içinde olanı gizleyip insanları aldatabiliyorlar.

Bir misal de sahabeden verelim...

Bir grup insan, Abdullah İbni Ömer'e *radıyallahu anh* geldi. *'Biz yöneticilerin yanına gidince farklı konuşuyor, çıkınca farklı konuşuyoruz...'* dediler. İbni Ömer: *'Biz bunu Allah Rasûlü döneminde nifak kabul ederdik'* diyor.[4]

Sorumluluk ehli kardeşlerimiz çok hassas olmalıdır. Şeytanın şerrinden, nefsin çirkinliğinden Allah'a sığınmalıdır. Kendilerine verilen görevlerde yanlış veya eksik yapabilirler. Bu, onların değerlerinden hiçbir şey düşürmez. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*, İbni Ümmü Mektum'dan *radıyallahu anh* yüz çevirdiğinde, Bedir esirleri hakkında vahye uygun olmayan kararı verdiğinde, müşriklerin teklifleri karşısında düşünüp Rabbi tarafından uyarıldığında; bunlar onun değerinden hiçbir şey eksiltmedi. Rabbi, onu uyardı ve bunu kıyamete kadar tilavet edilecek Kur'an kıldı.

---

3. *Buhari 7169, Müslim 1713.*

4. *Buhari 7178*

Demek ki hata, zelle ya da masiyet insanın değerini düşürmez. İnsanın değerini sonrası belirler. Nasihate açık, tevbeyle yenilenenlerin değerini Allah *subhanehu ve teâlâ* müminlerin kalbinde korur.

Yalan söyleyen, aldatan ve olmadığı gibi görünenlere gelince bunların değeri düşer. Hiçleşirler müminlerin gözünde... Ancak onları değersiz kılan hataları değil, hatayı kendilerine kondurmamaları, hataları neticesinde uyarıdan rahatsız olmalarıdır.

Altları Aldatmak

Vazife alan Müslüman, altında bulunan, ondan hizmet bekleyen Müslümanlara karşı da sorumludur. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bu sorumluluğu ve ağırlığını şöyle ifade ediyor:

"Allah bir Müslümana bir topluluğun sorumluluğunu vermiş ve o da onları aldatarak can vermişse, Allah ona cenneti haram kılar/cennet kokusunu dahi duyamaz." [5]

Kendisiyle sorumlu olduğumuz kardeşler, bizden hizmet beklerler. Mallarını, canlarını ve namuslarını muhafaza etmemizi isterler. Onların imani ve ilmî konuda gelişmeleri için çalışmalar yapmamızı, onları hayra yönlendirmemizi beklerler. Onların sorunlarıyla ilgilenmemizi, çözümler üretmemizi, onlara gerekli uyarıları yapmamızı umut ederler.

Bu konularda hassas olmayan, diliyle Müslümanlara sorumluluklarını hatırlatan, ancak onlar için koşturmayan, yorulmayan, dertlenmeyen, alnının teri ve gözünün nurunu akıtmayanlar, onları aldatmıştır.

Öğretmen olanlarımız, hocalık yapanlarımız, sohbet verenlerimiz, Müslümanların güvenliğinden sorumlu olanlarımız, maddi külfetleri yüklenenlerimiz, su dağıtanlarımız, hizmet ehli olanlarımız, hepimiz ama hepimiz kendimizi kontrol edelim. Görevlerimizde elimizden geleni yapıyor muyuz? Yoksa insanları aldatıyor muyuz? Yapıyormuş gibi mi yapıyoruz? *'mış gibi'* iş yapanlar bilmelidirler ki, müminleri aldatmaktadırlar. Ve sorumluluk alanında müminleri aldatanlara cennet haram kılınmıştır.

Rabbim bizleri sorumluluklarının farkında olan, üstlerini ve altlarını aldatmayan, bu surette görev nimetine şükreden, imtihanını başarı ile atlatanlardan eylesin. Gönüllerimizi nasihate ve uyarıya açık tutsun. Bizi kibrin ve kendi eliyle kendini yakmak olan aldatmanın şerrinden muhafaza etsin.

Amin.

5. Buhari 7150-7151, Müslim 142.

enesyelgun@tevhiddergisi.com
Enes Yelgün

İlk Vahiy

Asla korkma! Vallahi Allah seni ebediyen rüsvay etmeyecektir. Zira sen, sıla-i rahimde bulunursun, doğru konuşursun, işini göremeyenlerin yükünü taşırsın. Fakire kazandırırsın, misafire ikram edersin, Hak yolunda zuhur eden hadiseler karşısında (halka) yardım edersin! dedi.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun...

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* yaşadığı toplumun içinde bulunduğu hal nedeniyle çok sıkıntılı bir süreç geçiriyordu. Tasvip etmediği birçok fiili sürekli yapan insanların etrafında var olması, onlara bir şey söyleyememesi, alternatif üretememesi bu sıkıntıyı daha da arttırıyordu.

Allah Rasûlü bu hal üzereyken tabiri caizse nefes aldığı iki ortam vardı. İlki kısmen düşüncelerini kabullendiği Haniflerin bulunduğu mekanlar; İkincisi ise inzivaya çekildiği Hira Mağarası. Allah Rasûlü özellikle kırk yaşına yaklaştığı zaman diliminde inzivayı daha da arttırmıştı. Bazen günler, bazen haftalar boyunca Hira Mağarasında kalıyor ve tefekkür ediyordu.

Özellikle bu süreçte başına çok garip hadiseler geldi. Rüya olup olmadığına karar veremediği bazı şeyleri görmeye, bazı varlıkların ona hitap ettiğini duymaya başladı. Kendisine selam veriliyor ama selam veren varlığı göremiyordu.

Bu süreci yaşarken en büyük destekçisi Hatice annemizdi. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* kendisini kahin veya deli olabileceği ihtimallerini aklına getirdiğinde Hatice annemiz bu düşüncelerden onu uzaklaştırıyor ve ona destek çıkıyordu.

Bu ruh hali ilk vahyin gelişine kadar devam etti. Hira Mağarasında inzivaya çekildiği bir vakitte Allah *subhanehu ve teâlâ* Peygambere *sallallahu aleyhi ve sellem* Cibril *aleyhisselam* vasıtasıyla ilk vahyi gönderdi.

İlk vahyin gelişini anlatan rivayete geçmeden önce iki noktaya değinmekte fayda görüyoruz.

1. Allah Rasûlü neden vahiyden önce bu kadar ilginç hadiseler ile karşılaştı, garip rüyalar gördü, anlam veremediği sesler duydu?

Bunların hepsi aslında insan bedeninin ve psikolojisinin normal şartlarda kaldıramayacağı *'Vahyin Nüzulü'* hadisesine Allah Rasûlü'nü hazırlamaktı.

Tüm bu hazırlıklara rağmen Allah Rasûlü ilk vahiy geldiği sırada çok sıkıntı çekmişti. Hatta ileriki zamanlarda dahi vahiy geldiği sırada buna şahitlik eden ashap olayın ne kadar dehşet verici bir hadise olduğunu görmüşlerdi.

Özetle vahiyden önce gerçekleşen bu tür vakıalar Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* Peygamberine olan merhametinin bir sonucu idi.

2. Allah Rasûlü, toplumunda ahlaki olarak parmakla gösteriliyordu.

Bunu hak edecek vasıflara fazlasıyla sahip olan Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* aynı zamanda insanlarda genel olarak aranan bir çok vasfa da sahipti. İnsanları idare edebiliyor, sorunlara güzel çözümler üretiyor, aile yaşantısını problemsiz bir şekilde sürdürüyor, yaptığı dünyevi işlerde başarı sağlayabiliyordu.

İnsanları idare edebiliyor, sorunlara güzel çözümler üretiyor, aile yaşantısını problemsiz bir şekilde sürdürüyor, yaptığı dünyevi işlerde başarı sağlayabiliyordu.

Tüm bunları bir kez daha hatırlatmamızın sebebi şudur:

Allah Rasûlü bunca meziyete sahip olmasına rağmen toplumu değiştirebilecek bir çözüm önerisi, onları bataklıktan çıkartacak bir kurtuluş reçetesi niçin sunamadı?

Çünkü vahyin nurundan mahrum bir şekilde yaşıyordu. Tüm bu güzelliklere anlam katan, hayat veren, toplum için faydalı bir hale çeviren şey vahiydi.

Maalesef her cahiliye döneminde olduğu gibi günümüzde de ölçüler tepe taklak olmuş durumda. İnsanlara kurtuluş reçetesi sunanlara, önder olarak gösterilenlere *'Vahiy ile besleniyorlar mı?'* sorusu sorulmuyor. Ahlaki ve buna benzer bazı meziyetlere sahip mi diye bakılıyor. Bu vasıflara sahip herkesin peşinden gidiliyor.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* zamanında, öncesinde veya sonrasında yaşayan bazı kafirlerde dahi mevcut olan ahlaki vasıflar, bugün din adına konuşan kimseler için icazet işlevi görüyor.

Hayır! Allah Rasûlü'nden *sallallahu aleyhi ve sellem* daha güzel bir ahlaka sahip kimse yoktu. Ama bu onun karanlıkları aydınlatmasına yetmedi. Vahiy onun önünü aydınlattığında ise sahip olduğu bütün güzellikler Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ayetlerini anlama, anlatma ve yaşamada onun en büyük destekçisi oldu.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* Hira Mağarasında inzivaya çekildiği günlerden birinde -ki bu gün rivayetlerde Ramazan'ın sonu olarak rivayet ediliyor- *"İkra"* sesiyle irkildi ve artık Nubuvvet başladı.

İlk vahyin nasıl geldiğini Aişe annemizin dilinden dinleyelim:

"Rasûlullah'a vahiy olarak ilk başlayan şey uykuda gördüğü salih rüyalar idi. Rüyada her ne görürse, sabah aydınlığı gibi aynen vukua geliyordu. (Bu esnada) ona yalnızlık sevdirilmişti. Hira mağarasına çekilip orada, ailesine dönmeksizin birkaç gece tek başına kalıp, tahannüsde[1] *bulunuyordu. Bu maksatla yanına azık alıyor, azığı tükenince Hatice'ye dönüyor, yine aynı şekilde azık alıp tekrar gidiyordu.*

Bu hal, kendisine Hira mağarasında Hak gelinceye kadar devam etti.

Bir gün ona melek gelip: 'Oku!' dedi. Aleyhissalatu vesselam: 'Ben okuma bilmiyorum!' cevabını verdi.

Aleyhissalatu vesselam hadisenin gerisini şöyle anlatıyor:

1. *Tahannüs ibadette bulunma demektir.*

'Ben okuma bilmiyorum deyince melek beni tutup kucakladı, takatim kesilinceye kadar sıktı. Sonra bıraktı. Tekrar: 'Oku!' dedi. Ben tekrar: 'Okuma bilmiyorum!' dedim. Beni ikinci defa kucaklayıp takatim kesilinceye kadar sıktı. Sonra tekrar bıraktı ve 'Oku!' dedi. Ben yine: 'Okuma bilmiyorum!' dedim. Beni tekrar alıp, üçüncü sefer takatim kesilinceye kadar sıktı. Sonra bıraktı ve:

'Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı bir kan pıhtısından yarattı. Oku, Rabbin kerimdir, o kalemle öğretti, insana bilmediğini öğretti.' [2] *dedi.'*

Rasûlullah bu vahiyleri öğrenmiş olarak döndü. Kalbinde bir titreme (bir korku) vardı. Hatice'nin yanına geldi ve: 'Beni örtün, beni örtün!' buyurdu. Onu örttüler. Korku gidinceye kadar öyle kaldı. (Sükunete erince) Hatice'ye başından geçenleri anlattı ve:

— Nefsim hususunda korktum! dedi.

Hatice de:

— Asla korkma! Vallahi Allah seni ebediyen rüsvay etmeyecektir. Zira sen, sıla-i rahimde bulunursun, doğru konuşursun, işini göremeyenlerin yükünü taşırsın. Fakire kazandırırsın, misafire ikram edersin, Hak yolunda zuhur eden hadiseler karşısında (halka) yardım edersin! dedi.

Sonra Hatice, Aleyhissalatu vesselam'ı alıp Varaka İbnu Nevfel İbnu Esed İbnu Abdi'l Uzza İbni Kusay'a götürdü. Bu zat, Hatice'nin amcasının oğlu idi. Cahiliye devrinde Hristiyan olmuş bir kimseydi. İbranice (okuma) yazma bilirdi. İncil'den, Allah'ın dilediği kadarını İbranice olarak yazmıştı. Gözleri a'ma olmuş yaşlı bir ihtiyardı.

Hatice kendisine:

— Ey amcaoğlu! Kardeşinin oğlunu bir dinle, ne söylüyor! dedi.

Varaka Aleyhissalatu vesselam'a:

— Ey kardeşimin oğlu! Neler görüyorsun? diye sordu.

Aleyhissalatu vesselam gördüklerini anlattı. Varaka da ona:

— Bu gördüğün melektir. O, Musa'ya da inmiştir. Keşke ben genç olsaydım (da sana yardım etseydim), keşke, kavmin seni sürüp çıkardıkları vakit hayatta olsaydım! dedi.

﴿اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ* خَلَقَ الإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ* اقْرَأْ وَرَبُّكَ الأَكْرَمُ* الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ* عَلَّمَ الإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ﴾

Rasûlullah:

— Onlar beni buradan sürüp çıkaracaklar mı? diye sordu.

Varaka:

— Senin getirdiğin gibi bir din getiren hiç kimse yok ki, ona husumet edilmemiş olsun! O günü görürsem, sana müessir yardımda bulunurum! dedi.

Ancak çok geçmeden Varaka vefat etti ve vahiy de fetrete girdi (kesildi)." [3]

İnşallah ilerleyen yazılarımızda bu hadiseden çıkarılacak dersleri anlatmaya çalışacağız.

Duamızın sonu Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd'dır.

---

2. 96/Alak, 1-5

3. Buhari, Müslim, Tirmizi

Murat Güç | muratguc@tevhiddergisi.com

Ümmetin Kanserli Uzvu: Şia (Rafiziler)
Abdullah b. Sebe'nin İslam Toplumundaki Faaliyetleri

Ali ﷺ hem Hariciler hem de Abdullah b. Sebe meselesinde sürekli sükût etmeyi, onları cezalandırmamayı tercih etti veya sükût etmek zorunda kaldı. Ta ki daha büyük fitneler olmasın. Fakat fitnenin önü alınamadı. Bir türlü istenen İslam birliği sağlanamadan Ali ﷺ şehit edildi.

Abdullah b. Sebe faaliyetlerini bir topluluğun lideri olarak sürdürmüyor, bilakis bireysel olarak insanlar arasında yayıyordu. Yani Şia bir taife olarak o fikirlere inanmıyordu. Sadece Abdullah b. Sebe'nin çevresinde olanlar, buna inanıyorlardı. Daha sonra taife hâlinde insanlar, bu inançlara itikad etmeye başladılar.

Buna iki örnek verebiliriz. Her iki rivayet de Sahih-i Buhari'de geçmektedir.

1. Rivayet: İkrime *radıyallahu anh* diyor ki: *"Ali, İslam'dan irtidad eden bir grup insanı ateşle yaktı."* Bu olay, İbni Abbas'a ulaşınca şöyle dedi: *"Allah'ın azabı ile azap etmeyin. Çünkü ateşin Rabbi Allah'tır."* Burada İbni Abbas *radıyallahu anh*, onların öldürülmesine değil ateşte yakılmasına itiraz ediyor.

İmam Ahmed'in Müsned'inde ve tarih kitaplarında şöyle geçmektedir:

"Bu adamlar Ali'nin kapısına gelerek: 'Sen, O'sun' dediler. Ali: 'Ben kimim?' dedi. Onlar da: 'Sen ilahsın' diye cevap verdiler. Ali de onları yaktı."

2. Rivayet: İmam Buhari, Ebu Cuheyfe'den aktarıyor:

"Ben Ali'nin yanına geldim ona sordum: 'Sizin yanınızda Kur'an'dan olmayan bir şey var mı?' (Başka bir rivayette ise: 'Sizin yanınızda insanların yanında olmayanlardan var mı?') Ali dedi ki: 'Bizim yanımızda Allah'ın kitabı ve bu kâğıttan başka bir şey yoktur.' " [1]

Günümüzde Şia'nın itikadlarından bir tanesi de şudur, Allah *subhanehu ve teâlâ* Ehli Beyt'e has olarak birtakım ilimler vermiştir.[2]

O ilimler sadece onlarda vardır. Başka kimselerde o ilimler yoktur.

Yine Şia inancına göre on iki imam, kâinatta bulunan her zerrede hükmetme yetkisine sahiptir. Hiçbir Nebi veya melek onların seviyesine çıkamaz. Bununla imamlara rabblik sıfatı verilmiştir.[3]

Bu rivayetlerden de anlıyoruz ki, insanların bazıları o dönemde bu meseleleri konuşmaya başlamışlar.

Abdullah b. Sebe fikirlerini insanlar arasında yayarken aşamalı olarak yapmıştır. İlk olarak ilmin ve sünnetin fazla olmadığı İslam topraklarında bu fikirleri insanlar arasında dillendirmiştir. Şer'i delillere akılla yaklaşarak, mantık zemininde fikrini ortaya koymuştur. Mesela, Abdullah b. Sebe, Rucat/Reenkarnasyon inancını henüz Mısır'da kalırken şu sözlerle ortaya atmıştı: *'Ey Müslümanlar! Bir gün İsa'nın geri geleceğine inanıyorsunuz da ondan daha faziletli olan Muhammed'in bir gün geri geleceğine inanmıyorsunuz? Bu gerçekten şaşırtıcı bir durumdur.'* O dönemde Abdullah b. Sebe sadece makul bir şekilde bunu insanların arasında gündem ediyor, daha sonraki aşamalarda ise bu inancını, (Ali'nin *radıyallahu anh* vefatından sonra) pratikleştiriyor.

Abdullah b. Sebe'nin faaliyetlerine bakacak olursak;

1. Ali *radıyallahu anh* Dönemi: Ali *radıyallahu anh*, Nehravan'da Haricileri mağlup ettikten sonra Hariciler bu yenilgiyi kendi nefislerine yediremediler. Nehravan Savaşı'nda sahabe, Haricilerin çoğunu öldürerek onları ağır bir yeniliğe uğrattı. Hariciler bu savaştan sonra sahabeye karşı aşırı kin ve öfke duymaya başladı. Kendi aralarında toplandıkları bir mecliste bu meseleyi gündem ederek yani Haricilerin savaştaki kahramanlıkları ve cesaretlerini anlatarak acılarını tazelediler. Bu arada içlerinden biri: *'Onlar öldükten sonra bizim yaşamamızın ne anlamı vardır? Gelin nefislerimizi Allah'a satalım ve kardeşlerimizin intikamını alalım'* diyor. Bazıları da bu adamın teklifini kabul edince kendi aralarında Ali, Muaviye ve Amr bin As'ı *radıyallahu anhum* öldürmeye karar verdiler. Çünkü onlara göre bütün bu olayların müsebbipleri bunlardı.

---

1. *Ali'nin radıyallahu anh kılıcının kabzasından çıkardığı kâğıtlarda öldürülen insanların diyetleri, esirlerin nasıl serbest bırakılacağı ve bir kâfire karşı bir Müslümanın öldürülmemesi meseleleri yazılıydı.*
2. *Şia kaynaklarının en meşhur ve güvenilir(!) hadis kitabı olan El-Kafi isimli kitabın yazarı Kuleyni, söz konusu hadis(!) kitabında şu rivayete yer verir:*

   'El-Kafi'nin, Ebu Abdullah'tan rivayet ettiği hadiste: 'Andolsun ki bizde Fatıma'nın Kur'an'ı vardır. Fatıma'nın Kur'an'ını onlara bildiren de nedir?' dedi. Ben de: 'Fatıma'nın Kur'an'ı da nedir?' dedim ve o da dedi ki: 'Sizin şu Kur'an'ınız gibi üç misli (büyük bir) Kur'an'dır. Allah'a yemin ederim ki onda sizin şu Kur'an'ınızdan bir harf bile yoktur.' (El-Kafi, 1/239)
3. *Humeyni denilen imamları(!) 'El-Hukumetu'l İslamiyye' adındaki meşhur kitabında diyor ki: 'İmam için övülmüş bir makam vardır. Âlemin hükümranlığı, kâinatın tüm zerreleriyle imamların velayetine ve egemenliğine boyun eğer. Mezhebimizin inanç gereklerinden bir tanesi de; imamlarımızın bir makama sahip olması ve o makama yaklaştırılmış meleklerin, Rasûllerin ve Nebilerin ulaşamamasıdır.' (El-Hukumetu'l İslamiyye, s. 52)*

Abdullah b. Mülcem, Ali'yi diğerleri de Muaviye ve Amr b. As'ı suikastla öldürmeyi kararlaştırdılar. Bunlar kendi aralarında tarih belirleyerek ayrıldılar. Belirlenen tarih geldiği zaman Muaviye ve Amr b. As'a suikast düzenledi. Fakat her ikisi de büyük ihtimalle korumaları sayesinde saldırıdan sadece yara alarak kurtuldular. Abdullah b. Mülcem ise Ali *radıyallahu anh* mescidde namaza duracağı sırada sesini yükselterek: *"Ey Ali! Hüküm ne senin ne de ashabındır. Hüküm sadece Allah'ındır' diyerek saldırdı. Ali, Abdullah b. Mülcem'den kılıç darbeleri aldı. Saldırı sonucu hemen ölmedi. Fakat kılıç önceden zehirli olduğu için ağır yaralandı. Ali, yaralı olduğu hâlde Abdullah b. Mülcem için ashabına şunu söyledi: 'Eğer ben ölürsem ona kısas yapın. Yok, sağ kalırsam onu bana bırakın."*

Kısa bir süre sonra Ali, kılıç darbelerine dayanamayarak şehit oldu. Ali'nin vefat olayı kısa sürede bütün İslam topraklarına yayıldı.

Bu haber, Abdullah b. Sebe'ye ulaştığında haberi getirene şöyle dedi: *'Vallahi sen onun kafasını yetmiş ayrı kabın içinde de getirsen, yetmiş tane adaletli şahit de getirsen biz Ali'nin öldüğüne inanmayız. Allah'a yemin olsun ki, Ali yeryüzünün bütün mülkünü eline almadan, Arabı ve Acemi ıslah etmeden gökyüzüne yükselmeyecektir.'*

Abdullah b. Sebe bu sözleri ile Rucat itikadını[4] Müslümanlar arasında yaymaya çalışıyordu. Ki daha önceleri Rasûlullah'ın da geri gelebileceğini mantıklı şekilde izah etmişti. Rucat itikadı, tevhid inancına aykırı bir çok itikadı barındırmaktadır. Abdullah b. Sebe bununla yeryüzüne geri gelen ve ölmeyen insanların birtakım rabblik sıfatlarına sahip olduklarını ispat etmeye çalışıyordu.

Abdullah b. Sebe haberi getirene yönelerek, *'Ali işini henüz bitirmedi. Muaviye'den ve Haricilerden intikam almadı ve bütün mülkü, Ehli Beyt'in eline vermedi. Bunları yapması için Ali mutlaka geri gelecektir'* dedi. Abdullah b. Sebe bu sözü açık bir şekilde dillendirmeye başlayınca başta Ehli Beyt olmak üzere insanlardan çok sert tepki aldı. Nitekim Hüseyin *radıyallahu anh* bu olay üzerine şunu söylemiştir: *'Abdullah b. Sebe'nin ismini her duyduğumda tüylerim diken diken oluyor. Bu adam Ali'ye rububiyet iddiasında bulundu. Oysa Ali, salih bir kuldu ve Rasûlullah'ın yanında değerliydi. O, Rasûlullah'ın yanındaki değerini sadece Allah ve Rasûlü'ne itaat etmekle elde etti.'*

Abdullah b. Sebe, Ali'nin *radıyallahu anh* vefatında oynamış olduğu oyun; daha önceleri Şia'nın içerisine tohumlarını attığı Rucat itikadını, Şia'nın içerisinde yaymaktan ibarettir.

Abdullah b. Sebe, Ali'nin radıyallahu anh vefatında oynamış olduğu oyun; daha önceleri Şia'nın içerisine tohumlarını attığı Rucat itikadını, Şia'nın içerisinde yaymaktan ibarettir.

İslam'a hizmet eden Müslümanların kendilerine rehber olan bir meseleye değinmek yerinde olacaktır:

İslam toplumunu tehdit eden insanlar İslam toplumundan uzaklaştırılmalı ve cezalandırılmalı mıdır? Yoksa İslam toplumun içerisinde ıslah mı edilmelidir?

Hem Ali *radıyallahu anh* dönemi hem de günümüzde mevcut olan İslami hareketin en büyük problemlerinden biri de budur.

Bazıları yanlış delile dayanarak bu tip insanların İslam toplumu içerisinde ıslah edilmesi gerektiğini ileri sürdüler. Delil olarak Rasûlullah'ın Medine'de münafıklara olan muamelesini aldılar. Rasûlullah var olan münafıkları sürmeden, ceza veremeden ve öldürmeden İslam toplumunda ıslah etmeye çalıştı. Buna dayanarak Müslümanların arasında olan sıkıntılı (ıslah olmayan) insanların uzaklaştırılmadan düzeltilmesi sonucuna ulaştılar.

Rasûlullah'ın yaptığı uygulama haktır. Fakat burada dikkatten kaçan bir nokta vardır: O da Rasûlullah'ın vakıası ile bizim vakamızın kesinlikle bir olmamasıdır. Bizim Rasûlullah'ın uygulamasını kendi hayatımıza geçirebilmemiz için vakıaların birbirine uygun olması lazım. Oysa Rasûlullah'ın içinde bulunduğu vakıa hiçbir zaman yaşanmayacak birtakım özellikleri kendinde barındırmaktadır. (Vakiatu'l Ayn'dır.) Bu vakıanın has olan özelliklerini şöyle belirtebiliriz;

1. Rasûlullah'ın insanların yanında yüce konumu vardır. Nitekim Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve*

4. *Ölmüş olan bir insanın tekrardan dünyaya dönmesi*

sellem bir konu hakkında son sözü söylediğinde insanlara sadece itaat etmek kalır.

2. Vahiy gelmeye devam ediyordu. Allah münafıkların yaptıklarını ve yapacaklarını tafsilatlı bir şekilde Nebisine açıklıyordu. Abdullah b. Abbas *radıyallahu anh*: *"Ben neredeyse Allah'ın Tevbe suresinde onların isimlerini vereceğini düşündüm."* Durum böyle olunca münafıklar İslam toplumunda rahat hareket edemiyorlardı. Allah onların oyunlarını beyan edince hemen yapacaklarından el etek çekerlerdi. Bu şekilde zarar ve ifsat çalışmaları önlenmiş oluyordu.

3. Medine'de münafıklar, nifaklarını açıktan yapmıyor gizli yapıyorlardı. Rasûlullah dahi bazen onların nifaklarını bilemiyordu.

"İnsanlardan öylesi de vardır ki, dünya hayatına ilişkin sözleri senin hoşuna gider. Bir de kalbindekine (Sözünün özüne uyduğuna) Allah'ı şahit tutar. Oysa o azılı bir düşmandır." [5]

Rasûlullah'tan sonra bu özelliklerin hiçbiri olmadığından ve ifsat ediciler fesatlarını alenen yaptıklarından iki vakıa arasında fark vardır. Bundan dolayı İslam toplumunu tehdit eden şahısların ıslahı mümkün değilse bu insanların ya uzaklaştırılmaları ya da cezalandırılmaları gerekir. Aksi takdirde İslam toplumunda bozulmalara ve çözülmelere neden olacaktır. İslam toplumunda asıl olan, tevhidden sonra birliktir. Müslümanlar ne kadar güce ve imkâna sahip olsalar da, birlikte hareket etmedikleri müddetçe ilerleme katedemezler.

İslam toplumunu tehdit eden insanların toplum içinde ıslah edilmeleri görüşünün ne kadar yanlış olduğuna bizzat Ali'nin *radıyallahu anh* döneminde şahit olmaktayız. O dönemde İslam toplumunu en çok tehdit eden, sıkıntıya sokan Hariciler ve Abdullah b. Sebe'dir. Biri, İslam toplumunda anarşi yapmakta, diğeri ise İslam itikadının temellerine dinamit yerleştirmekle uğraşmaktaydı. Bunların Müslümanlara zarar vermesinin nedenlerinden biri de Ali'nin onlara karşı yanlış siyaset izlemesidir. Ali *radıyallahu anh* hem Hariciler hem de Abdullah b. Sebe meselesinde sürekli sükût etmeyi, onları cezalandırmamayı tercih etti veya sükût etmek zorunda kaldı. Ta ki daha büyük fitneler olmasın. Fakat fitnenin önü alınamadı. Bir türlü istenen İslam birliği sağlanamadan Ali *radıyallahu anh* şehit edildi.

Ebu Bekir *radıyallahu anh*, böyle bir hatanın içine düşmedi. Rasûlullah'ın vefatından sonra irtidad edenler, o dönemde İslam toplumunun münafıklarıydı. Ebu Bekir, onları idare edelim veya zekâtı onlardan almayalım demedi. *"Tek başıma kalsam dahi onlarla savaşırım"* azmini ortaya koyarak mürtedlerle savaştı. Bunun üzerine Allah, sahabeye büyük bir zafer nasip etti.

Buraya kadar, Şia'nın birinci merhalesi olan Ali *radıyallahu anh* dönemindeki oluşum sürecinden, Abdullah b. Sebe'nin faaliyetlerinden bahsedildi.

Davamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

---

5. 2/Bakara, 204

muratmuslihan@tevhiddergisi.com

MURAT MÜSLİHAN

Zor Günlerin Adamı Sadık İnsan;
Cesareti

Tağutlardan, olağanüstü hallerden, rızık ve gelecek endişesinden ve daha birçok şeyden korkabiliriz. Ancak bu korku anlık olabilir. Asla bizleri esir alan, vaciplerden alıkoyan, Rabbimizin rızasına muhalif işler yapmaya sevk edecek seviyede olamaz. Korku şeytandandır ve kulu, Rabbine karşı azdırdığı bir silaha dönüşmüştür.

Ali *radıyallahu anh* anlatıyor:

— *"Ey insanlar! İnsanların en cesaretlisi kimdir biliyor musunuz?*

— *Orada bulunanlar:*

— *Sensin ey müminlerin emiri.*

— *Ali:*

— *Ben kendisiyle çatıştığım herkesi yendim. Ancak insanların en cesaretlisi Ebu Bekir'dir. Bedir günü Rasûlullah için bir çadır kurduk ve Müşriklerin saldırısından onu korumak için kim Rasûlullah'ın yanında durur? dedik. Vallahi Ebu Bekir'den başka kimse ona yanaşmadı. Bir tek o kılıcını çekerek Rasûlullah'ın başında durdu. Ona kim saldırdıysa da karşılığını verdi. Evet, o insanların en cesaretlisidir."* [1]

1. El-Bidaye ve'n Nihaye

Burada Allah'ın izni ile cesaret ve korku üzerinde durmaya çalışacağız. Korku, fıtri bir duygudur. Her insanda mevcuttur. Peygamberler, yeryüzündeki en cesur insanlar olmalarına rağmen, onlar dahi bazı şeylerden korkmuşlardır. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Musa, korku içinde çevresini gözetleyerek oradan çıktı. 'Rabbim! Beni zalim milletten kurtar' dedi." [2]

"Musa dedi ki: 'Rabbim! Ben onlardan birini öldürmüştüm, beni öldürmelerinden korkuyorum.' " [3]

"(Ey Muhammed!) Sana davacıların haberi ulaştı mı? Mabedin duvarına tırmanıp, Davud'un yanına girmişlerdi de Davud onlardan korkmuştu. 'Kork-

2. 28/Kasas, 21
3. 28/Kasas, 33

ma! Biz birbirine hasım iki davacıyız, aramızda adaletle hükmet, haksızlık etme; bize doğru yolu göster' dediler." [4]

Aişe *radıyallahu anha* anlatıyor:

"Rasûlullah Medine'ye hicret ettiği zaman bir gece düşman saldırısından endişe ettiği için uyuyamadı. Ve şöyle dedi: 'Keşke bu gece ashabımdan işini iyi bilen biri gelse de beni korusa.' Bu sırada bir silah gıcırtısı duyduk. Rasûlullah: 'Kim var orada?' diye sorunca gelen kişi şöyle dedi: 'Ben Sa'd bin Ebi Vakkas'ım, sizi korumak, burada nöbet tutmak üzere geldim.' Bunun üzerine Rasûlullah uykuya daldı." [5]

Yukarıda verdiğimiz örnekler insanın Peygamber dahi olsa korkabileceğini gösteren delillerdir. Ancak bu korkuların terbiye edilmesi zaruridir. Çünkü terbiye edilmeyen korkular insanı sorumluluklarından alıkoyar ve ona yapmaması gereken şeyleri yaptırır. Bu da insanın dünya ve ahirette helakına sebep olur. Allah *subhanehu ve teâlâ* Musa'yı *aleyhisselam* Firavun'a yönlendirince Firavun'un tuğyanı, zulmü ve Musa'nın daha önce yaptıkları onun korkmasına neden olmuştu. Ancak burada çok önemli bir hususa şahit oluyoruz. Bu korkusunu Rabbine arz etmiş olması, *'Korkuyorum'* diyebilme cesaretini göstermesidir. Sorununu kabul etme ve ona çözüm araması... Bu, tüm sıddıkların sıfatıdır. Rabbi onu şöyle teselli etti:

"Allah buyurdu: 'Seni kardeşinle destekleyeceğiz ve size öyle bir kudret vereceğiz ki, ayetlerimiz (mucize yardımlarımız) sayesinde onlar size erişemeyecekler. Siz ve size tâbi olanlar üstün geleceksiniz.' " [6]

Allah, onunla beraber olacağını söyleyince, yardımı ve desteğiyle onları müjdeleyince bu korkunun, yerini cesarete bıraktığını görüyoruz.

İki insan duvardan atlayıp Davud'un *aleyhisselam* haremine girmişti. Davud, bu durumdan korktu. Lakin muhatapları korkmamasını, davalı olduklarını söyleyince, korkusu yatışmış ve Allah'ın ona yüklediği hükmetme işini yerine getirmiştir. Buradan anlıyoruz ki; Tağutlardan, olağanüstü hallerden, rızık ve gelecek endişesinden ve daha birçok şeyden korkabiliriz. Ancak bu korku anlık olabilir. Asla bizleri esir alan, vaciplerden alıkoyan, Rabbimizin rızasına muhalif işler yapmaya sevk edecek seviyede olamaz. Korku şeytandandır ve kulu, Rabbine karşı azdırdığı bir silaha dönüşmüştür. Tüm sıddıkların yaptığı gibi önce bunu kabul etmeliyiz sonra ehil olan insanlara durumumuzu açarak buna çözüm aramalıyız. İslami hareketin tarihi, korkmuş lakin korkularını itiraf edememiş, korkuyu kendine yakıştıramamış, nihayetinde nifak çukurlarında hem kardeşlerine zarar vermiş hem de ahiretlerini heder etmiş insanlarla doludur (Allah'a sığınırız). Korkularını terbiye etmiş kişi, İslam'a ve Müslümanlara ciddi anlamda fayda sağlar. Ebu Bekir'in *radıyallahu anh* birçok hayrı işlemesine, birçok fedakârlıkta bulunmasına sebebiyet veren şey; korkularını terbiye etmiş ve Allah'a yönlendirmiş olmasıydı. Buna pratik bir örnek vermek istiyorum; İslam Müslümanlardan cihadı, fedakârlığı, dünyadan vazgeçmeyi; kardeşlerini, davasına ve kendi nefislerine tercih etmelerini istiyor. Öncü olanları bu güzel hasletlere teşvik ediyor. Ebu Bekir'in hayatına baktığımızda bu manaların ve teşviklerin merkezi olduğunu görüyoruz. Peki, Ebu Bekir bunu nasıl başardı? Bu güzelliklerin önündeki engel, dünya sevgisi ve ölüm korkusudur. İki duygu da her insanda vardır. Hatta var olmaktan öte fıtridir. Ancak şeriat, fıtratın olumsuzluklarını terbiye etmeyi bizlere öğretir. Öncelikle ecel gerçeğini müminlere öğretir. Ecel, ezelde takdir edilmiştir. Ne korku ne de tamah onun karar verilmiş müddetine etki etmez. Ansızın gelir. Öyleyse ölümden korkmanın anlamı yoktur. Korksak da, üstüne gitsek te bizim için gayb olan bir zamanda gelecektir. Bu hakikat Uhud sonrası münafıkların yüzüne tokat gibi çarpmıştı. Onlar: *'Evlerimizde olsaydık ölmez ya da öldürülmezdik'* dediklerinde Allah *subhanehu ve teâlâ*: *"Evlerinizde olsaydınız dahi ölüm gelip sizi bulacaktı..."* diyerek cevap verdi.

4. 38/Sa'd, 22

5. Buhari

6. 28/Kasas, 35

Allah, ölüm sonrasını anlatır Müslümanlara... Fedakârlık, cihad, tercih ve kahramanlıkla son bulan hayatların karşılığını en ince ayrıntısına kadar, bir resim tuvali netliğinde koyar önümüze. Burada sevginin ve tamahın (uhrevi olanı) korkuya galebe çalmasını sağlar. İşte Ebu Bekir vahyin terbiyesine kendisini bıraktı. Önce ecel gerçeğine sonra kahramanca bir hayatın karşılığını yüreğine nakşetti. Bununla terbiye oldu. Buna rağmen korktuğu zamanlar da oldu. Çünkü o insandı. Fıtratını terbiye edebilirdi, ama fıtratındaki duyguları söküp atamazdı. Sapık tasavvuf/mistik cereyanların uydurduğu, Allah'ın hakkında hiçbir delil indirmediği *'nefsi öldürme'* mümkün olamazdı. Cesaretin zirvesini sergilediği hicret olayında, müşrikler onlara yaklaşınca korkmuştu: *"Onlardan biri ayaklarının ucuna baksa bizi görecek"* demişti. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* onu şöyle teselli etti: *"Üçüncüleri Allah olan iki kişi hakkında bu zanda bulunma..."* Yani Allah'ın Musa'yı beraberliği ile teselli ettiği gibi, Nebi de arkadaşını böyle teselli etmişti. *'Üçüncümüz Allah'tır korkma'* demek istemişti.[7]

Cesaret, birçok hayrın başı olduğu gibi korku da birçok şerrin başıdır. Fıtratlarında olan korkuları terbiye etmeyen insanlar birçok hayır amelden geri kalırlar. Bu nedenle bu konuyu basite almamak gerekir. Asrımızın en ciddi problemlerinden biridir. Korkularını terbiye etmeyen insanlar hiç beklenmedik bir zamanda davete, cihada ve Müslümanlara zarar verirler. Buna birkaç örnek verelim; Cihad, Allah tarafından bize emredilmiş, çok hayırlı bir ameldir. Cihad edebilmek için cesur olmak/korkuları terbiye etmiş olmak gerekir. Ölümden, yaralanmaktan, esir düşmekten korkan bir insan Allah yolunda cihad edemez. Davet, Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından bize emredilmiştir. Davet yapabilmek için de cesur olmak gerekir. Çünkü İslam'a davet, beraberinde birçok sıkıntı getirir. Bazen cezaevine düşersin, bazen ailenden ve memleketinden ayrı kalırsın, bazen aç kalıp yiyecek bir şeyler bulamazsın... Bu anlamda korkularını terbiye edemeyen davetçiler ya daveti terk ederler ya da hakkı batıl ile karıştırıp daveti saptırırlar. Günümüzde Allah'a davet ettiğini söyleyen birçok davetçinin rızık korkusundan dolayı daveti saptırması korkularının eseridir.

Asrımızın en ciddi problemlerinden biridir. Korkularını terbiye etmeyen insanlar hiç beklenmedik bir zamanda davete, cihada ve Müslümanlara zarar verirler.

Korkularımızı Nasıl Terbiye Edebiliriz?

Korkunun fıtri bir duygu olduğunu söylemiştik. Peki, fıtratımızda olan bu duyguyu terbiye edebileceğimizin yollarını maddeler hâlinde zikredelim:

1. Korkularımızı, Allah'a yönlendirmek gerekir. Allah, fıtratta olan bu duyguyu sadece kendisine yönlendirmemizi bizden istemiştir.

"İşte o şeytan, ancak kendi dostlarını korkutur. Şu hâlde, eğer iman etmiş kimseler iseniz onlardan korkmayın, benden korkun." [8]

"Yalnızca benden korkun." [9]

Her insanın kalbinde korku vardır. Allah'a yönlendirilen ve Allah korkusu hâlini alan bu duygu, kişiyi dünya ve ahiretin efendisi kılan takva sahiplerinden kılar. Korkusunu Rabbine yönlendirmeyenler, şeytanın da yönlendirmesiyle korkmaması gereken şeylerden korkar olur. Korkularını Allah'a yönlendiren kimse ölümden, yaralanmaktan, rızkın azalmasından korkmaz. Korksa da Allah korkusu daha ağır basacağı için sıkıntı olmaz. Çünkü Allah korkusu ağır bastığı zaman diğer korkular geri kalır. Allah bana cihad etmemi emretmiş. Ben de hem Allah korkusu hem de ölüm, yaralanma, esir düşme korkusu var. Eğer Allah korkusu daha ağır basarsa emrettiğini yerine getiririm. Diğerleri ağır basarsa o zaman da Allah'ın emri olan cihadı terk ederim. Bu da insanı helaka götürür. Günümüzde kime sorsak Allah'tan korktuğunu söyler. Fakat *'Allah'tan korkuyorum'* demekle kişi, Allah'tan korkmuş olmaz. Kişi Allah'ın emrettiklerini yaptığı ve nehyettiklerinden kaçındığı oranda Allah'tan korkuyordur. Korkularımızı Allah'a *subhanehu ve teâlâ* yönlendirebilmek için Allah'ı tanımalıyız. Allah'ın kendisine karşı gelen kavimleri dünyada nasıl

---

7. *Bu kısım Ebu Hanzala Hocamızın sesli bir dersinden esinlenerek yazılmıştır.*

8. *3/Âl-i İmran, 175*

9. *2/Bakara, 40*

helak ettiğini ve ahirette nasıl cezalandıracağını, hiçbir gücün O'nun gücünün önünde duramayacağı El-Aziz sıfatına sahip olduğunu, kendisini gazaba getirenleri kahreden El-Kahhar sıfatına sahip olduğunu bilmeliyiz. Bunları bilmemiz bizi Allah'a karşı gelmekten sakındırır ve korkularımızı Allah'a yönlendirmemize yardımcı olur.

2. Fıtratımızda olan korkuların bizi fitneye düşürmemesi, onlardan emin olabilmek için dua edip Allah'tan yardım istemek gerekir. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* sabah akşam yaptığı zikirlerden birinde şöyle der:

"...Allah'ım kusurlarımı gizle ve korkularımdan emin kıl..." [10]

3. Fıtratımızda olan korkuları tetikleyen, korkularımızın artmasını sağlayan korkak insanlarla arkadaşlık yapmamak, onlarla beraber olmamak da terbiye aracıdır. Korkularımız terbiye edilebilecek korkular olsa dahi bu tiplerle arkadaşlık yapıldığında terbiye edilmesi mümkün değildir. Örneğin; Cihad etmek istenildiğinde zaten insanda fıtri olarak bir korku vardır. Bununla birlikte bir de birileri: *'Cihada gitme. Gidersen şöyle şöyle şeyler başına gelir'* diyerek korkuları tetiklerse cihada gitmek daha da zorlaşır. Bu gibi kimselerle arkadaşlık yapmak yerine cesur olan, korkularımızı atmamıza yardımcı olan kişilerle arkadaşlık yapmak gerekir. Korku da cesaret de bulaşıcıdır. Allah son dönemlerde münafıkları Müslümanlarla savaşa çıkmaktan menetti. Çünkü hem sözleri hem de davranışlarıyla Müslümanlar arasında korkuyu yayıyorlardı. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Eğer onlar (savaşa) çıkmak isteselerdi elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların davranışlarını çirkin gördü ve onları geri koydu; onlara: 'Oturanlarla (kadın ve çocuklarla) beraber oturun!' denildi. Eğer içinizde (onlar da savaşa) çıksalardı, size bozgunculuktan başka bir katkıları olmazdı ve mutlaka fitne çıkarmak isteyerek aranızda koşarlardı. İçinizde, onlara iyice kulak verecekler de vardır. Allah zalimleri gayet iyi bilir." [11]

"Eğer Allah seni onlardan bir gurubun yanına döndürür de (Tebuk seferinden Medine'ye döner de başka bir savaşa seninle beraber) çıkmak için senden izin isterlerse de ki: 'Benimle beraber asla çıkmayacaksınız ve düşmana karşı benimle beraber asla savaşmayacaksınız! Çünkü siz birinci defa (Tebuk seferinde) yerinizde kalmaya razı oldunuz. Şimdi de geri kalanlarla (kadın ve çocuklarla) beraber oturun!' " [12]

"Siz ganimetleri almak için gittiğinizde seferden geri kalanlar: 'Bırakın, biz de arkanıza düşelim,' diyeceklerdir. Onlar, Allah'ın sözünü değiştirmek isterler. De ki: 'Siz asla bizim peşimize düşmeyeceksiniz! Allah daha önce sizin için böyle buyurmuştur.' Onlar size: 'Hayır, bizi kıskanıyorsunuz, diyeceklerdir.' Bilakis onlar, pek az anlayan kimselerdir." [13]

4. Yapacağımız hayır amellerin mükâfatını öğrenmek de korkularımızı atmamıza yardımcı olur. Cihadın, davetin, infakın faziletlerini bilirsek ve yakinen iman edersek şeytan bizi korkutmak istediğinde bu amellerin ecrini aklımıza getirip, korkularımızı dizginleyebilir kendimizi teselli edebiliriz.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

10. *Ebu Davud*

11. *9/Tevbe, 46-47*
12. *9/Tevbe, 83*
13. *48/Fetih, 15*

emreacar@tevhiddergisi.com

EMRE ACAR

Rahman'ın Arşının Altında Gölgelenenler;
Allah için Birbirini Seven ve O'nun Rızası için Bir Araya Gelip-Ayrılan İki Adam

Bir dava içinde yer alırken cihad etmek, ilim okumak, tebliğ etmek, hizmet etmek gibi birtakım görevler nedeni ile kardeşlerimizden ayrılıyoruz. Ya da hasbel kader kardeşimiz ölüyor veya şehit düşüyor. Ve aramızdan ayrılıyor. Bunların hepsi Peygamberin hadisindeki "Allah'ın rızası için bir araya gelip, O'nun rızası için ayrılan iki adam" sözüne dahildir.

Ebu Hureyre'den *radıyallahu anh* rivayetle Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Yedi sınıf insan var ki, Allah onları hiçbir gölgenin olmadığı günde (mahşer meydanında) kendi gölgesinde gölgelendirecektir. Adil imam/yönetici, Allah'a ibadetle yetişen genç, kalbi mescidlere bağlı olan adam, birbirlerini Allah için seven ve onun rızası için bir araya gelip onun için ayrılan iki adam, soylu ve güzel bir kadın kendisini zinaya davet ettiğinde: 'Ben Allah'tan korkarım' diyerek onu reddeden adam, sağ elinin haber verdiğinden sol elinin haberi olmayacak kadar gizlice sadaka veren kişi, bir de yalnız başına Allah'ı zikredip de gözleri yaşla dolan kimse." [1]

1. *Buhari, Müslim*

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Rahman'ın arşının altında gölgeleneceklerden bahsederken dördüncü sırada *"Allah için birbirini seven ve O'nun rızası için bir araya gelip, O'nun rızası için ayrılan iki adam"* konusuna yer vermiş, Allah'ın rızasına göre kardeş olma ve kardeşlere sevgi beslemenin önemine işaret etmiştir.

Ali *radıyallahu anh* şöyle demiştir:

"Kardeş edininiz. Zira kardeş edinmek, dünya ve ahirette azıktır. Siz cehennem ehlinin şu sözlerini işitmediniz mi? 'Bizim için şefaat edenler ve yakın bir dost yoktur.' " [1]

Allah, *"Muhakkak ki, sadece Müminler kardeştir"* [2] buyruğu ile Müslümanları kardeş ilan etmiştir.

1. *26/Şuara, 100-101*
2. *49/Hucurat, 19*

Cahiliyeyi ayaklar altına alan İslam, ırk-soy ayrımı yapmaksızın Lazı, Çerkezi, Kürdü, Türkü, Arabı, Acemi iman esası üzerine birbirini kenetleyen, duvarın tuğlaları kılmıştır.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Müminler birbirini tutan tuğlalardan yapılmış duvar misalidir." [3]

"Müminlerin birbirlerini sevmede, birbirlerine acımada ve birbirlerine şefkatte misalleri, bir uzvu ağrıdığında diğer uzuvları da o ağrıdan müteessir olan bir vücuttur." [4]

Müminler arasında oluşan bu kardeşliğin ihyasında hiçbir tarafın etkisi yoktur. Cahiliyede birbirlerine düşman olan soylar tamamen Allah'ın meşieti ile birbirlerine karşı ülfet duymuşlardır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Ve (Allah), onların kalplerini birleştirmiştir. Sen yeryüzünde bulunan her şeyi verseydin, yine onların gönüllerini birleştiremezdin, fakat Allah onların aralarını bulup kaynaştırdı. Çünkü O, mutlak galiptir, hikmet sahibidir." [5]

"Allah'ın ipine hepiniz sımsıkı sarılın. Dağılıp ayrılmayın. Ve Allah'ın sizin üzerinizdeki nimetini hatırlayın. Hani siz düşmanlar idiniz. O, kalplerinizin arasını uzlaştırıp ısındırdı ve siz O'nun nimetiyle kardeşler olarak sabahladınız. Yine siz, tam ateş çukurunun kıyısındayken, oradan sizi kurtardı. Umulur ki hidayete erersiniz diye. Allah, size ayetlerini böyle açıklar." [6]

Ayet-i kerimede Allah *subhanehu ve teâlâ* cemaat mefhumunda çok önemli bir noktaya vurgu yapmıştır. Davaya daha güzel hizmet etmek için Müslümanlara cemaat olmayı emreden Allah, cemaatleşmenin harcı olarak da kardeşliği göstermiştir. Bizler ümmet olarak davanın işlerini arkadaşlarımızla omuz omuza vererek, görevlerimizi kendi aramızda paylaştırarak yerine getiriyoruz. Birbirini sevmeyen insanlar davaya nasıl hizmet edecek? Sevmediği bir insanla aynı safta nasıl duracak? Bu mümkün değildir. Müslümanların, kardeşlerini sevmesi her şeyden önce dava için elzemdir.

3. *Müslim*
4. *Müslim*
5. *8/Enfal, 63*
6. *3/Âl-i İmran, 103*

İman kardeşliği, gönül bağlarının, kalp ilişkilerinin en kuvvetlisidir. İman esası üzerine kardeşliğin yüklediği birçok sorumluluk vardır. Kardeşimize tebessüm etmek, ona selam vermek, onu ziyaret etmek, onu kendimize tercih etmek, infakta bulunmak birkaç örnektir. Bu sorumlukların üzerinde müteessir olan, kardeşimizi Allah için sevmektir. İnsan kardeşine muhabbet beslemediğinde ona karşı yerine getirmesi gereken haklardan hiçbirini ifa edemez. Kardeşliğin temeli onu sevmeye ve kalpte ona yer açmaya bağlıdır. Ki Allah müminlerin kalplerine sevgiyi koyarak, onlar arasında ülfeti oluşturmuştur.

Müminlerin en büyük özelliği birbirlerine merhamet sahibi olmaları, kâfirlere karşı katı davranmalarıdır. Müslümanı sevmek, merhametin bir parçasıdır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Muhammed Allah'ın Rasûlü'dür. Onun yanında bulunanlar, kâfirlere karşı çok sert, kendi aralarında son derece merhametlidirler." [7]

Evs ve Hazrec kabileleri arasında hiçbir nesep bağı yoktu. Fakat onları bir araya getirip kardeş yapan iman bağı olmuştu. Peygamber, muhacirleri Medine'ye geldiklerinde ensar ile kardeş kıldı. Bu kardeşlik ilanından sonra ensar, muhacirlerle mallarını, yurtlarını paylaştılar. Cömert olan bu insanlar kalplerini, sevgilerini de paylaştılar. O kadar ki, birbirlerini sevmemeyi münafıklık olarak gördüler.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Daha önceden Medine'yi yurt edinip imanı kalplerine yerleştirenler, hicret edip kendilerine gelen müminleri severler. Onlara verilenlerden dolayı

7. *48/Fetih, 29*

içlerinde hiçbir çekememezlik duymazlar. İhtiyaç içinde olsalar bile, onları (muhacirleri) kendilerine tercih ederler." [8]

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Ensarı ancak mümin olan kişi sever ve onlardan ancak münafık olan kimse nefret eder. Ensarı seveni Allah da sever, onlardan nefret edenden Allah da nefret eder." [9]

Değerli kardeşim! İmanı parçalamadan bütün olarak kabul ettik. Allah ve Rasûlü iman için neyi gerekli kıldıysa, yerine getireceğimize dair söz verdik. İman kardeşliği, imanın en sağlam kulpudur. Kardeşliğin özü de, Allah için sevmek ve Allah için nefret etmektir.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Nefsim elinde olan Allah'a yemin olsun ki, iman etmedikçe cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olmazsınız. Yaptığınız zaman birbirinizi sevmeye vesile olacak bir ameli size söyleyeyim mi? Aranızda selamı yayın." [10]

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"İman kulbunun en kuvvetlisi, Allah yolunda sevgi ve Allah yolunda buğzdur." [11]

Allah *subhanehu ve teâlâ* bu ümmeti hayırlı bir ümmet olarak yaratmıştır. Müslümanlar birbirlerini sevdikleri müddetçe hayır üzeredirler. Birbirlerini seven kimselere Allah'ın sevgisi haktır. Peygamberlerin ve şehitlerin dahi gıpta edeceği cennetin nurdan minberleri, köşkleri onlara mükâfat olarak sunulacaktır.

"Mümin bir kimse sever ve sevilir. Sevmeyen ve sevilmeyen bir kimsede hayır yoktur." [12]

"...Allah buyurdu ki: 'Benim için birbirlerini sevenlere, benim için bir araya gelip oturanlara, benim için ziyaretleşenlere, benim için birbirlerine verenlere benim sevgim hak olmuştur.' " [13]

Sevgide vasat olmak, kardeşimizi Allah'ın rızasını kazanmak için sevmektir. Sadık Müslüman, kardeş ve arkadaşlarına menfaat duygusundan arınmış ve her türlü şaibeden temizlenmiş bir sevgi besler. Bu sevgi, vahiy ve hadislerden kaynaklanmaktadır.

"İki kimse Allah yolunda birbirlerini sevdikleri takdirde, arkadaşını en fazla seveni Allah daha fazla sever." [14]

Muaz'dan *radıyallahu anh* rivayet edildiğine göre o şöyle demiştir:

"Peygamberi şöyle buyururken işittim: 'Allah şöyle buyurmuştur: 'Benim için birbirlerini sevenlere (kıyamet) günü Peygamberin ve şehitlerin dahi gıpta edeceği nurdan minberler vardır.' ' " [15]

"Ebu İdris Havlani'nin Muaz b. Cebel'e: 'Ben Allah rızası için seni seviyorum' demesi üzerine Muaz ona şu cevabı verir: 'Müjde sana! Ben Peygamberi şöyle derken işittim: 'Kıyamet gününde yüzleri ayın on dördü gibi pırıl pırıl parlayan birtakım insanlar için arşın etrafında kürsüler konur. O günde halk hesap dehşeti içindedir, onlar ise ürkmezler. Halk korkar, onlar ise korkmazlar. Onlar Allah'ın korkmayan ve üzülmeyen veli kullarıdır.' Allah'ın Rasûlü'ne: 'Ey Allah'ın Râsulü! Bunlar kimlerdir?' diye sorulunca şöyle cevap verdi: 'Bunlar Allah'ın yolunda birbirlerini sevenlerdir.' " [16]

Birbirimizi Sevmedeki Ölçümüz

Her meselede İslam'ın esası, ifrat ve tefrite kaçmaksızın hareket etmektir. Vasat olmak, Müslümanların en önemli özelliğidir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Böylece, sizler insanlara birer şahit (ve örnek) olasınız ve Peygamber de size bir şahit (ve örnek) olsun diye sizi orta/vasat bir ümmet yaptık." [17]

Sevgide vasat olmak, kardeşimizi Allah'ın rızasını kazanmak için sevmektir. Sadık Müslüman, kardeş ve arkadaşlarına menfaat duygusundan arınmış ve her türlü şaibeden temizlenmiş bir sevgi besler. Bu sevgi, vahiy ve hadislerden kaynaklanmaktadır. Herhangi bir çıkardan dolayı değildir.

---

8. 59/Haşr, 9
9. Buhari, Müslim
10. Müslim
11. İmam Ahmed
12. İmam Ahmed, Hâkim
13. Muvatta
14. İbni Hibban, Hâkim
15. Tirmizi
16. İmam Ahmed, Hâkim
17. 2/Bakara, 143

Allah için beslenen sevgide iman lezzeti vardır. İman ve amelde istikrarın sağlanması için bu lezzete hepimiz muhtacızdır.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Üç haslet vardır ki, bunlar kimde bulunursa o, imanın tadını alır. Allah'ı ve Rasûlü'nü, onların dışındaki her şeyden daha fazla sevmek, Müslüman kardeşini severken sadece Allah için sevmek, Allah onu küfürden kurtardıktan sonra bir daha küfre dönmekten, ateşe atılmaktan korkar gibi korkmak." [18]

Menfaate dayalı sevginin sonu düşmanlık ve kardeşimizi satmaktır. Sevgi besleyerek beklenen sonuçlar elde edilmediği zaman, o kardeş için yapılan güzel beyanatlar birden yeryüzünün en çirkin muhtevası hâlini alır. Dünya çıkarları için kardeşini sevenler, ne kötü arkadaştır. Ki onlar münafığın amelini yapmışlardır. Böyle sevgi beslemekten Rabbimize sığınırız.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"İşte siz öyle kimselersiniz ki, onları seversiniz, onlar ise bütün kitaplara iman ettiğiniz hâlde sizi sevmezler. Onlar sizinle karşılaştıkları zaman 'inandık' derler. Ama kendi başlarına kaldıklarında, size karşı kinlerinden dolayı parmaklarını ısırırlar. De ki: 'öfkenizden ölün!' Şüphesiz Allah, kalplerde olanı bilir." [19]

Allah için Birbirimizi Sevmenin Yöntemleri

1. İman edip, salih amel işlemek

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"İman edip salih amel işleyenler için Rahman, (gönüllere) bir sevgi koyacaktır." [20]

İman ve salih amel işlemek Allah'ın sevgisini kazanmaktır. Allah bir kulunu sevdiği zaman, insanların arasına bu kulun sevgisini yerleştirir.

2. Kardeşimize selam vermek

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Nefsim elinde olan Allah'a yemin olsun ki, iman etmedikçe cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olmazsınız. Yaptığınız zaman birbirinizi sevmeye vesile olacak bir ameli size söyleyeyim mi? Aranızda selamı yayın." [21]

Selam, karşımızdaki kişiye dua etmektir: *'Ey Rabbim! Selamı/esenliği kardeşimin üzerine kıl.'* Her karşılaşmada, her konuşmada *'Es-selamu aleykum'* diyerek kardeşlerimizi merhametle karşılamak, elbette kalpteki ülfeti artıracaktır. Müslümanın Müslüman kardeşine muamelesi rahmet üzerine olmalıdır. Selam, merhametin en güzel şekillerindendir.

3. Kardeşimizi isimlerinin en güzeli ile çağırmak

4. Kardeşimize toplantıda yer açmak

18. *Buhari, Müslim*
19. *3/Âl-i İmran, 119*
20. *19/Meryem, 96*
21. *Müslim*

Hasan-ı Basri'den *rahimehullah* rivayetle:

"Ömer bin Hattab şöyle buyurdu: 'Kardeşinin sevgisini sana saf/katıksız kılan üç şey vardır:

- *Onun ile karşılaştığında, ilk selamı senin vermen,*
- *İsimlerinin en güzeliyle onu çağırman,*
- *Toplantıda, ona yer açman."*

5. Kardeşimizle hediyeleşmek

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Hediyeleşiniz ki, muhabbetiniz/sevginiz artsın." [22]

Kin, haset ve nefret; sevgiyi öldüren zehirdir. Bunlar, birbirimizi sevmenin önünde en habis engeldir. Hediyeleşmek, kalpteki kini, hasedi ve nefreti temizler.

6. Kardeşimizin sahip olduğu şeylere göz dikmemek

Ebu'l Abbas Sehl b. Sa'd Es-Saidi *radıyallahu anh* rivayet ediyor:

"Bir adam Rasûlullah'a gelip şöyle dedi: 'Ey Allah'ın Rasûlü! Bana bir amel göster ki, onu yaptığım takdirde, Allah da, insanlar da beni sevsinler.' Peygamber şöyle cevap verdi: 'Dünyaya gönül bağlama, zahid ol. Böyle yaptığında, Allah seni sever. İnsanların sahip olduğu şeylere de göz dikme. Böyle yaparsan insanlar seni sever.' "

7. Kardeşimize sevdiğimizi söylemek

Kardeşimize sevdiğimizi söylemek, insanın kalbine sevginin yerleşmesine yol açar. Bir insan, senin onu sevdiğini bilirse o da seni sevecektir.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Bir kimse, din kardeşini seviyorsa, onu sevdiğini kendisine söylesin." [23]

8. Kardeşimizin haklarını yerine getirmek

İnsanoğlu kardeşinin haklarına dikkat ettikçe kendi değerini artırır. Böylelikle hem kardeşimiz gösterdiğimiz bu değer nedeni ile bizi sever hem de biz kardeşimizi değerinden dolayı severiz.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Müslümanın Müslüman üzerindeki hakkı beştir. Selamı almak, hastayı ziyaret etmek, vefat ettiğinde cenazesine katılmak, davet ettiğinde davetine icabet etmek, hapşırdığında (Elhamdulillah deyince) 'yerhamukellah' diyerek ona hayır duada bulunmak." [24]

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Kendiniz için istediğinizi kardeşiniz için istemedikçe iman etmiş olmazsınız." [25]

Kin, haset ve nefret; sevgiyi öldüren zehirdir. Bunlar, birbirimizi sevmenin önünde en habis engeldir. Hediyeleşmek, kalpteki kini, hasedi ve nefreti temizler.

9. Kardeşimize sevgi beslemenin önünde engel olacak şeylerden uzaklaşmak

Su-i zan beslemek, gıybetini yapmak, haset etmek, kin beslemek, hatalarını araştırmak, güven duymamak, yalan söylemek, aşırı şaka yapmak, kendimize tercih etmemek, iftira atmak, kovuculuk yapmak gibi konular, kardeşimizi sevmenin veya onun bizi sevmesinin önündeki engellerdir. Bunların hepsi, kardeşler arasında sevgiyi yok eder.

Sevginin önündeki engeller üzerinde durulmalı, bu konularda bilgi sahibi olmalıyız. Bu bilgi sayesinde kendimizi bu yanlışlara düşmekten kurtarabiliriz.[26] Konumuzu uzatacağı için sevginin önündeki engellerin içeriğini izah etmedik.

Allah'ın Rızası için Bir Araya Gelip O'nun Rızası için Ayrılmak

Müslümanın her yaptığı işte hedefi, Allah'ın rızasını kazanmak olmalıdır. Allah'ın razı olmadığı bir amelde hiçbir fayda yoktur. Bununla beraber bu, kişi için günah ve sorguya müsebbip olur. Cihad eden, ilim okuyan ve zengin olan kişilerin mahşer gününde ilk hesaba çekilmeleri ve yüz üstü atılarak cehennemin onlarla tutuşturulması,

22. *Buhari*
23. *Ebu Davud, Tirmizi*
24. *Buhari, Müslim*
25. *Buhari, Müslim*
26. *Bu mevzuda Ebu Hanzala Hoca'mızın tezkiye derslerine müracaat edilebilir.*

meselemize ışık tutan en önemli hadisedir.[27] Selefimizin de amellerde hassas olmalarının sebebi *'Yapılan amelden Allah razı mıdır? Yoksa değil midir?'* endişelerinin olmasıdır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Allah'ın rızasını kazanmak arzusuyla ve kalben mutmain olarak mallarını Allah yolunda harcayanların durumu, yüksekçe bir yerdeki güzel bir bahçenin durumu gibidir ki, bol yağmur alınca iki kat ürün verir. Bol yağmur almasa bile ona çiseleme yeter. Allah, yaptıklarınızı hakkıyla görendir." [28]

"Allah'ın rızası için bir araya gelip, O'nun rızası için ayrılan iki adam" sözünden kastedilen mana şudur: Dünyada herhangi bir iş için bir araya gelmede ve bu iş üzerindeki beraberliği sonlandırmada Allah'ın rızasını gözetmektir. Beraberlikte ve ayrılıkta ihlas ile hareket etmektir.

Ka'b bin Malik'in *radıyallahu anh* kıssası da konumuzu aydınlatan bir hadisedir. Aynı davada yer aldığı kardeşleri, Tebuk Gazvesi'ne giderken Ka'b bin Malik dünya süsü ve meşgalesi nedeni ile sefere çıkamıyor. Ka'b bin Malik savaştan geri kalmasına üzülüyor ve pişman oluyor. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Tebuk gazvesinden dönünce Ka'b bin Malik Rasûlullah'ın yanına giderek af diliyor. Allah ve Rasûlü affını kabul etmiyor ve Ka'b bin Malik'e elli gün kimse ile görüşmeme, konuşmama, ziyaretleşmeme yasağı koyuyor. Bu emir üzerine kimse Ka'b bin Malik ile konuşmuyor, görüşmüyor. Bu ceza Ka'b bin Malik'e çok ağır geliyor. Ka'b bin Malik *"Yeryüzü geniş olmasına rağmen bana dar gelmeye başlamıştı"* sözleriyle cezanın zorluğunu ifade ediyordu...

Bu hadiseye bakıldığı zaman Allah rızası için bir araya gelen sahabeler, aynı şekilde Ka'b bin Malik'ten Allah'ın rızasını kazanmak için uzaklaştılar. Bu kıssa, Peygamberin: *"Allah'ın rızası için bir araya gelip, O'nun rızası için ayrılan iki adam"* sözüne dahildir.

Bir dava içinde yer alırken cihad etmek, ilim okumak, tebliğ etmek, hizmet etmek gibi birtakım görevler nedeni ile kardeşlerimizden ayrılıyoruz. Ya da hasbel kader kardeşimiz ölüyor veya şehit düşüyor. Ve aramızdan ayrılıyor. Bunların hepsi Peygamberin hadisindeki *"Allah'ın rızası için bir araya gelip, O'nun rızası için ayrılan iki adam"* sözüne dahildir.

Değerli kardeşim! Bu konunun hülasası için, hayat düsturu olarak şunu söylemek isterim;

Herhangi birini severken aşırı sevmemeliyiz. Olur ki, bir gün ona düşmanlık beslemek ve ondan ayrılmak zorunda kalırız. Bir kişiye de düşmanlık beslerken aşırı düşmanlık beslememeliyiz. Olur ki bir gün onu sevmek ve onunla bir araya gelmek zorunda kalırız. Allah adildir, kullarından da adil olanı sever.

Evet, kim Allah için birbirini sever ve Allah'ın rızası için bir araya gelip O'nun rızası için ayrılırsa mahşer meydanında hiçbir gölgenin olmadığı günde Rahman'ın arşının altında gölgelenecektir.

Ebu Hureyre'den *radıyallahu anh* rivayetle Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Yedi sınıf insan vardır ki, Allah onları hiçbir gölgenin olmadığı günde (mahşer meydanında) kendi gölgesinde gölgelendirecektir. Adil imam/yönetici, Allah'a ibadetle yetişen genç, kalbi mescidlere bağlı olan adam, birbirlerini Allah için seven ve onun rızası için bir araya gelip onun için ayrılan iki adam..."

Rabbim, ruhlarımızın bir araya geldiği gibi nefislerimizi ve kalplerimizi de sevgiyle bir araya getir. Kar tanelerini lekeden uzak tuttuğun gibi kardeşimize karşı kalbimizde kin, nefret, haset beslemeyi uzak tut. Kardeşlerimizle olan birlikteliği ve ayrışmayı sadece senin rızanı kazanma amacı ile zuhur ettir. Allahumme Amin.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbine hamd etmektir.

27. *Müslim*
28. *2/Bakara, 265*

Abdulkerim El-Hudayr

Bibliyografya Eserler ve Kütüphane Oluşturmadaki Aşırılık

Kitaplardan hangisine ihtiyaç duyuyorsa, almalıdır. Bir kitabı gözden geçirdiği zaman ona ne fayda sağlıyorsa tedarik etmelidir. Fakat kendisine ihtiyaç duyduğu veya duymadığı her kitabı 'her kitabın bir nüshası falancada var' denilsin diye toplamaya gelince, bu musibetin ta kendisidir. Çünkü kitap toplamanın faydası şer'i ilmi elde etmektir. Şer'i ilim de sadece uhrevi işlerdendir.

Sunucu: ***'Kitapların yazılışı, Müslümanların hakiki anlamda kitaplara farklı şekillerde önem göstermesinin başlangıcı oldu'*** **diyebilir miyiz?**

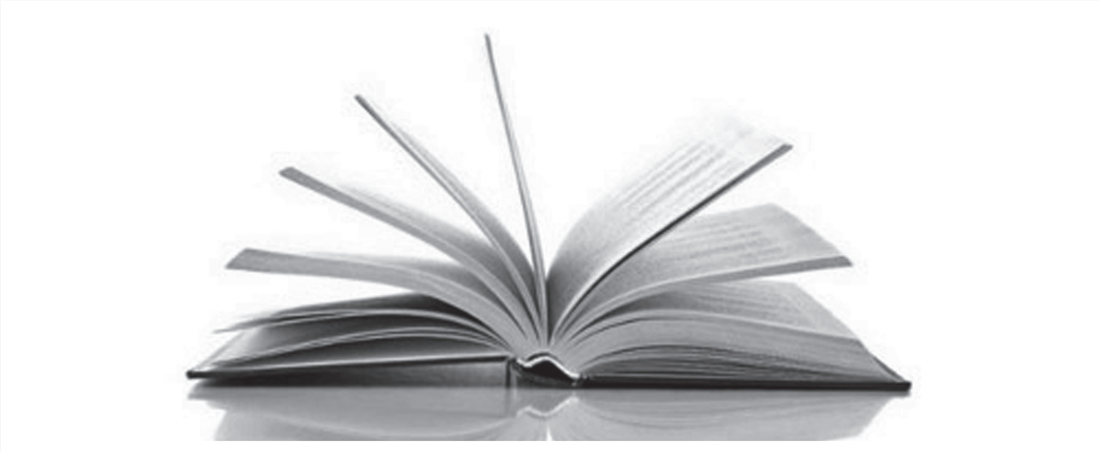
Hayır, aslında bu tasnifin başlangıcı oldu. Bu kitaplar çoğaldığı zaman bu ilmi talep eden insanlar da bunlara ihtiyaç duydu. Böylece ferdî, cemaatsel, resmî ve halk kütüphanelerine ilgi başlamış oldu.

Sunucu: Bu kütüphaneleri açıklamak gerekirse, en meşhuru nerededir?

En meşhuruna değinmeden önce bir şeyden daha bahsetmek istiyorum. Bahsettiğimiz kitapların çoğalması onları tanıyamayacak hâle getirmiştir. Kitap ve tasniflerin isimlerini toplama girişimlerini de eski ve yeni olarak bulmak mümkündür. İbnu'n Nedim, *'El-Fihrist'* isimli kitabında pek çok kitabın ve yazılan eserlerin isimlerini bir araya toplamış ve sınıflandırmıştır. Bunun başlıklarını anlatmaya ilmî kapasitemiz yetmez ki, bunun sadece başlıklarını biliyoruz.

Daha sonra Hacı Halife, *'Keşfu'z Zunun An Esâmi'l Kutubi ve'l Funûn'* isimli meşhur kitabını telif etmiştir.[1] Orada bilgisine ulaştığı binlerce kitap isimlerini yazmıştır. Daha sonra buna eklemeler de yapıldı. Hepsi istenileni karşılamasa da bazı yükümlülüğü kaldırmıştır. Keşfu'z Zunun

1. *Diğer adı Kâtip Çelebi olan Hacı Halife'nin Keşfu'z Zunun en önemli eseridir. Bu eser bir bibliyografyadır. Baş tarafına bilim felsefesi hakkındaki bir başlangıç kısmı ilave edilmiştir. Bu eserde 9.000'den fazla müellif ve 15.000 civarında bilim dalı hakkında bilgi vermiştir. 1609'da İstanbul'da doğmuş ve 1656'da orada vefat etmiştir. (Çeviren)*

isimli eser de ekleri ile beraber bu alanda faydalı bir kitaptır. Kendisinde şüpheler olsa da, bu şüphelerden arınmıştır.

İlim ehlinin biyografilerinde de bu kitapları toplamaya ehemmiyet verenlerden bahsedilmiştir. Bunlar da oldukça fazladır. Meşhur yazar Kadı El-Fadıl evler dolusu kitapları toplamıştır. Hatta kendisinde El-Cevheri'nin[2] Es-Sihah isimli eserinin 16 nüshası bulunmaktaydı. El-Veziru'l Kıfti (ö. H. 646) ise kitaplara olan sevgisi ile meşhur olmuştur. Onları toplamaya düşkün olup, *'kitapları çokça toplayan kişi'* olarak da vasfedilmiştir. Kendi asrında yaşayan Yakut El-Hamevi'nin de vasfettiği üzere, kitaplara olan düşkünlüğü çok fazla idi. Bunun yanında eski kitapları toplamakla meşhur olan kimselerin ileri gelenlerinden Sahib b. Abbad ve Kadı El-Fadıl'ı sayabiliriz. Her bir şahsın 100.000 cilt kitabı vardı. Bu büyük rakamı şöyle bir düşünsenize Matbaalar mı basıyordu bunları? Hayır. Bunların hepsi el yazması kitaplar...

Sunucu: Bu tek bir şahıs yüz bin kitaba sahip, öyle mi?

Evet, tek bir şahsın. Şimdi ise, muasırlardan bu sayıya yakın kitapları olanlar var. Fakat bu matbaa basımıdır. Şimdilerde on cilt, yirmi cilt bir anda matbaa ile elde edilebiliyor. Fakat bahsettiğimiz bu kitaplar ne zaman yazılmış? Ne zaman tashih edilmiş? Ne zaman karşılaştırılmış? Ne zaman toplanmıştır? Şaşılacak iştir.

Sunucu: Örneğin bu nüshanın, falanca kütüphanede olduğu bilinmekle beraber bunu yazanın falan kişi olduğu ve tarihi de bilinmektedir, değil mi?

Evet, bilinmektedir.

Sunucu: Bir kişi buradan bir nüsha almak istediği zaman gelip kitabı götürebiliyor muydu?

Kişinin ödünç almasına gelince, ihtiyacı kadarını alabilir, ondan istifade edebilir. Kitaplara önem veren önceki kimseler, ödünç alma konusunda katı davranmışlardır.

Şair şöyle der:

'Ey kitapları ödünç isteyen kişi, beni bırak,

Şüphesiz kitapları ödünç vermem bir utançtır.'

Birçok kitap kaybolmuş, mevsuatların (ansiklopedik kitapların) bir çoğunun bütünlüğü bu yolla dağılmıştır. Bunun örneğini Sahib b. Abbad'ın, Kadı El-Fadıl'ın kütüphanelerinden bahsederken anlatmıştık. Bunlar, Kurtuba'da Ebu Mutarrif El-Kadı'nın yanında mevcut değildi. Kendisi ilmin türlerinden birçok kitabı toplamıştır ki Endülüs'te kendi asrında hiç kimse onun gibi toplayamamıştır. Kendi yanında altı tane katip vardı ve kendisinin yanında bulunan baskılara oranla sürekli kopyasını/nüshasını çıkarıyorlardı. Tam altı kişi kopyalama işlemini yapıyordu.

Sunucu: Bunları dağıtıyorlar mıydı şeyh?

Hayır, sadece kütüphanesi içindi.

Sunucu: Bunları muhafaza ediyorlardı değil mi?

Evet, muhafaza ediyorlardı.

Sunucu: O hâlde kendi kütüphanesinde bir kitabın birden fazla nüshası olması mümkündür. Öyle değil mi?

2. *İsmail bin Hammad El-Cevheri*

Evet. Fakat aynı anda bir kitap başka birinin yanında veya falanca kütüphanede bulunabiliyordu. Bunlar kâtiplere ya ödünç veya kiralama olarak getiriliyordu. Onlar da bu kitabın bir nüshasını çıkarıyorlardı. Ya ciltlere bölüyorlardı veya her birinden belirli bir kitap çıkarıyorlardı.

Şunu demek isterim ki, bir âlim veya ilim talebesi, kütüphaneden yoksun olamaz. Çünkü kitaplara muhtaç olmaması mümkün değildir. Fakat şurası da var ki, kitaplara verilen bu önem artmış, sonunda çoğaltma ve övünme seviyesine kadar ulaşmıştır. Nefhu't Tîb'in müellifi El-Makkari,[3] Kurtuba'yı vasfederken der ki: *'Kurtuba, Endülüs'ün, en çok kitap olan, insanları da kitap toplamaya en düşkün şehri idi.'* Bu da onların yanında liderin belirleyici ölçüsü olmuştur. Hatta onlardan bilgisi dahi olmayan lider bunu kutlar ve evinde kitaplık olmasına önem verirdi. Bazen ne okur ne yazardı ve bundan ötürü de lider seçilirdi. Sadece bu da değil... Şöyle de denilirdi: *'Falancanın kitaplığı var'*, *'Falan kişinin kitabı sadece falanca kişide var, diğerlerinde yok'*, *'Falancanın hattı ile yazılan kitabını, falancası elde etmiş ve bununla zafer kazanmış'* vs... Yani mesele övünme ve çoğaltma hâline dönüşmüştür.

Bir âlim veya ilim talebesi, kütüphaneden yoksun olamaz. Çünkü kitaplara muhtaç olmaması mümkün değildir. Fakat şurası da var ki, kitaplara verilen bu önem artmış, sonunda çoğaltma ve övünme seviyesine kadar ulaşmıştır.

Sunucu: Hatta bu, asrımızda da mevcuttur. Yani bazen bazı İslam beldelerinde, kavmin ileri gelenleri ve büyükleri sadece bundan dolayı nadir bulunan kütüphanelerin varlığına önem göstermişlerdir.

Şüphesiz...! Bundan daha da büyük olanı ise, kitapların şekillerine göre hediyelerin bulunması idi. Bunlar kitaplıklarda dizilir, bunlara bakan kimseler de onların kitap olduğunu zannederdi. Peki niyet nerede kaldı? Vallahu'l Müstean!

Nefhu't Tîb isimli eserde şöyle nakledilir: *'El-Hadrami şöyle demiştir: 'Kurtuba'da kaldığımda bir dönem kitap pazarındaydım. Orada istediğim kitabı bulmayı umuyordum. Ve en sonunda buldum. Fasih hatlı, güzel bir tefsirdi. Bunun üzerine çok sevindim. Fiyat arttırması esnasında kitabın fiyatını arttırdım. Orada olan bir kimse bana dönerek kitabın fiyatını haddinden fazla arttırdı. Ona dedim ki: 'Ey falan! Bana gösterir misin bu kitabın fiyatını arttıran nedir ki eşit olmayacak seviyeye ulaştırdın?' O da şöyle dedi: 'Bana üzerinde riyaset/liderlik elbisesi bulunan bir adam göründü. Bununla ona yaklaşmak istedim.' Ona şöyle dedim: 'Allah seni izzetli kılsın fakih efendimiz! Eğer bu kitaptan kastın bu ise, bunu sana bırakıyorum. Aramızdaki arttırmada, kitap da haddinden fazlasına ulaştı.' Bana dedi ki: 'Ben fakih değilim. Kitabın içinde ne olduğunu da bilmiyorum. Fakat ben kitaplık oluşturuyorum. Şehrin ileri gelenlerinin arasında güzel olması için onları topladım. Kitaplıkta sadece bu kitabın sığacağı bir yer kaldı. Güzel hatlı olduğunu ve cilt kalitesini görünce, kitap için arttırmış olduğum fiyata aldırış etmedim. Böyle bir rızık ile nimetlendiren Allah'a hamd olsun ki, bu çok büyük bir rızıktır.' Hadrami de bunun üzerine şöyle demiştir: 'Bu konuşma üzerine çok sıkıldım. Öyle ki, bu durum beni şunu demeye sevk etti: 'Evet! rızkım senin yanındaki kadar çok olmayabilir.* ***Dişleri olmayana da ceviz verilmiştir.*** *Ben ise bu kitabın içerisinde ne olduğunu biliyorum. O kitaptan faydalanmayı istemiştim, böylece rızık benim için az oldu. Elimde bulunan az olan şey de, benimle onun arasında döner.' '*

Her halükârda kadere itiraz etmek yerilmiştir. İnsan vardır, Allah rızkını genişletir, insan vardır Allah rızkını daraltır. Bu, Allah'ın kaderidir. Her insanın kendisine yazılmış rızkı ve eceli vardır. İnsanın itiraz etmesi söz konusu olamaz. Rızkın verilmesi de her zaman hayır/iyilik olmadığı gibi rızkın daralması da her zaman kesin bir şer değildir. Vallahu'l Müstean...

O hâlde kitap toplama ve buna özen gösterme eğlence hâline kadar ulaşınca, ilmî tahsilden, salih amelden alıkonuldu. Bu da Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* şu sözüne dahil olmaya daha layık bir hâle geldi: *"Çoklukla övünmek sizi oyaladı"* [4] Sadece çoğaltmak... *'Bende falanca nüsha mevcut'*, *'Bende şöyle ciltlenmişi var'*, *'Bende şöyle bir baskı var'*, *'Bende falanca kitaptan dört nüsha, beş nüsha var'* vs. Bu durum önceki asırlarda ve şimdi de mevcuttur.

3. *Ebu'l Abbas Şihabüddin Ahmed b. Muhammed b. Ahmed El-Kureşi El-Makkari Et-Tilimsani El-Fasi (ö. 1041/1632) Edip, biyografi yazarı ve hadisçi. Söz konusu eseri, Günümüze ulaşmayan birçok eseri ihtiva etmesi bakımından ayrı bir öneme sahiptir. (Çeviren)*

4. *102/Tekasür, 1*

Sunucu: Şeyh bu da size soracağım şeydi. Aslında konuşma esnasında bazıları kendilerinde bir nüshanın veya bu kitabın ilk nüshalarının bulunması ile övünmektedir. Kimi kitap birkaç adet hariç basılmamıştır. Bu da o kişidedir. Bazen bu kitabı elde etmek için büyük meblağlar ödenmektedir. Bu merdut olan bir şey midir?

Bildiğime göre bazı kitapların dört veya beş nüshası vardır. Çalınmasından korkulduğu için banka gibi yerlere emanet bırakılmıştır. Yani bu, Allah'ın rızasına ulaşmak mıdır? Biz diyoruz ki, talep edilen şer'i ilim, Kur'an'dan da başlamak üzere -Allah'a hamd olsun- kolaydır:

"Andolsun ki biz Kur'an'ı düşünüp, öğüt almak için kolaylaştırdık. Hani düşünüp öğüt alan yok mu?" [5]

Yani kitapların en ucuzunu Kur'an kütüphanelerinde bulursun. Ucuzdan kasıt, satış değeridir. Yoksa bilinen kıymetini kast etmiyorum. Zira Kur'an'ın dışında tilaveti ile ibadet edilen başka kitap yoktur.

Fakat satış değerine gelecek olursak, insanların çok fazla ihtiyaç duyduğu bir kitabın satışının da ucuz olduğunu görürsün. Bu ilahi bir sünnettir. İnsanların çok ihtiyaç duyduğu şey, en ucuz şeydir. Yani insanlar yeme içme konusunda lokantalara ihtiyaç duyduğu kadar Kur'an'a ihtiyaç duymamaktadırlar.

Sunucu: Örneğin su, en ucuz olan şeydir.

Evet, en ucuz şeydir. Bedeni ayakta tutan temel gıdalardan insanların ihtiyaç duyduğu şeyin, çarşıda en ucuz olduğunu görürsünüz. Bundan sonra da lüks ve zaruri olmayan şeyler, en pahalısıdır. Sonra israfın da üzerinde olan şeyler de bundan kat kat pahalıdır. Bunların hepsini konuştuğumuz bu kitaplara, satış değeri yönünden kıyas et. Örneğin en ucuz olarak şunları görürsün: Kur'an-ı Kerim, Sahih-i Buhari, Sahih-i Müslim, El-Ezkâr, Riyazu's Salihin ve Müslümanların avamının ihtiyaç duyduğu kitaplar... Bunların hepsi ucuzdur -Allah'a hamd olsun-. Fakat diğer kitaplara gelince, insanların bunlara ihtiyacı yoktur.

Sunucu: Şeyh, bu kitapların fiyatının 50-60 bin Riyal'e kadar ulaştığını duyuyoruz.

Evet, ulaşır. Örneğin, İbni Sina'nın El-Kanun Fi't Tıb isimli eseri, 35 bin, 90 bin Riyal'e satılmıştır.[6]

Sunucu: Bunun sebebi, bu kitaptan sadece bir nüsha olmasından dolayı mıdır?

Bu, Avrupa baskısıdır ki bu da az bulunur. Fakat ne olmuş ki? Bakın, İbni Sina'nın *'El-Kanun'* isimli eserini, İmam Nevevi *rahimehullah* kütüphanesine koymak istemiştir. Sonrasında kalbi kararmış, ezber yapması da zor gelmeye başlamıştır. En sonunda da o kitabı kütüphanesinden çıkartmıştır. Bugün en değerli olan kitaplar, hatıralar/anılar ve geziler hakkında yazılmış kitaplardır. Müslüman bir kimse bunlara ihtiyaç duyabilir mi? Evet, ibret, istifade edebilmek ve dinlenmek için bu tip şeylere ihtiyaç duyabilir, fakat bu boyutta olmamalı ve bu dereceye ulaşmamalıdır. Bu tamamen abartı olup, israf alanına girmektedir. Fakat bir kişi, Sahih-i Buhari'ye ihtiyaç duysa ve pahalı olan nüshasından başkasını da bulamasa, buna: *'Hayırda israf yoktur'* deriz.

Sonuç olarak, kitap toplama ve onlara düşkünlük hususu bu raddeye ulaşınca, tahsile engel hâle gelmiştir. Bu durumu ancak bunu tecrübe eden bir kimse bilebilir. Bir kitaba ihtiyaç duyuyorsun, fakat elinde ondan on nüsha mevcut. Öyle bir durum ki, bazısı bazısının üstünü kapatıyor, engelliyor ve neredeyse bir nüshaya ulaşamıyorsunuz. İbni Haldun der ki: *'Kitapların çokluğu kişiyi tahsilden meşgul eder.'* İnsanın üzerine düşen şey, bütün işlerinde orta hâlli olmasıdır. Kitaplardan hangisine ihtiyaç duyuyorsa, almalıdır. Bir kitabı gözden geçirdiği zaman ona ne fayda sağlıyorsa tedarik etmelidir. Fakat kendisine ihtiyaç duyduğu veya duymadığı her kitabı *'her kitabın bir*

5. *54/Kamer, 17*

6. *Bu rakam günümüzde 35.000 TL ila 55.000 TL'ye karşılık gelmektedir.*

nüshası falancada var' denilsin diye toplamaya gelince, bu musibetin ta kendisidir. Çünkü kitap toplamanın faydası şer'i ilmi elde etmektir. Şer'i ilim de sadece uhrevi işlerdendir. Bu yüzden buna başka bir maksadı eklemek de caiz değildir. *'Falan kimsenin kütüphanesi var'*, *'Falan kimsenin daha büyük ve özel kütüphanesi var'*, *'Falan kimsenin çok ender kütüphanesi var'* gibi maksatların niyete dahil olması, buna örnek gösterilebilir. Bu durum, ilim talebeleri arasında görüldüğünde de -ki bu acı bir gerçektir- zahiren ihlası zedeler. Aynı şey bazı hocalar için de geçerlidir. Onlarda da bu durum görülebilir. Allah'tan afiyet ve selamet dileriz.

Sunucu: Buna benzer resmî kütüphaneler de bulunuyor muydu?

Evet. İslam ülkelerinin gözetiminde bulunan[7] resmî kütüphaneler bulunmaktadır. Bağdat'taki gibi...

Sunucu: Daru'l Hikme'yi mi kastediyorsunuz?[8]

Sadece Kurtuba'da yetmişten fazla resmî kütüphane vardı. Aynı şekilde Bağdat, Mekke, Medine, Mısır, batıda Fas, doğuda Hindistan gibi Müslümanların diğer beldelerinde de bu kütüphanelerden vardı.

Sunucu: İlim talebelerine açık mıydı?

Gün boyunca açık ve insanlar da oradan istifade ediyorlardı. Her ne olursa olsun, kitaplara olan ehemmiyet -Allah'a hamd olsun- resmî ve halk yönüyle de günümüze kadar varlığını devam ettirmiştir. Şimdi ise bazı mescidlerde tam bir kütüphane niteliğinde kitaplar bulunmakta ve ilim talebeleri de bunlardan faydalanmaktadırlar. Şimdiki üniversiteler ise, farklı ilim ve bilgileri kapsayan çok nadir kütüphanelere bakmaktadırlar. Aynı şekilde üniversitelerin dışında da genel kütüphanelerimiz var. Bu mübarek topraklarda çok şeyimiz var. Mekke, Medine, Necid, Ahsa ve ülkenin kuzeyinde genel kütüphanelerimiz mevcut. Âlimlerin ve ilim talebelerinin özel kütüphanelerinin yanında bir de ferdî olarak tesis edilen halk kütüphaneleri ve eksiksiz bir şekilde yapılan kütüphaneler de mevcut.

Devam Edecek İnşallah...

Özcan YILDIRIM,

Tevhid Dergisi için Çevirmiştir.

7. *Not: Yazarın bu terimine katılmadığımızı ifade etmekte yarar var. Allah'ın şeriatını bir kenara atmış tağuti rejimleri İslam ile bağdaştırmamız söz konusu değildir. Şu günlerde onların maskelerini tek tek indiren Allah'a hamd olsun. (Çeviren)*

8. *Abbasiler tarafından inşa edilen Bağdat'taki meşhur kütüphanedir. Moğol hükümdarı Hülagu, Bağdat'a saldırdığında, Bağdat Kütüphanesi'ndeki tüm eserleri Dicle nehrine atarak yok etti. Hepsi el yazması olan kitapların mürekkepleri, Dicle'nin sularının günlerce bulanık akmasına yol açtı. (Çeviren)*

emreuyar@tevhiddergisi.com | Emre Uyar

Ümmetin Damarlarına Enjekte Edilen Taze Kan; Şehitler

Şehidin başının üstünden vızır vızır geçen mermiler, onu ıskalayan her şarapnel parçası yakınına düşen her bomba, ona sınav olarak yeterlidir.

Her geçen zamanın, bir önceki zamandan daha karanlık olduğu şu günlerde Allah'ın bu karanlığın içerisinde parıldayan muvahhidler var etmesi Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* lütfunun ve kereminin ne kadar geniş olduğunu bizlere göstermektedir. O, yine lütfunun ve kereminin bir göstergesi olarak kendi dinine hizmetkâr kılmak suretiyle bu muvahhid gruba ayrı bir ihsanda bulunmuştur. Rabbimiz, ihsanda sınır tanımayıp kendi yolunda dinine hizmet edenlere bir başka lütufta daha bulunarak onlara şehadeti nasip etmiştir.

Şehadet, mahiyetini bilmeyenlerin yanında sıradan bir ölüm gibi görünebilir. Ancak Kur'an ve Sünnette şehadet ölüm değil de hayat olarak, yenilgi değil de zafer olarak, adam kaybetmek değil de adam kazanmak olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu nedenle şehadetin nasıl bir lütuf olduğunu ancak Allah'ın kitabı ve Rasûlü'nün sünnetinden öğrenebiliriz.

Yazımızın bu bölümünü Rabbimiz izin verirse şehadetin fazileti ve önemi konusuna ayırmayı uygun gördük. Başarı Allah'tandır.

Şehitler Diridirler ve Rabbleri Katında Rızıklanmaktadırlar

"Allah yolunda öldürülenlere ölüler demeyiniz. Aksine onlar diridirler, fakat bunu siz fark etmezsiniz." [1]

"Allah yolunda öldürülenleri kesinlikle ölüler saymayınız. Bilakis onlar diridirler. Rabbleri katında rızıklandırılırlar. Allah'ın onlara lütfundan verdikleriyle mutlu olurlar. Onlar, şehit olmayıp arkalarında kalanlara da hiçbir korku ve üzüntünün olmadığını müjdelemek isterler. Allah'ın nimetini, lütfunu ve Allah'ın müminlerin mükâfatını asla zayi etmeyeceğini müjdelemek isterler." [2]

Bu ayetin nüzul sebebiyle ilgili İbni Abbas *radıyallahu anh* Rasûlullah'tan *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle rivayet etmiştir:

"Uhud'da kardeşleriniz şehit olduğu zaman, Allah onların ruhlarını birer yeşil kuşun içine yerleştirir. Bunlar cennetin nehirlerine varırlar. Cennetin meyvelerinden yerler ve arşın gölgesinde asılı bazı kandillerde barınırlar. Kendilerine güzel yiyecek, içecek ve yuva bulduklarından; 'Keşke biri olsaydı da ölmediğimizi, cennette olduğumuzu ve rızıklandırıldığımızı kardeşlerimize ulaştırsaydı. Ta ki cihaddan vazgeçmeyip savaştan geri durmasınlar' derler. Allah da: 'Ben onlara ulaştıracağım' diyerek Âl-i İmran 169-171 ayetlerini nazil etti." [3]

Cennete Girdikten Sonra Şehitlerden Başka Dünyaya Geri Dönmek İsteyen Yoktur

"Cennete girdikten sonra şehitten başka tekrar dünyaya geri gelmek isteyen hiç kimse yoktur. Velev ki yeryüzünde olan her şey onun olsa da... Ancak şehit, dünyaya dönüp Allah yolunda on defa öldürülmek ister. Zira şehitlere ne denli ikram edildiğini müşahede edip görmüşlerdir.

"Bir rivayette de:

"Şehadetin faziletinin ne denli büyük olduğunu görmüşlerdir" denilmektedir.[4]

1. 2/Bakara, 154
2. 3/Âl-i İmran, 169-171
3. Ebu Davud, sahih bir rivayetle rivayet etmiştir.
4. Buhari, Müslim

Şehadet Borç Dışında Bütün Günahlara Kefarettir

"Allah şehidin bütün günahlarını bağışlamaktadır, borç hariç." [5]

"Cebrail bana Allah yolunda ölmenin borç dışındaki her şeyin kefareti olduğunu söyledi." [6]

Şehide Şefaat Yetkisi Verilmiştir

"Kıyamet gününde üç sınıf insan şefaat eder. Bunlar Nebiler, sonra âlimler ve sonra da şehitlerdir." [7]

"Şehidin kendi ev ehlinden yetmiş kişi için şefaati kabul olunur." [8]

"Allah katında şehitlerin altı meziyeti mevcuttur: Günahları bağışlanır, cennetteki yerini görür, kabir azabından korunur, kıyamet gününün büyük korkusundan emin olur, vakar tacı başına konar ki o taştan bir yakut bütün dünya ve içindekilerden daha değerlidir. Yetmiş iki huri ile evlenir ve yetmiş akrabası için şefaati kabul olunur." [9]

Allah katında şehitlerin altı meziyeti mevcuttur: Günahları bağışlanır, cennetteki yerini görür, kabir azabından korunur, kıyamet gününün büyük korkusundan emin olur, vakar tacı başına konar ki o taştan bir yakut bütün dünya ve içindekilerden daha değerlidir. Yetmiş iki huri ile evlenir ve yetmiş akrabası için şefaati kabul olunur.

Şehitler Fatiha'da Geçen *'Kendilerine nimet verilenler'*dendir

Namazlarımızın kendisi ile sahih olduğu Fatiha suresinde Rabbimize şöyle niyaz ediyoruz:

"Bizleri kendilerine nimet verdiklerinin yoluna hidayet et." [10]

Allah'ın kendilerine nimet verdikleri kişilerden olmayı temenni ediyoruz, Rabbimizin huzurunda. Peki kimdir bu kendilerine nimet verilenler?

Rabbimiz nimetlendirdiği kişileri şu ayet-i kerimede zikrediyor:

"Kim Allah'a ve Rasûlü'ne itaat ederse işte onlar, Allah'ın kendilerine nimet verdiği Peygamberler, sı-

5. Müslim
6. Müslim
7. İbni Mace
8. Ebu Davud
9. Tirmizi, sahih bir senetle
10. 1/Fatiha, 7

dıklar, şehitler ve salihlerle birliktedirler. Onlar ne iyi arkadaştırlar!" [11]

Şehitler Kabir Suali ve Sorgusundan Muaftırlar

"Bir sahabe Rasûlullah'a sordu: 'Ya Rasûlallah! Kabirde niye her mümin sorguya çekiliyor da şehitler çekilmiyorlar?' Rasûlullah: 'Başlarının üstündeki kılıcın parıltısı sınav olarak şehide yeterlidir' diye cevap verdi." [12]

Şehidin başının üstünden vızır vızır geçen mermiler, onu ıskalayan her şarapnel parçası yakınına düşen her bomba, ona sınav olarak yeterlidir.

"Allah katında şehitlerin altı meziyeti mevcuttur: Günahları bağışlanır, cennetteki yerini görür, kabir azabından korunur, kıyamet gününün büyük korkusundan emin olur, vakar tacı başına konar ki o taştan bir yakut bütün dünya ve içindekilerden daha değerlidir. Yetmiş iki huri ile evlenir ve yetmiş akrabası için şefaati kabul olunur." [13]

Şehadetin fazileti ve önemine dair bu nasları okuduktan sonra bunu yaşayan insanların hayatlarını incelediğimizde şehadetin gerçekten ayrıcalıklı bir konuma sahip olduğunu, Allah'ın her kişiye değil tabiri caizse *'er'* kişiye bu nimeti tattırdığını yakinen anlayabiliriz.

Allah bir topluluğun içinden azınlığa nimetini verir, onlara hidayeti nasip eder. Hidayeti nasip ettiği bu topluluğun içinden de yine az bir kesime nimetini verir, onlara kendi yolunda hizmetkâr olma fırsatını nasip eder. Bu hizmetkâr grup içinden de çok az kişiye nimetini verir, onlara şehadeti nasip eder.

İslam tarihi, aynı zamanda şehadetin de tarihidir. İslam'ın tarihi şehitler ile doludur. Ama her şehadet zaferin postacısı olmuş, her şehit davaya taze kan pompalamıştır. Birilerinin artık dünyada olmuyor oluşu yenilginin değil, zaferin başlangıcı olmuş; her şehit bize zaferin müjdesini vermiştir.

Bugün dünyanın dört bir yanında Allah için çalışıp şehit düşen kardeşlerimiz mevcuttur. Ama sakın zannedilmesin ki bu şehitler birer kayıptır, adam eksikliğidir. İslam gemisi kan ile yürür. Ne kadar çok şehit kanı olursa, o kadar çok yol alır bu gemi. Bu mazide böyleydi, bugün de böyledir.

Rabbimizden temennimiz bize hidayet ettikten sonra ayaklarımızı sabit kılması ve şehit gibi yaşamaya muvaffak kılıp hidayet nimetinin devamı olan şehadeti biz kullarına nasip etmesidir. Allahumme Amin.

11. *4/Nisa, 69*
12. *Nesai*
13. *Tirmizi, sahih bir senetle*

Kerem Çağlar keremcaglar@tevhiddergisi.com

Eğriltim-Öğütüm Yılı Başladı!

Evinde beslediği muhabbet kuşunu bile gönül rahatlığıyla bırakamayacağı ve esasen her biri birer şirk davetçisi olan öğretmenlere, canından çok sevdiğini söylediği öz evladını, yani geleceğini teslim eden bir ebeveynin bu rahat(!)lığının kökeninde de yine aynı şirk muhtevalı eğitim sisteminin 'kurban' hikayesi vardır.

Hangi toplum içerisinde yaşıyor olursa olsun her insanın, hayatında sergileyeceği birçok temel davranış kalıplarını, çocuk yaşta öğrendiği bir gerçektir. Alanında uzman psikolog ve pedagogların çoğu, insanın kişilik gelişimin hemen hemen tamamına yakınının çocukluk yıllarında gerçekleştiğini söylemektedirler. Bilimsel olduğu ileri sürülen bu tespit, *'Kişi yedisinde ne idiyse yetmişinde de odur'* deyimini de doğrular niteliktedir.

Çocuk, ruhsal, zihinsel ve duygusal gelişim evrelerinde tıpkı her kalıba ve şekle gelebilen hamur gibidir. Bu meselenin ne denli önemli olduğunu hakkıyla idrak edebilen ailelerin sayısı ise çok azdır.

Çocukta ebeveynini ya da başkalarını taklit etme özelliği, iki ile altı yaşlar arasında başlar. Bu dönemde çocuk her şeyi merak eder ve her şey hakkında sınırsız sorular sorar. Daha ileriki evrelerde ise âdeta tüm alıcıları tam kapasite açık ve faal hale gelir. Bu dönem kız çocuklarında 11-12, erkek çocuklarında ise 12-13 yaşlarına kadar sürer. Bu yaşlarda çocuklar daha aktif bir şekilde zihinsel öğrenme dönemine girerler. Artık soyut düşünme özelliğine de sahiptirler. İdrak mekanizmaları da gelişir.

Henüz küçük yaşlarda ekilmiş kavram tohumları, bu yaşlarda yavaş yavaş çıtlayıp filizlenecektir. Bununla beraber çocuklarda akletme özelliği de devreye girer. Bu dönemde çocuğa verilen bilgilerin, kişilik ve karakterinin oluşup şekillenmesindeki payı büyüktür.

Yaratılış amacına aykırı bilgiler ve öğrenimler, gayrı İslami söz ve davranışlar, çocuğun temiz fıtratının bozulmasının ilk müsebbipleridir. Her gün süregiden bu *'eğitim'* ortamında desteksiz ve korunmasız kalan çocuk, zamanla her türlü mefsedeti sorgulamadan ve itiraz etmeden kabul eder hâle gelir.

Çocuğun kişilik ve karakterinin oluşumunda hayati önemi olan gelişim evrelerinin, şirk itikadının öğretildiği modern puthanelerde ve öğretmen sıfatlı şirk davetçilerinin rehberliğinde tamamlanıyor olması, o çocuğun akla gelebilecek her türlü tehlikeye açık bir hedef olmasına yahut aile ve toplum için büyük bir tehlike potansiyeline ulaşmasına sebep olacaktır.

Fıtrattan Fücura Giden Yol

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, İslam ile fıtratın birbirine uygunluğunu Ebu Hureyre'nin *radıyallahu anh* naklettiği hadiste şöyle açıklamaktadır:

"Her doğan çocuk ancak İslam fıtratı üzere doğar. Sonra anne babası onu Yahudileştirir veya Hristiyanlaştırır veya Mecusileştirir." [1]

Dikkat edilirse hadiste: *'...veya Müslümanlaştırır'* ifadesi kullanılmamıştır. Çünkü hadisin başında da belirtildiği gibi her yeni doğan çocuk İslam fıtratı üzere doğar.

İslam fıtratı üzere doğan çocuğun İslam dışındaki dinlere yahut şirk ideolojilerine yöneltilmeleri yukarıda söz ettiğimiz gibi ilkokul çağından itibaren başlar.

Bu dönemde çocuklar artık ebeveynlerinin -ailenin- etkisi altından çıkarlar. Gittikçe kuvvetlenen gözlemleri ile dünyadaki birçok hadiseyi anlar ve anlamlandırırlar. Mesela, yapılan her iyiliğin daima iyi sonuçlarının olmayabileceğinin farkına varırlar.

Bunun gibi duygusal çıkarımlarda bulunabilen çocukların zihinlerine, Batıcı -laik- karma okulların verdiği ve birçok şirk unsuru ihtiva eden eğitim yoluyla boca edilen birtakım sapkın bilgiler nedeniyle bu dönemde fıtratlarındaki dirilik çözülmeye ve bozulmaya başlar. Geleneksel de olsa aile çevresinden edindikleri imani bazı konularla ilgili kalplerinde ve zihinlerde sorular ve şüpheler oluşur. Gün geçtikçe de bu sorular artar, şüpheler de kuvvetlenir. Çocuk, tağutun şirk mabedi gibi olan okula devam ettiği müddetçe bu hâli devam eder. Fıtrat, okuldaki şirk eğitimi yoluyla sonu gelmeyen saldırılar altında sürekli olarak mevzi kaybedip zayıflar. Öyle ki hiç umulmadık bir çocuk, çok da uzun olmayan bir süreç içerisinde bu sistemin en son kurbanlarından biri olarak ya ateist ya da farklı isimler altında müşrik kimliğiyle toplumdaki yerini alır.

Büyük bir çoğunluğu İslam'dan ve tevhidden bihaber, kalan kısmı ise İslam'a ve Müslümanlara düşman olan öğretmenlerin hamur gibi yoğurdukları bu çocukların ruhları, her eğitim ve öğretim yılında her gün yeniden katledilmektedir.

Eskiye nazaran altyapısı da oldukça güçlendirilmiş olan Batıcı -laik- şirk eğitim sisteminin, kendince hazırlayıp donatarak topluma takdim etmek istediği bu yeni nesil, bir gözü ekranda, bir gözü de tenhada olan şirk ideolojileri karşısında iradesizleştirilmiş, nifak talimleriyle de karaktersizleştirilmiş bir müridler topluluğudur. Onlar artık *'TeCe tarikatı'*nın muti müridleridir.

Hayatın ve tarihin kalbine ekilecek bir tevhid tohumu olması gereken çocuk; tevhidin rahlesinden uzaklaştırılarak tağuta kulluk edenlere ait bir mezarlık gibi olan laikçi şirk okullarına her sabah yeniden diri diri gömülmekte, öğün sonunda tekrar çıkarılmaktadır. Sabahki gömülmeden geriye kalan ise; o çocuğun, üzerine yaratılmış olduğu fıtratın bozulmasıyla ruhuna ve kalbine, Allah'tan başkasına kulluk etmeye sevk edecek şirk ve nifak tohumlarının serpilmiş olmasıdır.

Yeni Toplum Eski Cahiliye

Cahiliye devri Araplarında, birisinin kız çocuğu dünyaya geldiğinde, utancından yahut rızık korkusundan dolayı onu diri diri toprağa gömerdi. O zavallı, korumasız çocuk, koyu cehaletin esiri olan büyükleri tarafından diri diri toprağa gömülüp öldürülür, bu cürümü işleyenler de hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına kaldıkları yerden devam ederlerdi.

Modern cahiliyede *'milli'* diye diye dilinde tüy biten canlı kibir abidesi tağutun talimatları ve gözetimleri ile icra olunan cürüm, görsel olarak şok edici manzaralar ihtiva etmese de sonuç itibariyle Arap cahiliyesinden daha vahimdir.

Yaptıkları cinayetin şiddeti ve menfur oluşu bir yana, cahiliye Arapları o çocukları toprağa bir kez gömüyorlardı. Günümüzde ise bu *'cinayet'*ler; irade, akide ve şahsiyetlerin mütemadiyen katledilmesi şeklinde cereyan etmektedir. Bu da her sene, aslı eğriltmek ve öğütmek olan *'Eğitim ve Öğretim'* dönemi boyunca tekrar tekrar yapılmaktadır. Tertemiz dimağları kirletilen, fıtratları bozulan, akide denince aklına sadece şeker (akide şekeri!) gelen ve iradeleri *'Fenafit-TeCe'* ile teslim alınan

1. *Buhari, 1385*

çocuklar, bu travmaların etkilerinden ömürleri boyunca kurtulamamaktadırlar.

İleriki hayatlarında hasbelkader elde edecekleri görev ve yetkilerini, tevhid davası ve davetçilerine karşı bir saldırı ve sindirme aracına dönüştüreceklerdir. Nitekim bu türden örnekler, sık sık yaşanmaktadır. Tıpkı son bir iki sene içerisinde aralarındaki iktidar kapışmasından dolayı ortaklıkları henüz bozulmadan önce kavganın her iki tarafındaki *'dindar'* müşriklerin, muvahhidlere yönelik olarak gerçekleştirdikleri operasyonlarda olduğu gibi...

Bu saldırılar, laik-kemalist devlet kademelerindeki bazı konum ve makamlar elde edilerek yapılabildiği gibi, örnekleri daha fazla görülen; gazete, dergi, internet, tv, ticaret vs. gibi alanlarda mevzilenerek de yapılabilmektedir.

'Dindar' Mağdurlar Minik Kurbanlar

Kitabın şirazesi kaçtı mı, sayfalar o yana bu yana uçuşuverir. Tespihin imamesi koptuğunda da taneler her bir tarafa dağılır.

İnanç ve yöntem itibariyle Müslümanların imamesi ve şirazesi, Kur'an-ı Kerim ve Sünnet-i Seniyye'dir. Her ikisi de ümmeti arı, duru, katışıksız net bir tevhid akidesinde sebata çağırır. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bu akidenin nasıl anlaşılacağını, hangi usül ve esaslar üzere yaşanacağını gayet basit, kolay ve son derece net bir şekilde göstermiştir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* tevhid dininin sahibi ve şariidir. Rasûlullah da tevhidin şârihi ve pratik örneğidir. Bu gerçekler gündüzün apaçık aydınlığı gibi ortada iken, gözlerini sımsıkı kapatarak kendilerini ve kendilerinden sonra gelecek nesilleri karanlığa mahkûm etmeye çalışan bugünün ebeveynleri de, çocukluklarında yaşadıkları ağır itikadi ve zihinsel travmanın kurbanı olduklarını unutmadan çocuklarına merhamet etmelidirler. Hem itikaden hem zihnen hem de başka yönlerden yaşadıkları travmaların müsebbibi bu şirk eğitim sistemi ve sistemin mekânı ise okullardır.

Yeni model Firavun'un sadık sihirbazları olan medya mensubu *'dindar'* müşrikler, şahsi yahut zümrevi çıkarlarıyla çatışan bazı hususlar dışında Batıcı -laik- eğitim sistemi hakkında hayır(!)dan başka bir şey konuşup yazmazlar.

Bu *'Sihirbaz'*lardan laik, solcu, milliyetçi, zerdüşt ve Rafızi olanlar korosuna biraz geç de olsa katılan eski mücahidler de mevcut laik düzenin her tarafı şirk fışkıran eğitim sisteminin *'ürün'*leridirler.

Malumdur ki herkes kendi çocuğunu; inancı, mezhebi ve meşrebi istikametinde terbiye edip yetiştirir. Mesela, tağuti düzenlerin ordularındaki subayların hatırı sayılır bir çoğunluğu baba mesleğini sürdürmektedir. Aynı şekilde onlar da, çocuklarının, kendileri gibi ordu mensubu birer subay olarak yetişmesi için çaba sarfederler. Özellikle de (diktatoryal yahut demokratik) tağuti düzenlerin ordularında bu durum âdeta adı konmamış bir kast sistemi haline gelmiş veya getirilmiş durumdadır. Oranları farklı da olsa diğer belli başlı mesleklerde de buna benzer bir tablo vardır.

Henüz çocuk yaşlarda iken bilinçaltına laik-kemalist şirk ideolojisinin kodları enjekte edilmiş bir insanın, böyle kuyruklu bir beladan sıyrılabilmesinin ne kadar zor ve meşakkatli olduğuna birçoğumuz belki de defaten şahitlik etmişizdir.

Henüz çocuk yaşlarda iken bilinçaltına laik-kemalist şirk ideolojisinin kodları enjekte edilmiş bir insanın, böyle kuyruklu bir beladan sıyrılabilmesinin ne kadar zor ve meşakkatli olduğuna birçoğumuz belki de defaten şahitlik etmişizdir. Aynı kalıplarda şekil almış ve aynı *'fırın'*larda pişmiş farklı ideoloji mensupları için de geçerlidir bu durum.

Misal, adam sosyalist, yahut öyle olduğunu iddia ediyor. Göz göze, diz dize oldukları bir fraksiyonu da var. *'Kapital'*i kazımış, *'Manifesto'*yu yutmuş ve müthiş bir demagog olup çıkmış. Fakat azıcık silkelendiğinde ulusalcı laik ve hatta kemalist kodları galebe çalıyor ve sarım sarım ışıldayan yıldızların hepsi bir anda sönüp dökülüveriyor. Batıcı-laik-kemalist eğitim sisteminin *'fırın'*ından nasıl çıkmışsa işte o ilk hâline rücu ediyor.

Peki bu örnekteki akıbetten, İslam adına uzun süre bazı çalışmalarda bulunmuş, gayret etmiş, şu veya bu şekilde bedel ödemiş, zamanın ruhunu okuyup ona göre gardını almak gerektiğini düşünüp, tam da laik eğitimin ulaştırmak istediği kulvara atlayarak, bu hâliyle de hâlâ mücadele

ettiğine inanan İslamcılık esnafı salim kalmış olabilir mi?

Bu manada öyle bir *'Dar'ul acaibu'l ğarayib'*de yaşıyoruz ki bazen *'Yahu bu memleket ne kadar da büyük bir şirk alanına dönüşmüş!'* diyesi geliyor insanın.

Öyle ya İslam davetçisi sıfatını uhdesinde bulundurmaya hayli büyük bir ehemmiyet veren bu zevat, kendilerinin de inkâr edemedikleri şirkin mevzul miktarda mevcut olduğu Batıcı laik okullara devam eden çocukları motive etmenin çabası içine giriyorlar. Hani neredeyse cennetlere götüren yolların, okulların çiçekli ve totemli bahçelerinden geçtiğini ilan edecek hallere düştüler ya da düşürüldüler.

'Dindar' müşriklerin hemen hemen hepsi de ister ki; çocukları aileye, millete, ülkeye ve insanlığa hayırlı bir evlat -vatandaş- olarak yetişsin.

Evinde beslediği muhabbet kuşunu bile gönül rahatlığıyla bırakamayacağı ve esasen her biri birer şirk davetçisi olan öğretmenlere, canından çok sevdiğini söylediği öz evladını, yani geleceğini teslim eden bir ebeveynin bu rahat(!)lığının kökeninde de yine aynı şirk muhtevalı eğitim sisteminin *'kurban'* hikayesi vardır.

Ilımlı -muteber- Müslüman(!) kalıbıyla kalıplananlar, kendilerine bu payeyi bahşeden şirk sistemine karşı hangi muhalif mevzide konumlanıp ne tür itirazlar yükseltebilirler ki? Eğer yükseltebilecekleri bir itiraz olsa, bu bizzat kendileri de maruz bırakıldığı için şirk sisteminin Batıcı laik eğitim kurumlarında -okullarında- çocuklarının da eğitim öğretim adıyla küfürle donatılmalarına karşı ciddi bir itiraz olmalıdır. Bu itirazın Eğitim Bakanlığı önünde döviz taşıyıp slogan atmakla hiçbir sahiciliği ve sahihliği olmaz. Tabiri caizse bir öz itiraz ile şirkten teberri ederek çocuklarıyla beraber cehennem ateşine yakıt olmak tehlikesinden azatlığını ilan etmelidirler.

Şirk Mektebinde Allah Tasavvuru

Batıcı laik okullardaki şirk muhtevalı müfredatın, çocuklardaki Allah tasavvurunun yanlış bir şekilde oluşmasında çok büyük olumsuz etkisi bulunmaktadır.

İlk olarak İslam diniyle ilgili, aileden görüp duydukları çok da sağlıklı ve sahih olmayan geleneksel anlayışlar dahi gün geçtikçe zayıflar. Eğer dindar bir ailenin çocuğuysa, evde sınırlı sayıda

da olsa Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* güzel isimlerinden ve yüce sıfatlarından bazılarını duymuş ve öğrenmiştir. Her şeyi sorup öğrenme isteği duyduğu evrede, işittiği bu isimleri, Allah'ı ve din ile ilgili diğer hususlardan birçok şeyi büyüklerine sormuştur. Dolayısıyla Allah hakkında, şu veya bu şekilde kalbinde bir fikir nüvesi barındırmayan bir çocuk yoktur. İlkokul geçmişi olanlar da dahil, çocukluğundaki Allah tasavvurunu hatırlayan herkes, mutlaka müsbet, güzel ve ruhunda esen bir rayiha gibi hoş duygular hissedecektir.

İlkokula yeni başlayan bir çocuk, daha ilk günden itibaren âdeta yeniden formatlanmaya başlar. İbrahim'in *aleyhisselam* henüz çocukken yaptığı gibi Allah'ı tanıma ve ondan başkasından yüz çevirme istikametindeki arayışlara girecek bir rüşt ve hassasiyete sahip olmadığından kırık dökük bilgiler ve duygusal coşumların yaşandığı mevlid, sünnet, bayram gibi törenlerle canlılığını kısmen koruyan *'iman'* nüvesi, tağutun mabedinde geçen ilk günden itibaren hiç filizlenmemek üzere dipsiz derinliklere itiliverir.

Batıcı laik eğitimin temel ilke ve hedeflerine uygun olarak yeni bir *'ilah'* tasavvuru oluşmaya başlar zihninde.

Mesela; kendisini daima gören, başarılı olduğunda seven ve sevinen, yolundan ayrıldığında üzülen ve hatta kızan, bugünkü ortamı (nimetleri) sağlayan/bahşeden ve ulu olan bir başka *'ilah'*ın varlığını da bizzat işitip öğrenmiş olur.

Meşhur hikayedir. Birisine kırk kez deli dedikleri için zebella gibi bir adam deli olduğuna inanmaya başlamış. Bir iki delilik emaresi göstermeye başlayınca bütün köy milleti bu kez onu akıllı olduğuna inandırmak için seferber olmuş.

Parmak gibi çocuğa her gün, günde bilmem kaç kere Allah'tan başka ilahı(!) daha olduğu telkin

edildiğinde bu çocuğun böyle koyu bir küfrün etkisinde kalmaması asla düşünülemez. Bu durum sadece çocukluk ve öğrencilik dönemiyle de sınırlı kalmayacak, okul sonrası süreçte de hayatında belirleyici olabilecek derin izler bırakacaktır.

Genellikle taklitçi bir anlayışa göre yetiştirilen çocuk ileriki yaşlarda da kişiliksizlik problemiyle boğuşur. Doğru ya da yanlış demeden girdiği her ortama ayak uydurup tabi olmak zorunluluğu hisseder. Bu iradesizlik ve mürüvvetsizliğin kökeninde de işte bu Batıcı laik okullardaki şirk muhtevalı eğitim vardır.

Ebeveynin Derdi ve Duası

Tarih boyunca hidayet önderi olarak gönderilen Peygamberler de *aleyhimusselam* kendilerinden sonraki zürriyetlerini şirkten korunmaları ve muvahhidler olarak Allah'a yönelmeleri için dua etmişlerdir. Yakup *aleyhisselam* örneğinde olduğu gibi bu yönde vasiyette bulunmuşlardır. Lokman *aleyhisselam* gibi nasihat etmişlerdir. Bu güzel örneklerden birkaç tanesini Kur'an-ı Kerim'in diliyle yeniden hatırlamakta fayda vardır.

"Ey Rabbimiz! Bizi yalnız sana boyun eğen Müslümanlardan kıl ve soyumuzdan da yalnız sana boyun eğen Müslüman bir ümmet oluştur..." [2]

"Rabbim! Beni de, soyumdan gelecekleri de namazı dosdoğru kılanlardan eyle! Rabbimiz, duamı kabul buyur." [3]

"Rabbim, bana katından hayırlı bir nesil bağışla." [4]

"Rabbim! Bana salihlerden olacak bir evlat ver..." [5]

Peygamberlerin *aleyhimusselam* bu sünnetini, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ*: *"Rahman'ın has kulları"* olarak vasfedip övdüğü salih muttaki kulları da ihya ederler:

"(Ve o kullar): 'Rabbimiz! Bize gözümüzü aydınlatacak eşler ve zürriyetler bağışla ve bizi takva sahiplerine önder kıl' derler." [6]

Muvahhidlerin önderleri ve örnek ebeveynlerin bütün derdi, tasası; ailelerini de her türlü şirkten uzak tutmak ve yalnızca Allah'a kulluğa yöneltmek idi. Duaları, gayretleri, nasihatleri ve vasiyetleri de daima bu yönde olmuştur.

Günümüzde aileler, çocukların saç telini, tırnak bakımını, ayakkabı boyasını, pantolon ütüsünü ve üst baş temizliğini âdeta mikroskobik detaylarla inceleyip özen gösterirler. Bu gibi hususlarda özenli olmak güzeldir.

Bu tür ayrıntılara gösterilen özenin az bir kısmını dahi canlarından çok sevdiklerini söyledikleri çocuklarını her eğitim öğretim döneminde Batıcı laik eğitimin yapıldığı şirk mabedlerine teslim etmemek için alternatif yollar arayıp bulmak maksadıyla gösterseler, samimiyetleri ölçüsünce yüce Allah'tan bir genişlik bulurlardı. Böylelikle hem kendileri için hem de çocukları için büyük bir kurtuluşa doğru atılması gereken ilk ve en önemli adımlardan birini de atmış olurlardı.

Temiz fıtratlı bu çocuklar, ancak her türlü şirkten arındırılmış, yoz kültürden ve ahlaksızlıklardan uzak alternatif eğitim yuvalarındaki terbiye ve talim ile ümmet için ümit nesli olabileceklerdir. Biiznillah.

Bugün yeryüzünün birçok bölgesinde ümitlerimizi çoğaltan öncü neslin ardından, ümmetin iftihar vesilesi olmasını umduğumuz '*Nesl-i Mansura*'nın da ya müçtehid ya da mücahid, yahut hem müçtehid hem de mücahid olarak varlığını ortaya koyabilmesi ancak tevhid, ilim ve edep üzere eğitim görmesi ile mümkün olacaktır.

Yeryüzünün neresinde olursa olsun Allah'ın dini uğruna cehd eden, sa'y-u gayret gösteren tüm muvahhid mücahidlere selam olsun.

Davamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

---

2. 2/Bakara, 128

3. 14/İbrahim, 40

4. 3/Âl-i İmran, 38

5. 37/Saffat, 100

6. 25/Furkan, 74

mahi@tevhiddergisi.com

MAHİ

Bize Ayrılık Yazıldı

Biz Yusuf'tan kıymetli değiliz... Yedi yılını zindanda geçirdi... Ya da Nebiden haşa değerli miyiz? Müşriklerden eziyet görerek hayatını geçirdi... Biz iman ettik dedikten sonra rahat bir hayat mı bekleyeceğiz?

Savcı da kâtip gibi anlayışlı, iyi biridir inşallah diye dua ediyordu annesi. Çok geçmedi ki abiler göründü...

Sehle yüzlerine odaklanmıştı abilerin. Umut arıyordu yüz hatlarında. Ancak hâkim duyguyu bir türlü seçemedi. Bunun nedenini abilerden dinlerken, pek bir şey anladığı da söylenemezdi:

— Yenge gözün aydın mı desem Allah sabır versin mi desem kestiremiyorum.

— Hayırdır abi?

— Savcı izin verdi vermesine ama kapalı görüş yapabilirsiniz, benim yetkim yok açık görüşe, dedi.

— ...

— Haydi hemen çıkalım. İkinci bir mesai saati krizi yaşamayalım inşallah.

Sehle, annesinin yüzündeki donukluğu fark edince üzülmüştü. Babasını görecek miydi? Allah'ım... Bu nasıl bir ıstıraptı.

Sessizce annesinin elinden tuttu. Bir açıklama yapmasını bekledi sabırla. Onu daha fazla üzmek istemiyordu sıkıştırarak. Arabaya bindiler. Annesi:

— Yavrum babayı göreceğiz inşallah, deyince Sehle kulaklarına inanamadı.

E neden annesi böyle moralsizdi? Annesi asla yalan söylemezdi, bir sıkıntı olmalıydı... Annesinin yüzüne bakıyordu devam etmesi için.

— Babayı görebileceğiz ama camların ardından... Ve sadece yarım saat.

Camın ardından mı? Bu da ne demekti? Cam açılamıyor muydu? Neden camların ardındaydı babası? Kafası allak bullak olmuştu. İki gündür yaşadıklarını havsalası almıyordu...

Araba hareket edince, yolu izlemeye koyuldu... Kendi yaşadığı şehir çok kalabalıktı. Burası ise çok sakin... Herkes evine kapanmıştı sanki. Ortalıkta tek tük insan vardı. Sehlelerin arabasını fark edenler dikkatli dikkatli onlara bakıyordu. Sanırım sakalları bu kadar uzun adamları daha önce hiç görmemişlerdi.

İlginç bakışların ardından ıssız yola girdiler yine... Cezaevine giden yoldu bu... Heyecanlanmıştı Sehle.

Park ettiler arabayı aynı yere. İçeri girdiler. Prosedür aynıydı. Hızla geçtiler kapılardan. Bu sefer başka bir bölüme aldı onları gardiyan. Kocaman bir duvarı, bölümlere ayırmışlar. Tam altı bölüm saydı Sehle. En baştakine geçti annesiyle. Yere monte edilmiş bir tabure. Önlerinde çift cam. Camın gerisinde yine aynı tabureden var. Çok iyi seçemiyor. Kendi oldukları bölümde ışık yanıyor. Karşı taraf karanlık. Cama iyice yanaşmış, orada neler olduğunu keşfetmeye çalışıyor. Tam bu sırada ışık yandı. Demir parmaklılar olan bir cam daha var arkada. Uzunca bir koridora bakıyor. Koridorun sonunda bir kapı. Turuncu kapı... Babam buradan gelecek olmalı diye düşünüyor. Işık yandığına göre babamı getiriyorlar. Sesler geliyor uzaklardan. Demir kapıların açılıp kapanma sesleri... Kalbi çarpıyor hızlı hızlı. Turuncu kapı açıldı. Şişmanca bir adam. Gardiyan o da. Lacivert pantolonu ve mavi gömleğinden belli. Kapının önünde durarak içerden gelen başka birine geç dercesine eliyle işaret ediyor... Ve babası göründü kapıda.

— Bu babaaaammmm... Babaam geliyoooor. Babaaammm

Kendi yaşadığı şehir çok kalabalıktı. Burası ise çok sakin... Herkes evine kapanmıştı sanki. Ortalıkta tek tük insan vardı. Sehlelerin arabasını fark edenler dikkatli dikkatli onlara bakıyordu. Sanırım sakalları bu kadar uzun adamları daha önce hiç görmemişlerdi.

Babası önde gardiyan arkada uzun koridoru yürüdüler. Gardiyan bir kapıyı daha açtı, babası kendine gösterilen yere oturur oturmaz telefonu aldı eline. Annesindeydi diğer ahize. Babasının ağız kıpırtılarını görüyor Sehle. Ancak ne konuştuklarını duymuyor. Annesi kısaca hâl hatır sorduktan sonra Sehle'ye veriyor ahizeyi. Sehle hâlâ kekeleyerek konuşuyor. Ancak biraz daha anlaşılır.

— Seni ne kadar özledim bilemezsin babacığım!

— Ben de seni yavrum. Nasılsın?

— Seni gördüm ya çok çok iyiyim.

— Güzel çiçeğim... Hep aklımdasınız. Ve rüyalarımda.

— Ben de hep seni görüyorum. Ama kavuşamıyorum.

— Kavuşacağız inşallah. Allah kavuşmamızı dilemiş ise. Yolculuk nasıl geçti?

— Yorulduk çok. İki gündür de bu şatoya geldik ama muhafız gardiyanlar seni göstermedi.

— Ben seni gördüm. El salladım hatta.

— Eveeeet ben de seni. Anne bak, bak o babammış. Koştum ben arabanın arkasından ama yetişemedim.

— Seni görünce hücrem aydınlandı biliyor musun! Neşe doldu hücrem.

— Hücrede ne yapıyorsun?

— Kitap okuyorum, Kur'an okuyorum.

— Yine mi?

— Evet yine. Sizi düşünüyorum. Rabbime dua ediyorum.

— Rabbim bizi ayırdı. Sevmiyor mu bizi?

— Olur mu? Sevdiklerini denemek için ayırır Rabbim. Bakayım beni gerçekten seviyorlar mı

diye. Canım Peygamberim de böyle sıkıntılar çekmiş. Allah onu sevmiyor mu? Adı neydi, Allah ne diyordu ona?

— Habibim...

— Aferin kuzuma unutmamış. Biraz da anneyle konuşalım mı? Tabi babacığım.

Hanımıyla da hasret giderdi Zer. Nasihat etti ona. İçi rahattı, zira onu beklediğinden iyi görmüştü. Şimdiye kadar beraber yürüdükleri bu yolda, artık her ikisi de yalnız olacaktı. Takılmadan, duraklamadan, kaldıkları yerden kulluğa devam etmeliydiler. Hayat devam ediyordu. Kulluk da...

Hem bu bir imtihandı ve yeni başlamıştı.

Mahkeme sürecini sordu eşi. Allah'tan umut kesilmezdi ancak şimdilik sorgudaki zalimlerin onu uzun süre burada konuk edeceğini anlamıştı. Bunu eşiyle paylaştı. Kendilerini her şeye hazır etmelerini salık verdi.

Biz Yusuf'tan *aleyhisselam* kıymetli değiliz... Yedi yılını zindanda geçirdi... Ya da Nebiden *sallallahu aleyhi ve sellem* haşa değerli miyiz? Müşriklerden eziyet görerek hayatını geçirdi... Biz iman ettik dedikten sonra rahat bir hayat mı bekleyeceğiz?

Tüm nasihatler yüreğindeki acıya merhem olmuştu... Bu süreç imanların denenmesiydi... Sabır gerekirdi...

Sen merak etme diyebildi. Beni sabreder bulacaksın... Tıpkı Yakup gibi. Sehle'ye verdi ahizeyi. Gardiyanlar çoktan görünmüştü bile. Görüş bitmişti.

Sehle henüz farkında değildi. Babasına:

— Sakalına dokunabilseydim, dedi.

— Bir ay sonra gelirsen sarılabiliriz birbirimize.

— Bir ay?

— Evet, otuz gün.

— Çok.

— Biraz çok. Bak süremiz doldu. Muhafızlar geldi.

— Aaa..

— Bak söylemeyi unuttum. Benim bahçem var. Oraya küçük yavru bir kuş geliyor. Ben ona Sehle'm diyorum. Beni çok sevdi. Avucuma koyduğum ekmekleri yiyor. Önceden korkuyordu yanaşmıyordu. Şimdi omzuma konuyor.

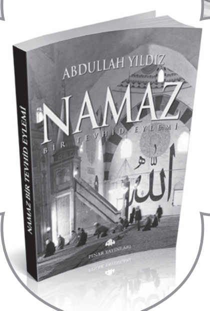
— Ne güzel...

— Evet. Sen diye seviyorum onu.

— Ben de seni seviyorum baba.

Artık gitmeliyim dedi. Annesiyle de vedalaştı babası. Ahizeyi yerine koydu. El salladı gülümseyen yüzle. Uzun koridordan gidişine baktı babasının. Tam turuncu kapıya geldiğinde dönerek el salladı tekrar. Sehle çok mutlu olmuştu bu son hareketten. Ve kapı kapandı ışıklar söndü.

veyselturk@tevhiddergisi.com

Namaz Bir Tevhid Eylemi
Abdullah Yıldız

Kitap: Namaz Bir Tevhid Eylemi

Yazar: Abdullah Yıldız

Yayınevi: Pınar Yayınları

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. O'na hamd eder O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet ederim. O tektir ve ortağı yoktur. Şehadet ederim ki Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

"Ey iman edenler! Allah'tan O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." [1]

Bu ay yeni bir kitap tanıtma imkânı veren Allah'a hamd olsun. Bu ay tavsiye edeceğimiz kitap *'Namaz Bir Tevhid Eylemi'* ismindeki eser olacaktır. Âlimler Allah'a imandan sonra yani tevhidden sonra en önemli amelin namaz olduğunu zikretmişler. Aslında namaz başlı başına bir tevhid eylemidir. Çünkü namaz tevhidin bir çok kısmını içinde barındırır. *'Dua, korku, sevgi, tevekkül, tevessül, inkıyat, istiğase, istiane'* bunların hepsi tevhidin gerekleridir. Ve yaşadığımız bu coğrafyadaki insanların genel ekseriyetinin bu konuda şirke düştüğü malumdur. Oysa ki namaz, Allah'a imanın gereklerini yerine getiren her Müslümanın günde en az beş defa bu anlaşmaya bağlılığının bir göstergesidir. Ama insanların çoğu sanki bu anlaşmayı bozmak için Allah'ın huzuruna duruyorlar. Günde beş defa tevhidini yenileme sözünü verenlerin günlük hayatlarında kimlere el açıp yalvardığı (Dua), şeyhlerine ve türbelere nasıl tevessül ettiklerini, nasıl boyun eğdiklerini (inkıyad), nasıl onları sevdiklerini, nasıl yardım istediklerine (istiğase) şahit oluyoruz. Çünkü insanların çoğu kıldıkları namazdan habersizdirler.

"Yazık olsun o namaz kılanlara ki kıldıkları namazdan habersizlerdir." [2]

Burada hususen tevhid ehline şu hatırlatmayı yapmakta fayda vardır. Yaşadığımız coğrafyada dilimizin Arapça olmaması ve çoğumuzun Arapça bilmemesi sebebiyle kılmış olduğumuz namazların *"Onlar kıldıkları namazdan habersizdirler"* kapsamına girme tehlikesi vardır. Hafizanallah.

Oysa ki her namaz, kulun Rabbine tevhidini yeniden dile getirme, ikrar etme anıdır. Hiç kimse dünyalık bir işte içeriğini bilmeden bir anlaşmaya imza atmaz. Hâlbuki her namaz Allah'a hesap vermedir. O'nu birlediğimizin, O'na dua ettiğimizin, rükû, secde, korku, sevgi, istiğase, tevekkül ve tevessülümüzün yalnızca O'na olduğunun göstergesidir. Oysa şuursuzca kılınan namaz, içeriği bilinmeyen bir anlaşmaya imza atmak gibidir, ki böylesi bir namaz *"ki onlar kıldıkları namazdan habersizdirler"* kapsamındadır.

Bu ay tanıtımını yaptığımız bu eser, kılmış olduğumuz namazları tevhidî bir bilinçle kılmaya yardımcı olacak ve namazlarımız *"onlar kıldıkları namazdan habersizdirler"* kapsamından çıkarmaya yardımcı konuları ele almıştır.

Duamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

1. *3/Âl-i İmran, 101*
2. *107/Maun, 4-5*

04.Eylül.2014

Yakub Saygılı Dahil 5 Kişi Tutuklandı

Emniyette paralel yapılanmaya ilişkin operasyonda İstanbul Mali Şube eski Müdürü Yakub Saygılı dahil 5 kişi tutuklandı, 7 kişi serbest bırakıldı.

09.Eylül.2014

Muhalif Ahraru'ş Şam'ın Karargahına Saldırı

Tam bağımsız bir Suriye için mücadele veren muhalif Ahraru'ş Şam grubunun İdlib kırsalındaki karargahlarından birine bombalı saldırı düzenlendi. Lider kadrosundan 45 kişi öldü.

11.Eylül.2014

Nusra Komutanı İstedi, Askerler Serbest

Nusret Cephesi Golan'da alıkoyduğu ve bir süre misafir ettiği BM askerleri ile ilgili bir video yayınladı. Videoda askerlerin en kısa sürede bırakılacağı açıklandı.Askerlerin Nusra komutanlarında birisinin eman vermesi nedeni ile bırakıldığı ifade edildi.

12.Eylül.2014

Türkiye 'IŞİD Bildirisine' İmza Atmadı

İslam Devleti ile mücadele kapsamında Suudi Arabistan'ın Cidde kentinde düzenlenen ve ABD, Türkiye, Mısır, Ürdün ve körfez ülkelerinin katıldığı zirve sona ererken, zirvede alınan kararların yer aldığı sonuç bildirgesi yayınlandı.

14.Eylül.2014

3. Mesaj Cameron'a

Amerika ve Batı, İslam Devleti'ne karşı hava bombardımanına devam ederken bir yandan kirli ittifaklar ve koalisyonlar oluşturma peşinde. Bu düşmanca tutumlara karşı İslam Devleti'nden yeni bir hamle geldi.

15.Eylül.2014

Amerika'dan Sahve Atağı

ABD Savunma Bakanlığı Pentagon her yıl 5 bin Suriyeli muhalifin (sahvenin) Suudi Arabistan'daki Amerikan üslerinde eğitileceğini açıkladı.

16.Eylül.2014

Haçlılara Karşı Birlik Çağrısı

Yemen'in ve Mağrib'in El-Kaide ile bağlantılı cihad cemaatleri ortak bir açıklama yaparak İslam Devleti hedef alınarak başlatılan son Haçlı Seferlerine karşı Müslümanların güçlerini birleştirmesi çağrısı yaptı.

18.Eylül.2014

Gülen'den Amerikalılara Taziye, Müslümanlara Lanet

Gülen, ABD'nin ünlü gazetelerine verdiği bir ilanla İslam Devleti'ni lanetledi. 'IŞİD zulmü en ağır şekilde lanetlenmeli' başlıklı ilan, New York Times, Washington Post, Chicago Tribune, Wall Street Journal ve Los Angeles Times gazetelerinde yayınlandı.

PKK'den İlginç Bir Fişleme

PKK'ye yakın sitelerin yayınladığı sözde 'IŞİD'e destek veren kişi ve kurumlar' listesi örgütün Suriye'de yaşadığı kaos ve şiddet ortamını Türkiye topraklarına da taşımak istediğinin göstergesi olarak yorumlandı.

19.Eylül.2014

PKK'nin Uyuşturucu ile Mücadele Çadırına Uyuşturucu Operasyonu

Diyarbakır'ın Silvan İlçesi'nde PKK bağlantılı DBP Gençlik Meclisi tarafından uyuşturucuya karşı mücadele vermek amacıyla açtığı çadıra, polis ekipleri uyuşturucu baskını yaptı.

19.Eylül.2014

PKK'nin İmdadına ÖSO Koşuyor!

ÖSO askerlerinin, İslam Devleti kuşatmasını kırma iddiasıyla Kobani'ye doğru yola çıktığı bildirildi.

20.Eylül.2014

49 Rehine Bırakıldı

İslam Devleti'nin alıkoyduğu 49 Musul Başkonsolosluğu personeli Türkiye'de. Urfa'da bir kamu binasına getirilen rehineler daha sonra havaalanında Başbakan Davutoğlu ile buluşarak Ankara'ya hareket etti.

21.Eylül.2014

Göç Dalgası Genişliyor

Suriye'deki çatışmalardan kaçan Kürtler Türkiye'ye bir noktadan daha girmeye başladı. Göçün adresi bu kez Şanlıurfa'nın Birecik ilçesine bağlı köyler oldu. İslam Devleti sınıra 300 metre uzaklığa mevzilendi.

21.Eylül.2014

Şia Yemen'de Darbe Yapıyor, Dünya İzliyor

Yemen'de, Şii-Husi militanlarının başkent Sana'da Savunma Bakanlığı ve Merkez Bankasını ele geçirdiği bildirildi.

22.Eylül.2014

İslam Devletin'den Batı ve Müttefikleri İçin Çağrı

İslam Devleti son yayınladığı sesli mesajda, Müslümanlardan ABD, Fransa ve müttefik ülkelerinde saldırı düzenlemeye çağırdı. Adnani'nin okuduğu mesajda ABD öncülüğündeki koalisyona da, 'Mesele düşündüğünüzden daha büyük' diye seslenildi.

PKK Hani'de Okuma Salonuna Saldırdı

Diyarbakır'ın Hani ilçesinde Hanili mütedeyyin gençlerin açtığı İhlas Okuma ve Eğitim Salonu'na PKK tarafından saldırı düzenlendi.

KARİKATÜR

لا اله الا الله محمد رسول الله
« Onlar ağızlarıyla Allah'ın nûrunu söndürmek istiyorlar. Halbuki kâfirler istemeseler de Allah nûrunu tamamlayacaktır. »
(SAF: 8)
— M. 2014 / ه. ١٤٣٥ —

Tüm Rasûllerin Ortak Daveti
Yiğit Muvahhidlerin Öyküsü
Allah'a Adanmış Gençlikler
Ebu Hanzala
Güncel İtikad Meseleleri
Tağutlara Kulluğun Modern Mabedleri
Akaid Dersleri
İhtilaf Fıkhı
İbrahimî Genç
Ehl-i Sünnet'in Menheci ve Cihadın Esasları
Dinin Doğru Anlaşılmasında 4 Temel Kaide
Müslümanların Emirlerine Karşı Sorumlulukları
Müslümanların Allah'a Karşı Sorumlulukları
Sahabe Cihadından Tablolar
Werîn İslam'ê
SORUMLULUK SERİSİ
MÜSLÜMANLARIN BİRBİRLERİNE KARŞI SORUMLULUKLARI
إنما المؤمنون إخوة
EBU HANZALA
FURKAN
Sorumluluk Serisi Devam Ediyor!
Müslümanların Birbirlerine Karşı SORUMLULUKLARI